

Không Thể Xem Thường Ngươi Tiểu Hi

Contents

Không Thể Xem Thường Ngươi Tiểu Hi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	37
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	58
31. Chương 31	61
32. Chương 32	64
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	71
36. Chương 36	74
37. Chương 37	76
38. Chương 38	78
39. Chương 39	81
40. Chương 40	83
41. Chương 41	84

42. Chương 42	86
43. Chương 43	87
44. Chương 44	88
45. Chương 45	91
46. Chương 46	92

Không Thể Xem Thường Ngưu Tiểu Hi

Giới thiệu

Điều gì đang xảy ra đây? Ngưu Tiểu Hi ngơ ngác, nhìn hai anh chàng đẹp trai bước ra từ chiếc xe hơi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-xem-thuong-nguu-tieu-hi>

1. Chương 1

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 1

Điều gì đang xảy ra đây?

Ngưu Tiểu Hi ngơ ngác, nhìn hai anh chàng đẹp trai bước ra từ chiếc xe hơi bóng bẩy, đang chặng trước xe mình, nhanh chóng đánh giá “Xe đẹp, sang trọng, người cũng thế quá đẹp, quá sang trọng mà lại đẹp giống nhau nữa nha”. Trong lòng thầm co giật. “Haiz!!! Sao dạo này Ngưu ta lại được vinh hạnh gặp gỡ với nhiều anh chàng đẹp trai thế này há... há...”

Nhưng chẳng đợi Ngưu Tiểu Hi cảm thán xong, thì hai đại soái ca đã ngay ngắn đứng trước mặt cô chìa tay ra giới thiệu. “Xin chào! Tôi là Mộ Phong và đây là Mộ Phàm đều là trợ lý CEO của tập đoàn Quang Đông, CEO của chúng tôi muốn gặp cô, đây là danh thiếp của tôi”.

>_

Á! Trợ lý CEO, tập đoàn Quang Đông? Cô hình như không quen ai làm CEO, mà CEO của tập đoàn Quang Đông lại càng không biết. Các người đẹp trai phong độ thế kia mà lại đi gạ người. Không đúng đàn ông càng đẹp trai thì càng dễ gạ người. Ngưu Tiểu Hi trong lòng thầm nhắc nhở chí nh mình “Mì không thể háo sắc, không được, nhất định không được tin bọn họ”.

Tiểu Hi nuốt nước miếng trả lời: “Haiz!! Thật xin lỗi, tôi không hề biết ai là CEO của tập đoàn Quang Đông. Vả lại, tôi cũng không có thời gian, mới sáng sớm thế này người ta còn chưa ăn sáng mà. Nhìn xem, nhìn xem hai cái giò cháo quẩy của tôi chỉ vừa mới mua thôi, tôi còn phải về nhà cất xe đạp nữa chứ. Gia tài quý giá của tôi là nó đấy”. Ngưu Tiểu Hi nói một tuôn, hụt cả hơi. “_____” “_____” (hihi : Ngưu Ngu Ngốc CEO là soái ca đấy còn không mau đi, ở đó mà làm eo, haiz!!! Ngưu Tiểu Hi : cô mắng tôi là mắng cô đấy).

Mộ Phàm khinh thường liếc mắt nhìn Tiểu Hi, liền bị Mộ Phong trừng mắt “Cô ấy sau này sẽ thay thế tiểu Vy, cậu coi chừng thái độ của cậu đấy.”

Tiểu Hi chẳng nghe gì chuẩn bị đạp xe đi qua. “A! Vậy cô Tiểu Hi, khoảng 13h hôm nay, chúng tôi sẽ tới nhà đón cô được chứ” Mộ Phong nhã nhặn nói.

“Thôi, phiền quá tôi không đi đâu.” Mặc dù cũng bị bọn họ thu hút, nhưng cô không đến nỗi đại trai như thế đâu, mới gặp một lần đã đi theo người ta nha. Dù sao Ngưu Tiểu Hi cô rất có suy nghĩ nha. (hihi : đúng rồi cô có lập trường lắm lắm >_____

Tiểu Hi nheo hai con mắt 3 độ rưỡi của mình suy nghĩ: anh ta nói đúng, nhìn họ vừa sang trọng, lại vừa đẹp trai thế kia, cần gì phải gặt cô. Huống chi, nhan sắc của cô cũng chẳng phải dạng quốc sắc thiên hương gì cho cam. Anh đẹp trai nói có lý nha. Vả lại, cô lớn thế này cũng không phải loại người ngu ngốc, không sợ bị gặt nha. Dù sao đến tòa nhà sang trọng kia tham quan cho biết thế nào là văn phòng của tập đoàn lớn cũng không sao.ha... ha... Xem như được tham quan miễn phí, lại còn được đi cùng hai soái ca nữa chứ.

Tiểu Hi nghĩ dù sao cô cũng không bị mất mát gì, đi một chuyến cũng không chết được “Vậy được, chiều gặp lại. Nhưng mà hai người biết chỗ tôi không?”

Mộ Phong vui vẻ đáp: “Ok! Chúng tôi đã biết, chiều gặp lại.”

Ngưu nhà ta cứ thế mà ôm bụng thắc mắc bỏ đi “Tại sao bọn họ lại biết mình nhỉ? Tại sao cả chỗ mình ở cũng biết luôn? Không lẽ mình có sức hấp dẫn vậy sao? hắc... hắc... Không ngờ Tiểu Hi ta cũng có ngày được thế này”. Tâm trạng Tiểu Hi bỗng nhiên rất tốt.

Sau khi Tiểu Hi đi khỏi, Mộ Phàm không thể nhịn được nữa phải thốt lên “Ngu ngốc!”

“Shit! Đã bảo không được nói thế. Cậu muốn chết à? Nói quen miệng, trước mặt Lạc Nguyên thì sao hả?” Không phải Mộ Phong không hiểu suy nghĩ của Mộ Phàm nhưng anh phải nghĩ đến cảm nhận của Lạc Nguyên.

2. Chương 2

“Em nói sai sao? Nhìn là biết dạng bình hoa di động kém thông minh mà, cô ta chỉ được có khuôn mặt giống tiểu Vy, còn đầu óc nằm mơ cũng chạy theo không kịp.” Mộ Phàm oán hận nói.

“Nhưng chị tiểu Vy đã đi xa rồi, chúng ta còn không buông thì Lạc Nguyên còn thế nào đây?” Mộ Phong cũng hiểu, nhưng biết làm sao, khi tiểu Vy ra đi, Lạc Nguyên đau lòng, tính tình thay đổi xấu cực điểm, hoàn cảnh hiện tại cần phải có người gỡ bỏ cục diện, mà anh tin Tiểu Hi có thể làm được.

Mộ Phàm: “Nếu tiểu Vy còn thì...”

Mộ Phong: “Ngu ngốc! Tiểu Vy không còn thì mới cần Tiểu Hi, nếu tiểu Vy còn sống thì chúng ta làm gì phải gặp gỡ Tiểu Hi.”

Mộ Phàm: “Cái rắm, cô ta không đáng xách dép cho anh Lạc Nguyên.”

Mộ Phong: “Không lẽ cậu muốn anh Lạc Nguyên cứ cô đơn suốt đời sao, từ khi biết Tiểu Hi tâm trạng anh ấy đã khá hẳn lên, cậu không thấy sao?”

Mộ Phàm: “Ghét! Em mặc kệ, bọn anh muốn sao thì sao. Về thôi, còn báo cáo với Lạc Nguyên, không thì anh ấy lại nổi trận lôi đình, cái thân của em còn phải để dành phục vụ người đẹp.” (hihi: >_

Sau khi giải quyết xong bữa sáng của mình Tiểu Hi liền đánh một giấc dài tới trưa (hihi: tiểu Hi a! cô thật giống tiểu Trư, Tiểu Hi : tôi giống cô nhất , hihi: ==’)

Hôm nay, Lạc Trâm, Hiểu Hương và Hiểu Linh chẳng biết lại biến đâu mất. Sáng sớm, cô mua đồ ăn sáng về đã không thấy đâu, tới 12 giờ nhớ đến cuộc hẹn với 2MP (2MP : mọi người đừng hiểu lầm, tiểu Hi đang ám chỉ Mộ Phong và Mộ Phàm a) cô phải đấu tranh lẫn lộn mới ra được khỏi giường, cũng không thể trách Tiểu Hi, cô có bệnh thiếu ngủ, lúc nào cô cũng trong tình trạng thiếu ngủ nếu ban đêm không ngủ đủ 8 giờ. Hôm qua, vì phát hiện ra bộ tiểu thuyết mới, cô bỏ cả đêm để đọc nên hôm sau nhất định phải ngủ bù.

Sau khi đánh răng rửa mặt, Tiểu Hi lại lê lét thân tàn ra đầu ngõ đợi hai soái ca. Sao trời lại nóng thế, mồ hôi lại không ngừng tuôn, biết thế này cứ ở trong nhà đợi bọn họ. Ai bảo cô là sinh viên nghèo, chỉ thuê được phòng trong hẻm trọ nhỏ, xe con không thể vào được.

Cuối cùng thì cũng xuất hiện, Tiểu Hi được giải thoát khỏi cái nóng như thiêu như đốt, mừng sắp khóc vác khuôn mặt đỏ lựng chạy tới chỗ chiếc Mec. “Ha, anh thật đúng giờ nha, nếu không tôi sắp thành heo con quay quay rồi. Trời thật nóng nha. Chào buổi trưa! hê... hê...”

Mộ Phàm: “_____” Cái tên Mộ Phong chết tiệt kia, nếu anh không chui ra trước tôi thì làm sao tôi có thể ủy khuất mà đi rước cái bình hoa(*) này cơ chứ. Mộ Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

(*): ý nói người đẹp mà không có đầu óc

“A..., mà anh đẹp trai hồi sáng đâu rồi?”

“Là Mộ Phong, tôi là Mộ Phàm” Ngu ngốc! Không nói e rằng cô ta cũng chẳng biết ai với ai. (hihi: đại gia đến ta còn không phân biệt được ai với ai mà, Mộ Phàm: ngu ngốc giống nhau, không thấy ta đẹp trai hơn Mộ Phong à? hihi : =_=”)

“A! Hai người ai là anh, ai là em?”

“Hừ! Là hần may mắn hơn tôi.” Mộ Phàm quăng ra một câu chẳng đầu vô đâu “_____”

Hần lại quăng ra một câu như thế, Tiểu Hi làm sao nghĩ ra đây.

“Tới rồi, cô xuống đi, tôi chạy xe vào bãi giữ xe, nhớ đứng ở đại sảnh chờ tôi.”

“A! Cửa tự động mở, lần đầu tiên mình mới đi qua nha.” Tiểu Hi phấn khích cứ đi qua đi lại cái cửa nhìn giống như cô ngốc.

“Woa...! Ở kia không phải là thang máy đấy chứ?” Cô thật muốn đi nha, sống hai mươi năm nay cô chỉ được thấy những thứ này trên TV thôi. Với chi phí ít ỏi mỗi tháng mẹ cô gửi, cô làm sao dám đến những chỗ sang trọng để mà biết cơ chứ.

Tiểu Hi quá phấn khích nên không hề biết rằng có mười mấy con mắt của bảo vệ và lễ tân đang khiếp sợ nhìn cô.

“Mẹ ơi! Nếu không thấy cô ta bước xuống từ xe của Mộ trợ lý chắc tôi đã gọi bảo an rồi.” một nữ lễ tân thì thầm vào tai người bên cạnh.

“Tôi đoán là cô ta mới lên thành phố.”

“Không đúng nha, Mộ trợ lý ngày thường rất thời thượng không thể nào chịu quen gái quê.”

Không biết, nếu bọn họ biết người đang bị nói tương lai là phu nhân Tổng Giám đốc thì họ sẽ phản ứng thế nào đây.

“Cô có phải là anh ấy đâu mà nói, biết đâu anh ấy đang đổi khẩu vị.”

“Nhưng mà Mộ trợ lý chưa hề dẫn bạn gái vào công ty, người này chắc rất quan trọng trong lòng anh ấy.”

Thế là, trong đại sảnh tập đoàn Quang Đông hiện ra cảnh tượng thế này: Một người con gái cứ đi ra đi vào cửa lớn, bảo vệ trong tình trạng khó xử, không dám tiến lên bắt cô ra, cũng chẳng thể lui, còn lễ tân đang chụm lại làm một cuộc bát quái(*) lớn cho đến khi Mộ Phàm đi vào.

(*): tương đương với nhiều chuyện

“Còn làm gì thế, không mau đi vào?”

Tiểu Hi lấp liếm “Ha, đại sảnh lớn vậy biết đứng chỗ nào đợi anh, nhớ đầu anh vào lại không nhìn thấy tôi, tôi đợi ở cửa là thuận tiện nhất.” (hihi: còn ko phải cô mê đi cửa tự động à)

Mộ Phàm đi lại quây lễ tân từ tốn nói: “Đây là khách của Tổng Giám đốc, các cô mau báo với Tổng Giám đốc, khách của ngài đã đến”

Toàn bộ lễ tân đứng hình trong 30s, suy nghĩ của bọn họ “Không phải chứ, cái cô nhà quê, à không là cô em dễ thương kia thật quan trọng, quan hệ thật lớn nha” (hihi : bây giờ các người mới thấy à? địa vị Tiểu Hi của ta không nhỏ đâu nha)

Tiểu Hi không khỏi vênh mặt với bọn họ, cô là khách của CEO đó nha.

“CEO” thuật ngữ kinh tế = Tổng giám đốc

Vì mãi khoe mẽ mà Tiểu Hi bị Mộ Phàm bỏ khá xa, cô phải vất vả chạy theo mới đuổi kịp “A! sao không đi thang máy này?”

“Tổ tông của tôi, chúng ta đi thang máy dành riêng cho CEO cô ạ! Tôi mà phải đi cái kia à?”

Tiểu Hi lệ rơi đầy mặt. Trời! Không phải chứ đến thang máy cũng phân biệt, đúng là đồ tư bản mà. Ế! Cô cũng được đi chung, vậy không phải cô cũng có địa vị lắm sao, hắc ... hắc... cũng có ngày vô sản đứng ngang hàng tư sản mà, Tiểu Hi ta là một minh chứng sống nha. Trong lòng thầm tự sướng như vậy khiến cho tâm trạng của Tiểu Hi càng tốt hơn.

Woa..., thang máy có nút nè, mũi tên lên là đi lên nà, thật là ngộ nha. Tiểu Hi nhìn không soát từng cử động của Mộ Phàm, nhìn anh ấn nút tầng 11 rồi bấm nút mũi tên chỉ lên. Cô nhớ kỹ rồi nha ha... ha..., đi thang máy cũng thường thôi, cô chỉ nhìn sơ qua cách Mộ Phàm làm là đã biết làm rồi. (hihi: tổ tông của ta, cô cứ mà tự sướng đi người ta không cần nhìn lên ai cũng tự đi được cô ạ >”

Ra khỏi thang máy, Mộ Phàm nhanh chóng đi về phòng của mình, anh sợ rằng nếu không, sẽ không kìm chế được bốp chết cô ngay lập tức.

“Cô cứ đi thang, đến phòng thứ ba là phòng của Tổng giám đốc, ngài ấy đang đợi cô.” Không phải chứ một mình cô thôi sao? Thật nguy hiểm, quá nguy hiểm.

“Này, anh không đi với tôi sao?” Tiểu Hi nói với theo, nhưng Mộ Phàm đã cao bay xa chạy, không thèm ngoảnh lại rồi.

Tiểu Hi run rẩy, sợ hãi, chậm chậm lê bước đến phòng thứ ba, rụt rè gõ nhẹ cửa, đại loại như sợ cửa đau áy.

Bên trong truyền ra âm thanh trầm ấm, nghe như tiếng nam MC trên truyền hình “Mời vào.”

Đợi đã, không phải CEO già lắm sao? Sao giọng nói trẻ thế này, làm mình cứ tưởng tượng rằng có thể mình là con gái thất lạc của ông ấy bây giờ tìm lại chứ, hoặc mẹ mình khi còn trẻ làm lỡ với ông ấy sinh ra mình, giờ ông ấy tìm lại mình

(hihi: trí tưởng tượng cô phong phú quá đấy chuyển nghề làm viết kịch bản phim truyền hình đi)

Mãi suy nghĩ, Tiểu Hi quên cả mở cửa bước vào, cứ đứng tần ngần trước cửa.

Lạc Nguyên chờ lâu vẫn không thấy cô vào, nhẹ nhàng nhắc lại một lần nữa “Mời vào.”

Tiểu Hi sực tỉnh, vội vội vàng vàng đi vào.

Lúc này, trước mắt cô hiện lên một khuôn mặt nghiêm nghị, đôi mắt đen lầy, hàng lông mi thật dài, chân mày, cái mũi, cái miệng này mới đẹp làm sao. Cô đứng hình thật rồi, người này còn thu hút hơn cả 2MP nha. Nhìn làn da anh ấy kìa, còn lán mịn hơn cả da mặt cô, thật muốn cắn một cái xem dấu răng in lên mặt sẽ như thế nào. Những ngón tay đan vào nhau để trên bàn thật đẹp, thật muốn nắm lấy vuốt ve.

Tiểu Hi không ngừng quan sát, cũng không ngừng nuốt nước miếng thêm khát của chính mình, không phải cô háo sắc nhưng nhìn xem, đứng trước người này không thể không háo sắc nha, trong đầu Tiểu Hi tự nhiên hiện lên 4 chữ “thật muốn ở tù”.

Lạc Nguyên nhìn thấy thái độ của Tiểu Hi, tâm trạng tự nhiên tốt hẳn lên khoe môi không tự chủ mà cong lên. Tuy rằng anh biết bản thân của mình rất thu hút người khác, đã đoán trước thái độ của Tiểu Hi nhưng là lần đầu tiên anh nhìn thấy một người con gái lại thẳng thắn không dấu giếm, trưng ra thái độ đó trước mặt anh. Ngón tay không tự chủ mà ngoắc cô lại.

Tiểu Hi như trúng bùa, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đi về phía anh. Nhưng chỉ được vài bước, Lạc Nguyên lại thấy Tiểu Hi ngồi xồm xuống, ngửa mặt lên trần.

3. Chương 3

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 2

Đi được vài bước, Lạc Nguyên thấy Tiểu Hi ngồi xổm xuống, ngửa mặt lên trần.

Trời ơi! Thật là xấu hổ mà, tại sao cô lại bị chảy máu cam lúc này cơ chứ?

Nhìn thấy máu chảy ra, Lạc Nguyên cuống cuống bật dậy chạy lại, không có chuyện gì với cô chứ?

Anh lắc mạnh Tiểu Hi “Em không sao chứ? Lấy tay ra anh xem.”

Tiểu Hi xấu hổ, đỏ mặt “Thật xin lỗi, tôi không sao, chỉ chảy máu cam thôi.”

Tiểu Hi ngượng ngùng, trưng ra nụ cười như mếu.

Lạc Nguyên định thần, như phát hiện ra chuyện gì, không thể kìm chế, anh bật cười ha... ha...

“Ngưu Tiểu Hi! Em thật đen tối, mới nhìn thấy người đẹp đã nổi máu ha... ha...”

Một bên Lạc Nguyên cười chảy cả nước mắt.

Một bên Tiểu Hi ngượng chín cả mặt, chẳng phải tại anh ta hết sao, máu mê trai của cô nổi lên là chuyện hiển nhiên nha.

“Anh có thể cho tôi xin khăn giấy không? Tôi không giữ được.” Làm máu chảy ra thảm, không khéo anh ta bắt đền, có mà chết à? Vừa nhìn đã biết hàng cao cấp, cô có treo mỏ(*) mấy tháng cũng không đủ đền đầu nha.

(*): treo mỏ = nhịn ăn

Lạc Nguyên vội vàng rút khăn tay, chậm chậm chùi sạch máu trên mũi giúp cô.

Tiểu Hi đối diện với gương mặt anh, gương mặt đang phóng lớn trước mắt mình, không khỏi có một số ý nghĩ không được trong sáng, nhịn không được, nuốt nuốt nước miếng. Lúc này, cô thật muốn cắn một cái.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh khẽ cười, con mắt đen dài khẽ híp lại cảnh cáo “Đến thế này vẫn còn háo sắc à?” Tay khẽ ngửa đầu cô ra sau.

Tiểu Hi khóc không ra nước mắt, cô chỉ nghĩ thôi mà anh ta cũng biết sao? Thật không phải người mà.

Được một lúc khăng định máu đã đông lại, anh liền bế Tiểu Hi nằm lên ghế.

Tâm hồn Tiểu Hi lại tiếp tục bay lên thiên đàng “Thượng đế ơi! Con làm gì mà người đột nhiên đối tốt với con đến vậy, tuyệt như mơ.”

Không phải chứ, chỉ mới gặp lần đầu thôi không cần thân mật thế này đâu, trái tim nhỏ bé của cô sợ rằng sau hôm nay sẽ không còn theo cô nữa.

Cô lại thất thần. Lạc Nguyên khẽ cười, cô nhóc này thật là..., nhìn điệu bộ của cô không thể không buồn cười, không biết đã bao lâu anh không được thoải mái như thế này.

Cô rất khác tiểu Vy, tiểu Vy không hay mơ mộng, cô ấy sống rất thực tế, suốt thời gian cô ấy đã sống chỉ có học và làm việc, thậm chí khi hai người yêu nhau phần lớn thời gian họ gặp nhau là để bàn công việc.

Nhưng anh yêu tiểu Vy, yêu từ khi cô ấy còn quần lầy chân anh kêu “Anh Lạc Nguyên! Cùng chơi với em”.

Không biết từ lúc nào, tiểu Vy đã trở thành một phần của anh. Tiểu Vy chưa bao giờ để anh lo lắng, bọn họ từ khi yêu nhau đến lúc tiểu Vy mất đi, chưa bao giờ cãi nhau.

Tiểu Vy rất thông minh, từ nhỏ cô ấy luôn ngoan ngoãn, biết bản thân mình là trẻ mồ côi, phải ở nhờ nhà anh nên lúc nào cũng cố gắng biến mình thành đứa con hoàn hảo trước mặt ba mẹ anh.

Khi bắt đầu học cấp 3, cô ấy đã tự sống độc lập, xin dọn ra khỏi nhà anh. Lúc ấy, anh đi du học, mãi đến hai năm sau mới về. Cô dọn đi chỉ vì muốn trốn tránh anh, cô luôn nghĩ rằng bản thân mình chỉ là đứa trẻ

mồ côi, không thích hợp với địa vị của anh. Anh lại quá thu hút người khác, ở bên anh cô lúc nào cũng sợ anh bị người khác cướp đi mất.

Về nước, anh kiên quyết tìm đến cô, mặt dày dọn đến phòng cô, ích kỷ giữ cô bên mình. Cuối cùng cũng thuyết phục được tiểu Vy chấp nhận anh.

Năm đó, cô đang học năm hai, anh đã làm Tổng giám đốc công ty của ba mình, không cẩn thận, cô có thai nhưng cô đã âm thầm bỏ đứa bé, không nói cho anh biết. Mãi đến sau này, lúc sắp ra đi cô mới hối hận nói với anh. Cô nói ‘lúc đó, là cô ích kỷ không muốn phải phụ thuộc vào anh, cô muốn thành công, cô muốn độc lập, cô đã bỏ đứa bé để bây giờ phải để anh lại một mình’

Anh không hận cô, anh hiểu cô, cô luôn không tin tưởng vào mọi người, chỉ tin chính mình. Lúc nhỏ, sợ lại bị bỏ vào cô nhi viện nên cô đã rất ngoan, nhường nhịn anh, rất nghe lời bố mẹ anh, cố học thật giỏi. Mọi thứ cô đều cố gắng nhưng cô không bao giờ cảm thấy an toàn.

Ban đầu anh không hiểu tại sao anh yêu cô, gần gũi cô đến như vậy nhưng cô vẫn không thể mở lòng với anh, nhưng rồi anh đã biết. Thật ra cô rất mềm yếu, một lần bị chính mẹ ruột mình bỏ lại, đã để lại vết thương tâm lý rất lớn trong tâm hồn của cô. Thậm chí, chưa bao giờ cô thả lỏng chính mình ngay cả trước mặt anh.

Đến ngày định mệnh đó, anh mới hiểu, anh mới hiểu được cảm giác bị bỏ lại, một mình trôi nổi trên thế giới. Mọi thứ đều không thay đổi chỉ có người anh yêu thương là đã ra đi. Lúc cô chạy ra, đẩy anh khỏi chiếc xe ấy chính là vì không muốn ở lại một mình, cô sợ mất anh, cô sợ lại cô đơn một mình trên thế giới này. Cô thà đi trước để anh mãi nhớ cô, còn hơn ở lại một mình hiu quạnh trên thế giới này, cô để lại nỗi đau cho anh.

Lúc ra đi, cô đã nói “Anh phải sống tiếp, vì em, vì khoảng thời gian em đã bỏ phí, anh phải tiếp tục sống”.

Đúng vậy, anh đã làm theo lời cô, cố gắng sống tiếp. Hai năm qua, anh đã cố sống nhưng sống như cái xác không tâm hồn, anh vẫn ở đây, vẫn là tai này, mắt này, thân thể này không thay đổi nhưng trái tim đã chôn theo cô.

Mãi đến khi gặp Tiểu Hi, anh ngỡ như mình lại được gặp tiểu Vy lần nữa. Đúng vậy, lần này anh không cho phép mình bỏ phí nữa. Anh nghĩ ông trời đang giúp đỡ anh và tiểu Vy. Lần này, anh quyết phải bù đắp cho tiểu Vy.

Mà lúc này cô gái nhỏ bé đang ngơ ngậy không yên. “Em lại làm sao rồi?”

“Anh siết tay tôi đau.” Mặt Tiểu Hi nhăn nhó. Anh nha, không phải muốn giết người đấy chứ? Tự nhiên siết tay người ta đau chết thôi.

Lạc Nguyên giật mình. Anh quên mất, mãi nghĩ lại làm đau cô.

Tiểu Hi lật đật ngồi dậy, thật may mà anh ta bỏ ra, không thì đau chết mất. Cô nhanh chóng quay về chuyện chính. Rụt rè thăm dò Lạc Nguyên:

“Không biết anh tìm tôi để làm gì?”

Ngẫm nghĩ lại thấy không đúng, cô nói tiếp “Chúng ta hình như chưa gặp nhau bao giờ, tôi chắc cũng không nợ anh thứ gì hết nha.”

Hay là tập đoàn này muốn trao học bổng cho sinh viên nghèo, hiếu học như cô “hắc... hắc... Sức học của tôi cũng bình thường thôi, không đủ điều kiện nhận học bổng, phần thưởng gì đâu nha. Nếu anh cố cho thì tôi đành nhận đỡ vậy.” Nói xong trưng ra nụ cười lấy lòng.

Cô bé này, sao lại cười ngốc nghếch vậy chứ? Lạc Nguyên thấy, nói vòng vo với cô cũng vô ích, có khi cô lại chẳng hiểu, anh quyết định vào thẳng chuyện chính.

“Anh muốn em dọn về sống với anh.”

“Hả?” Không tin vào tai mình, Tiểu Hi ngoáy ngoáy tai, hỏi lại.

Lạc Nguyên từ tốn lặp lại.

“Anh muốn em dọn về nhà anh, hai chúng ta tìm hiểu rồi đính hôn sau đó thì kết hôn. Anh nghiêm túc.”

4. Chương 4

“Anh muốn em dọn về nhà anh, hai chúng ta tìm hiểu rồi đính hôn sau đó thì kết hôn. Anh nghiêm túc.”

“Anh nghiêm túc. Nhưng tại sao?” Tiểu Hi gần như lắp bắp.

“Không tại sao cả.”

“Nhưng tôi không biết anh là ai, mà tôi là người thế nào anh cũng không biết mà.”

“Không sao, tất cả mọi thứ về em anh đều biết.”

“Anh biết nhưng bằng cách nào?” Cô nói như mèo, cô đang hết sức kinh ngạc, mà không phải nói là hết sức, hết sức kinh sợ.

Lạc Nguyên nhàn nhã trả lời “Ngồi xuống nào, không cần thích đến nhảy lên ghế đứng thế kia đâu cô ạ.”

Tiểu Hi xấu hổ, ngồi xuống, sửa lại vị trí cho lịch sự “Được rồi, anh nói đi.”

“Em biết Mộ Phong và Mộ Phàm chứ?”

Tiểu Hi gật đầu như gà mổ thóc “Vâng.”

“Ba cô bạn cùng phòng em tên gì?”

“Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương.”

“Hay nói đúng hơn là Mộ Lạc Trâm, Mộ Hiểu Linh và Mộ Hiểu Hương”. Lạc Nguyên khẽ cười, phun ra một câu làm Tiểu Hi giật nảy mình, nghe như sét đánh ngang tai. Vốn dĩ bọn họ học khác lớp nên ở chung gần cả năm cô cũng không để ý đến tên đầy đủ của bọn họ.

Không để ý đến mặt Tiểu Hi càng ngày càng méo, Lạc Nguyên bình thản nói tiếp.

“Anh là Mộ Lạc Nguyên, Lạc Trâm là em gái ruột của anh, còn Hiểu Linh và Hiểu Hương là em gái của Mộ Phong và Mộ Phàm. Thím của anh sinh hai lần đều là sinh đôi.” Lạc Nguyên lại khuyến mãi cho Tiểu Hi một nụ cười mê mẩn lòng người.

Haiz, Tiểu Hi! Không! Bây giờ không phải lúc mi rồi, phải bình tĩnh suy nghĩ, suy nghĩ, suy nghĩ, phải suy nghĩ, cố gắng bình tĩnh sắp xếp mọi thứ lại.

Hít vào, hít vào, lại hít vào. A...! Sao rồi quá vậy? Tiểu Hi nhăn nhó.

Khoan! Đợi đã! Một năm trước, lúc nhập học, có ba cô gái xinh đẹp, sang trọng nhưng nhất định bảo mình không tìm được chỗ ở, nằng nặc xin về ở chung với cô, báo hại cô phải chia sẻ căn phòng chỉ hơn sáu mét vuông với ba người, hại cô bị bà chủ nhà mắng **** cả ngày là bọn họ.

Không đúng nha, nếu họ thật như anh ta nói, vậy tại sao phải cùng cô chịu khổ? Đang sống xa hoa lại chui vô cái ổ chuột nhà cô, trời mưa thì dột, trời nắng thì nóng, đã vậy lại chen chúc cả năm trời.

Cô thật rồi muốn chết, bị gạt cả năm mà không biết sao? Mà sao bọn họ phải gạt cô? Khó hiểu, khó hiểu, khó hiểu quá.

Tiểu Hi bần quá, mặt nhăn như khỉ ngồi suy nghĩ, nghĩ tới, nghĩ lui cũng không hiểu nổi rốt cục hiện tại phát sinh chuyện gì.

“Tôi muốn gặp Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương.” Cô quyết phải hỏi rõ cái bọn vô lương tâm này dám lừa gạt cô, giàu thế mà cả năm nay để cô phải nhịn ăn nhịn mặc, không quăng ra cho cô một đồng, xem cô xử bọn họ thế nào. (hihi: trời nãy giờ bà bản là vì chuyện này)

Tiểu Hi đập bàn lớn tiếng quát.

Lạc Nguyên sững sờ. Không phải chứ? Lúc cô giận cũng ghê thiệt. Anh nhanh chóng bước ra khỏi phòng “Anh đi gọi bọn họ, em chờ chút.”

Tiểu Hi đi đi lại lại trong phòng, lòng thầm hứa nhất định phải chinh bọn này ra trò.

Một lúc sau, cả đám người họ lú lú đi vào.

Tiểu Hi đập bàn, “Nói..., tại sao gạt mình?”

>_____

Lạc Trâm tỉnh lại đầu tiên vội vàng nói “Mình vì chị dâu tương lai nên phải gạt cậu Hi Hi à.”

“Bọn mình cũng vì chị dâu họ tương lai nên phải gạt cậu Hi Hi à.” Hiểu Linh và Hiểu Hương run run nói.

“Vậy tại sao có tiền thế mà cả năm nay không đem ra, để tớ phải khổ sở nhịn ăn nhịn mặc?”

“_____”

“À không phải, ý mình muốn hỏi là các cậu cố ý sống chung với mình là có mục đích gì?”

“Thật ra, trước lúc nhập học bọn tớ đã nhìn thấy cậu, biết anh Lạc Nguyên nhất định sẽ cưới cậu nên bọn mình muốn tiếp cận, quan sát xem cậu có phải là người tốt không, nếu không bọn tớ nhất quyết phản đối.”

“Bọn tớ không cố tình lừa gạt đâu, nhưng nếu cậu biết thân phận bọn tớ thì có đối xử thật tình như thế suốt một năm qua không?”

“Tiểu Hi bọn tớ không cố tình lừa gạt cậu đâu, anh Lạc Nguyên là người tốt cậu nên nhận lời làm chị dâu tớ đi.”

“Sống chung cả năm với cậu, bọn tớ biết, tuy cậu hơi lười, hơi dữ nhưng rất thương bọn tớ, suy nghĩ lại đơn thuần, không phải là loại người thích tính toán, cậu là người tốt, ngay cả bọn mình và cậu chẳng quen biết gì lại sẵn sàng giúp đỡ bọn mình.”

“Đúng vậy, Tiểu Hi tốt nhất, không ai bì được với Tiểu Hi, Tiểu Hi xinh đẹp, chỉ có anh Lạc Nguyên là thích hợp nhất.” Hiểu Linh tăng cường vuốt mông ngựa(*).

(*): vuốt mông ngựa = nịnh bợ

“Hi Hi à! cậu đồng ý về sống chung với anh Lạc Nguyên đi, bọn mình cùng nhau đi mua sắm, ăn chơi vui vẻ tiền qua cửa sổ.” Hiểu Hương dụ dỗ.

“Hi Hi à, cậu đồng ý đi, thì cứ sống chung nếu không hợp thì thôi, tớ thề, tớ đảm bảo không cho anh Lạc Nguyên ức hiếp cậu, tớ không muốn lại chuyển hành lý về lại phòng trọ đâu. Một chết thôi.” Lạc Trâm mếu.

Tiểu Hi há hốc mồm “Các cậu chuyển nhà rồi sao, cả đồ của tớ cũng chuyển, tớ chưa đồng ý mà, nhưng mà chuyển lúc nào? Tớ chỉ mới đi có vài giờ.”

Hiểu Linh, Hiểu Hương đồng thời liếc về phía Lạc Trâm.

“Hề... hề..., Hi Hi à! Dù sao cậu cũng đồng ý, sớm muộn gì cũng phải trả lại ổ chuột đó, tớ chuyển liền cho nhanh thôi mà.” Tiện tay vuốt vuốt Tiểu Hi.

“Cái rắm, các cậu xem thường tớ, không hỏi ý kiến tớ đã chuyển đồ, tớ không đi.”

“Mụ nội nó! Chuyển qua nhà anh tớ, có ăn có mặc, nóng có máy lạnh, mưa không sợ dột, đi lại được đưa đón bằng xe con, tiền tiêu không hết mà chê cái gì hả? Chẳng phải hàng ngày cậu đều mơ ước được như thế sao? Bây giờ dâng tới miệng còn không ăn, là sao?” Lạc Trâm không kìm được rống giận đập bàn.

Tiểu Hi đúng là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt mà. Tự nhiên sự oai hùng ban đầu của cô giảm hết hai phần ba.

“Tớ còn chưa thích ứng kịp, một ngày mà bao nhiêu chuyện xảy ra, trái tim nhỏ bé của tớ làm sao chịu nổi.” Tiểu Hi mếu máo.

“Đừng khóc, bọn tớ yêu Tiểu Hi nhất.” Hiểu Hương vỗ vỗ Tiểu Hi.

“Thế tớ dọn đi các cậu phải bênh vực tớ, dọn vào không phải dọn ra, tớ muốn làm gì thì làm, sao này nếu tớ bị đuổi khỏi nhà các cậu phải đền phí tổn thất cho tớ.” Cô không ngốc đâu nha, nếu sống quen sung sướng mà bắt cô quay trở về cảnh hàn vi nữa, cô không làm được đâu nha.

Ở bên ngoài 2MP và Lạc Nguyên cười chảy cả nước mắt. Mộ Phàm khinh thường “Cái cô Tiểu Hi này, mềm không chịu rắn mới buông”.

Lạc Nguyên đẩy cửa bước vào tươi cười nói “OK, nếu em không tin chúng ta có thể làm hợp đồng, nhất định không để em bị thiệt.”

“Không cần, tôi chỉ muốn anh trước mặt mọi người hứa: sau này tôi dọn vào ở chung không được có ý định bất chính với tôi, chuyện gì phát sinh có liên quan đến tôi phải được sự đồng ý của tôi mới được phép làm.”

“Được, anh hứa.”

“Sau này, tiền tiêu vặt, tiền học phí, mua sắm của tôi anh phải chịu tất.” Cái này không thể thiếu nha.

“Được”

5. Chương 5

“Khi nào đính hôn, khi nào kết hôn tôi quyết định.”

“Ừ, anh nghe em.”

“Nếu tôi muốn làm việc ở đây thì anh phải sắp xếp việc nào vừa dễ lại vừa nhàn cho tôi.”

“Em không phải đi làm, anh nuôi mà.”

“Không cần, đây là tôi đang dự phòng trường hợp tôi với anh không thể kết hôn nha”. Cô đâu có ngốc, biết đâu mai một anh ta đổi ý thì sao.

“Lạc Trâm! Mau đánh thành văn bản cho anh cậu và mọi người làm chứng ký tên.”

Lạc Trâm cười khỏ, Tiểu Hi sao tự nhiên cậu lại thông minh thế hả?

“VẬY, anh cũng có yêu cầu với em.” Lạc Nguyên khoanh tay nói.

“Em không được quen người khác, không được bỏ trốn, phải thành thật với anh.”

Trời! Anh ta nghĩ Tiểu Hi mình ngu sao! Tội gì phải bỏ trốn, ở đây có ăn có mặc không sướng ha, lại còn được ngắm trai đẹp, quá lời cho Tiểu Hi ta rồi.

“ha... ha..., đánh chết cũng không đi, trừ khi có người nào đẹp hơn, giàu hơn anh, anh phải tự tin về mình chứ.” Tiểu Hi cười giả lả vỗ vai Lạc Nguyên.

6. Chương 6

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 4

Dọn dẹp xong mọi thứ, Tiểu Hi thỏa mãn nằm dài lên giường, giường cô thật to, nằm lên thật thoải mái, nệm xịn có khác, thích thật. Cái phòng sáu mét vuông và một cái gác của cô còn nhỏ hơn cái toilet nhà họ nha. Nhìn cái bàn đọc sách mà xem, đến nó mà cũng trạm trổ hoa văn cầu kỳ.

Đã bao nhiêu lần, cô mơ ước có cái bàn học đẳng hoàng như thế này, nhưng phòng trọ bé tẹo như lỗ mũi, sau này lại dèo thêm ba người nữa làm sao có đủ chỗ. Sống ở đó gần cả năm, đến ở mọi người còn phải thay phiên nhau, khi nào ngủ mới dám tập trung về đủ.

Nói mới nhớ, cái bọn vô lương tâm kia thật quá đáng, hèn gì ngày nào bọn họ cũng có chỗ để đi, đến tối mới chui về ngủ. Cô hỏi thì bảo là đi làm thêm.

Sạo, quá sạo, đồ vô lương tâm, vô đạo đức, vô... cô nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Cùng lúc này ở tầng 2 có ba người nào đó thay nhau nhảy mũi.

Ăn cơm xong, mới sáu giờ, gà con Tiểu Hi đã lên chuồng đi ngủ.

Haiz! Không trách cô được, một ngày bao nhiêu chuyện xảy ra, tâm hồn nhỏ bé của cô sao chịu nổi, mà dù sao cũng không biết khi nào Lạc Nguyên về, cô không cần phải đợi. (hihi : xạo, viện cớ, cô lười thì có, có lúc không có chuyện gì tám giờ cô đã ngủ thì tại cái gì hả? tiểu Hi: vậy nà, ta lười chút chút hà).

“Hi Hi à, mau dậy ăn sáng.”

“Hi Hi à, dậy đi “

“Hi Hi à, mau dậy đi, các anh sắp đi làm rồi, cậu không muốn tranh thủ tình cảm với anh Lạc Nguyên à?”

“Hi Hi..., có dậy không thì bảo?” Hiểu Hương bực mình quát.

Thật phiền quá, ở đâu mà lại ồn thế này. Tiểu Hi bịt tai lại, trùm chăn ngủ tiếp. Ế, khoan đã, anh Lạc Nguyên à? Người nào đó tung chăn, ngó dáo dác.

“Hiểu Hương..., sao không gọi tớ sớm hả?” Tiểu Hi bật dậy, nói gần như hét.

“Tớ đã gọi nhiều lần, mà cậu có nghe thấy đâu. Thôi nhanh đi bà, mọi người đang chờ kìa.”

Và thế là, Tiểu Hi cô nương lấy tốc độ ánh sáng, ngay lập tức chạy đi vệ sinh rửa mặt, thay đồ, năm phút sau vội vội vàng vàng chạy xuống lầu. Tới trước phòng ăn, cô đứng lại vuốt tóc, chỉnh lại nhịp thở, dùng tư thế đoan trang nhất có thể, tiến vào, ngồi đối diện với Lạc Nguyên. Mọi thứ có vẻ rất ổn, nhưng hồi ôi, cô lại không phát hiện một chuyện cực kỳ...

“Tiểu Hi, nhà chúng ta không nghèo đến nỗi em phải mặc áo trái để giữ áo ới đâu.” Lạc Nguyên chậm rãi phun ra một câu khiến Tiểu Hi muốn té ghế, mọi người còn lại suýt nghẹn.

“Ai da! Tiểu Hi à! Không cần phải tiết kiệm cho anh Lạc Nguyên đâu.” Mộ Phàm không quên chế giễu cô.

Tiểu Hi tỉnh lại, then quá vội vàng chạy nhanh gấp ba lần có thể lên lầu.

Thiệt là mất mặt mà, quá mất mặt! Ngày đầu tiên đã mất mặt như thế này. Tiểu Hi khóc không ra nước mắt.

“Tại tối qua lạ chỗ, em không ngủ được nên sáng sớm dậy không được tỉnh táo lắm.” Tiểu Hi lấp liếm chuyện mặc áo trái.

Mộ Phàm bĩu môi, “Chẳng phải hôm qua mới sáu giờ cô đã đi ngủ rồi sao? Không ngủ được mà anh Lạc Nguyên về không hay à?”. Sau đó, lại quay sang Lạc Nguyên cười cầu tài “Đúng không anh?”

Tiểu Hi lấp bắp “Tôi... tôi... tại mệt quá mới ngủ, do ngủ sớm quá nên nửa đêm không ngủ tiếp được, mọi người chưa bao giờ bị vậy bao giờ à?” Mộ Phàm thật đáng ghét, cố tình soi mói cô.

Lạc Trâm bênh Tiểu Hi, “Mộ Phàm, anh còn không mau ăn đi, anh Lạc Nguyên còn chưa lên tiếng mà anh ầm ứ cái gì?”

Hiểu Linh liếc Mộ Phàm “Anh bớt nói cho đỡ loạn”.

“Mọi người không thấy có Tiểu Hi, nhà ta vui hơn sao?” Mộ Phong chậm rãi phun ra.

Hiểu Hương phụ họa vỗ tay “Đúng vậy nha”

“ _____ ”

Thật không biết đây là ý gì, đây rốt cuộc là khen hay chê.

Lạc Nguyên cũng cười “Anh rất vui khi có Tiểu Hi ở đây” Nói xong cười ầm áp với cô.

“Tuần này công ty đang có hợp đồng lớn, để xong hợp đồng này anh sẽ dành thời gian cho Tiểu Hi nhiều hơn”

Tiểu Hi nghe xong mừng như điên, nhưng giữ hình tượng thực nữ của mình cô dần xuống, nhẹ nhàng, bên lên trả lời “Dạ, em cũng không gấp, anh cứ từ từ không cần để ý đến em” cô mong gần chết ấy chứ.

“Tiểu Hi sao cậu ăn chậm vậy, chẳng giống phong cách thường ngày của cậu.” Hiểu Linh khó hiểu hỏi cô. Thường ngày, cô thấy Tiểu Hi đâu có ăn chậm nhai kỹ như vậy đâu.

“Tiểu Hi cậu bị đau răng hay bệnh rồi?” Hiểu Hương sờ sờ trán Tiểu Hi

“_____”

“Trời ơi, người ta đang làm thực nữ trước mặt anh Lạc Nguyên, các cậu thiệt quá đáng” Tiểu Hi nghiêng răng, nói thâm vào tai Hiểu Hương.

Thật đau khổ cho cô, thường ngày cô tệ lắm sao, hôm nay mọi thứ xấu của cô cứ trưng ra trước mặt người ấy thế này. Thật khóc không ra nước mắt mà.

Tiến mọi người đi làm xong, Tiểu Hi lôi Lạc Trâm, Hiểu Hương và Hiểu Linh vô phòng mình bàn bạc.

“Tớ tính rồi bây giờ để cho phù hợp với địa vị hiện tại, tớ phải “tuốt” lại vẻ đẹp và phong thái quý phu nhân tiềm ẩn của tớ mới được.” (hihi: có mà không có chứ tiềm ẩn cái nổi gì, mắc ói quá đi)

“Vì vậy, Trâm Trâm cậu có con mắt thẩm mỹ nhất, cậu phụ trách mua trang phục mới cho tớ.”

“Tiểu Linh đi tìm hiểu thẩm mỹ viện nào tốt, vì cậu rảnh nhất. Tớ cần tẩy lông, tẩy trắng toàn thân, chăm sóc da.” Cái này cần lắm nha. Nếu không cô làm sao đi mê hoặc Lạc Nguyên. (hihi: kinh khủng quá kinh khủng, cô thật là quá...)

“Còn Hương Hương đi đăng ký cho tớ các lớp học kỹ năng như cách đi đứng, ứng xử. Tớ không muốn Lạc Nguyên bị người khác chê cười vì tớ.”

= != !=!! = =!!!

“Cho mọi người thời gian một ngày chuẩn bị, đến mai bọn mình thực hiện.”

“À! Còn chi phí thực hiện thì mọi người cứ chi trước, rồi gặp anh Lạc Nguyên lấy lại.”

Lạc Trâm hóa đá

Hiểu Linh và Hiểu Hương hoá đá.

Ba người vì tình bạn cao cả. Nói đúng hơn là rước nhảm sỏi giả thả vào nhà nên bây giờ phải ngâm bồn đi làm.

Còn lại một mình ở nhà với dì giúp việc, Tiểu Hi quyết định điều tra mọi thứ về Lạc Nguyên.

Hôm qua, cô nghe Lạc Trâm bảo rằng dì Hai giúp việc cho nhà cô hơn hai mươi năm, có nghĩa là mọi thứ ở nhà này dì hai điều biết. Hê hê, cô phải bắt đầu thôi.

Sau nhiều lần nịnh bợ và năn nỉ dì Hai, cô cũng có thể biết được như sau: Cha mẹ của 2MP, Hiểu Linh và Hiểu Hương cùng cha mẹ Lạc Nguyên và Lạc Trâm là người đầu tiên lập ra tập đoàn Quang Đông, đã chết cách đây bốn năm vì tai nạn máy bay.

Lúc đó, công ty do một tay Lạc Nguyên và vợ anh chèo chống. Hai năm sau, vợ anh bị tai nạn xe qua đời. Lạc Nguyên suy sụp nên 2MP cùng Hiểu Linh và Hiểu Hương mới dọn về đây sống cùng Lạc Nguyên và Lạc Trâm. Lạc Nguyên, Mộ Phong và Mộ Phàm cùng nhau quản lý công đến nay.

7. Chương 7

Mộ Phong và Mộ Phàm vốn không thích công việc kinh doanh. Mộ Phong trước đây học mỹ thuật, còn Mộ Phàm đang được đào tạo làm ca sĩ, nhưng gia đình liên tiếp xảy ra biến cố, phải bỏ dở giữa chừng về phụ giúp Lạc Nguyên.

Điều quan trọng mà Tiểu Hi biết được là cô rất giống vợ trước của Lạc Nguyên. Đó là một lợi thế. Ha... ha... (hihi : trời, thông thường là bà phải buồn chứ ta! Tiểu Hi: cô điên à? nghĩ sao ta phải buồn. Cô nghĩ với cái nhan sắc vô cùng bình thường như ta có đủ khả năng câu kim quý như anh trai Lạc Trâm không hả? Không nhờ vậy thì làm sao ta vào được đây).

Mặc dù lúc nghe dì Hai nói, cô giống vợ trước của Lạc Nguyên, cô có hơi buồn một chút. Được rồi, cô thừa nhận là cô rất buồn, quá buồn đó chứ. Mấy ngày nay, cô cứ ngỡ rằng bản thân mình có sức hấp dẫn thu hút người khác, không ngờ người ta rước cô về nhà là vì cái mặt này giống mặt vợ người ta (hihi : ta nghe hơi chua cô à).

Nhưng không sao, cô là ai chứ, cô là Ngưu Tiểu Hi xinh đẹp khả ái, người thấy người yêu, chuyện khiến cho trái tim Lạc Nguyên hướng về cô chỉ là chuyện trong tầm tay ha... ha...

Huống chi cô đã lập ra kế hoạch chinh phục trái tim Lạc Nguyên. Giống vợ trước thì đã sao, có vậy mới không cần đánh đã thắng bao nhiêu cô gái xinh đẹp hơn cô đang vây quanh Lạc Nguyên. Lạc Nguyên của cô xinh đẹp lại giàu như vậy chắc hẳn có rất nhiều người muốn ngã vào vòng tay anh ấy.

(hihi: làm ơn người ta gọi là đẹp trai, đẹp trai cô hiểu chưa)

Tự an ủi bản thân mình như thế, tâm trạng đang xuống dốc của Tiểu Hi cũng vơi đi phần nào. Đến giờ cơm chiều, thì nó đã bay đi sạch sẽ. Làm sao lại không vơi đi cơ chứ, bữa cơm hôm nay dì Hai làm quá ngon, cô no căng cả bụng. Sống trong nhà giàu có khác, một bữa ăn biết bao nhiêu là món, mà món nào cũng ngon hại cô bây giờ không thở nổi.

Sợ mình ngủ quên, cô dặn Lạc Trâm khi nào Lạc Nguyên về nói với anh, cô cần gặp anh.

Khi Lạc Nguyên về thì Tiểu Hi đã ngủ từ đời nào rồi. Anh đứng gõ cửa phòng của cô một lúc mà không thấy mở cửa. Lạc Nguyên dự định về phòng nhưng bây giờ vẫn còn sớm, không muốn nửa đêm cô lại mất ngủ nên anh vào phòng gọi cô dậy.(hihi: đại gia, anh đừng tin cô ta bình thường vẫn ngủ một mạch từ tám giờ tối hôm nay đến tám giờ sáng hôm sau có đi vệ sinh đâu đừng nói là mất ngủ, tiểu Hi: ai cho cô bôi bác tôi hả, trước khi ngủ tôi có đi vệ sinh mà.)

Tiểu Hi đang ngủ, cảm giác trên mặt ngứa ngứa, cô ra sức phui mà vẫn ngứa, cô phui phui mặt lại ngứa ngứa, lại phui lại ngứa, lại phui lại ngứa, Tiểu Hi bực bội nhưng cô không muốn mở mắt, cô ngủ chưa có đủ giấc mà.

Bực mình quá, cô chộp lấy cái vật kia rồi trở mình thật mạnh nằm đè lên.

Vốn dĩ chỉ muốn đánh thức Tiểu Hi, nhưng nhìn cô ngủ anh cũng muốn chọc cô một tí, không ngờ cô thà chết không dậy, đã thế còn kéo tay anh.

Không chuẩn bị, Lạc Nguyên bị Tiểu Hi kéo té xuống giường. Sợ đụng phải cô, anh nhanh chóng nhảy qua một bên nhưng cô nhỏ lại trở mình nằm đè lên người anh.

Tình trạng của Lạc Nguyên thật khổ sở, tay bị cô kéo qua một bên đã thế còn nằm đè lên mình anh. Muốn đẩy cô ra cũng không được mà nằm tiếp cũng không xong.

Tiểu Hi mơ ngủ, lại thấy mình mua được một con sâu nhồi bông nhiều màu, thật bự ôm về nhà. Ồ! Con sâu nhồi bông này ôm thích thật, lại rất vừa người nữa nha. Tiện tay cô sờ sờ nắn nắn. Woa, nhồi bông cũng rất vừa nha, không cứng không mềm, cô sờ thích lắm.

Tiểu Hi chép chép miệng, lại vùi mặt ngủ tiếp. Lạc Nguyên nín thở cho qua chuyện. Thật anh không hiểu cô nhỏ đang mơ thấy gì mà sờ soạng liên tục lên người anh. May mà cuối cùng cũng ngủ.

Nếu cô mà tỉnh lại thấy cảnh này không biết có la toáng lên đòi anh bồi thường hay dọn ra khỏi nhà không nữa. Được một lúc thấy nhịp thở Tiểu Hi đã bình ổn, Lạc Nguyên nhẹ nhàng ngồi dậy định đi. Nhưng có được đâu, anh vừa mới nhồm dậy, Tiểu Hi đã ôm khư khư anh như sợ mất.(hihi: chắc cô ta lại mơ thấy người ta giật con sâu nhồi bông của mình chứ gì).

Cũng may, anh làm văn phòng không tắm một hôm cũng không sao. Lạc Nguyên phải khổ sở duy trì tư thế ấy đến sáng. Anh chẳng ngủ được mấy. Một phần lo sợ khi tỉnh dậy Tiểu Hi lại nổi trận lôi đình, một phần vì tư thế khó ngủ quá.

8. Chương 8

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 3

Thế là một giờ sau, cả đoàn người ba nam, bốn nữ bước ra khỏi cửa lớn tập đoàn Quang Đông. Một đoàn người đi rất có nhịp điệu đột nhiên ở giữa bị chặn lại.

Đúng vậy không ai khác chính là Tiểu Hi, vốn dĩ cô cùng bọn họ đi ra nhưng nhớ lại mình còn một chuyện chưa làm

“Mọi người lấy xe trước đi, tôi trở lại đại sảnh có việc chút.” Nói rồi cô chạy như bay vô đại sảnh.

Lạc Nguyên chỉ biết lắc đầu nhìn theo cô rồi tiếp tục đi lấy xe.

Chạy tới bàn lễ tân, cô sửa lại quần áo cúi đầu chào các nữ lễ tân.

“Xin chào các chị, em là vợ chưa cưới của CEO Mộ Lạc Nguyên. Sau này mong các chị chiếu cố, nếu em có tới Quang Đông thăm ông xã, các chị cho em vào ạ.” (hihi: cô đang khoe mẽ thì có, Tiểu Hi: sai, tôi đang bảo họ rằng CEO của họ đã có vợ, cấm dòm ngó)

Các vị lễ tân lệ rơi đầy mặt, trong đầu chạy qua dòng chữ “một cô gái nhà quê lúc bước vào cửa Quang Đông là khách, chỉ cách vài tiếng bước ra cửa Quang Đông đã trở thành phu nhân Tổng Giám đốc”

Ông trời thật không công bằng mà, xinh đẹp trẻ trung như bọn họ làm bao nhiêu năm mà không được một cái liếc mắt của Tổng Giám đốc, vậy mà cô gái kia chỉ một bước đã trở thành Phụng Hoàng (hihi : mấy bà kia nhìn sao mà một bước hả, đi từ đại sảnh đến phòng Lạc Nguyên biết bao nhiêu bước ta đếm còn không hết mấy người dám bảo là một bước à?)

Nói xong, Tiểu Hi nghênh ngang đi ra cửa, thật giống như bộ dạng của bọn nhà giàu mới nổi.

Về đến biệt thự Mộ gia đã có sẵn hành lý của cô, mọi người đang phân vân không biết nên cho Tiểu Hi ở phòng nào.

Tiểu Hi không cần suy nghĩ, nói thẳng ra “Không cần phải nghĩ, cho ta ở phòng đối diện phòng Lạc Nguyên là được rồi.”

Lạc Trâm kéo Tiểu Hi qua một bên “Này cậu đang có ý định đen tối gì đó hả? Cậu đừng có tranh thủ mà ăn đậu hủ của anh tớ đấy nhé.”

“Hi hi, biết rồi còn nói tở. Ở đối diện thì mới tranh thủ được những lúc anh cậu thay đồ quên đóng cửa..., hay tối lửa tắt đèn còn tranh thủ tình cảm của anh cậu chứ, khừ... khừ... cơ hội ngàn năm có một, trai đẹp bên cạnh cậu bảo tớ nhìn à?”

“Này... này..., Hi Hi! Đây là anh tớ, cấm cậu học theo người ta quay lén rồi tung lên mạng, cậu mà làm vậy thì chết với tớ.” Lạc Trâm lắc mạnh Tiểu Hi.

“Đúng vậy! Cái đầu đen tối nhà cậu không được làm tổn hại đến bộ mặt của tập đoàn.”

“Cậu mà làm vậy với Lạc Nguyên ca sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.” Hiểu Linh và Hiểu Hương ngửi thấy mùi mờ ám ghé tai nói nhỏ với Tiểu Hi.

Trời! Có cần nghiêm trọng vậy không, chỉ có một việc cón con mà hăm he người ta đủ thứ, cô mà thêm vào à.

“Thôi nào, các cậu xem tớ là ai. Anh ấy sau này sẽ thành bảo bối nhà tớ. Tớ tại sao lại tung lên mạng, để mọi người được lợi hử, đây là lợi của một mình tớ, một mình tớ đấy.” Tiểu Hi chỉ chỉ tay lên trán của bọn họ.

“Thật ra, tại lúc này tuyên bố hùng hồn là trước khi kết hôn cấm anh ấy không được suy nghĩ đen tối với tớ, bây giờ hối hận muốn rút lại. Nhưng đã viết thành văn bản ký tên rồi sao tớ rút lại.” Tiểu Hi xấu hổ, lấy tay cuốn mép áo.

“Không lẽ các cậu kêu tớ nói với Lạc Nguyên, anh hãy suy nghĩ đen tối với em đi, em cho phép à?”

“___” “___” “___”

“Bởi vậy, tớ mới phải ở gần anh ấy, các cậu nghĩ xem trong biên bản đâu có ghi tớ không được phi lễ với Lạc Nguyên đâu, hắc... hắc...”

>_”

“Này các cậu không muốn tớ mau chóng thành chị dâu các cậu à, tớ nôn gần chết.” bọn họ cứ đứng ngây thế làm Tiểu Hi tức giận, cuối cùng là có ủng hộ cô không đây.

Mọi người hóa đá. Thật không thể đỡ được, cô thay đổi như chong chóng.

Haiz! Tiểu Hi biết là cô không thể trông chờ mấy người này được mà.

“Mọi người không nói gì là đồng ý rồi nha, vậy ta dọn vô phòng đối diện với Lạc Nguyên đây.” Nói rồi cô xách va li đi thẳng lên lầu.

Mộ Phong tỉnh lại đầu tiên “Tiểu Hi, em đi sai rồi phải đi tiếp lên lầu ba Nguyên ca ở phòng đầu tiên.”

“Sao không nói sớm chứ, sao phòng không để tên cho người ta dễ kiếm.” Tiểu Hi lầm bầm bê cái va li lên lầu ba.

(hihi: thưa bà cô đây là nhà riêng có phải văn phòng đâu mà để tên trước cửa hả?)

Suy nghĩ của Mộ Phàm “Đồ mê trai mà dẫu.”

Suy nghĩ của Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương “Nhảm rồi! Đây là sói già không phải tiểu bạch thỏ, nguy cho anh Lạc Nguyên.”

Suy nghĩ của Mộ Phong “Phù! May mà Nguyên ca nửa đường có việc không về, nếu không e rằng sẽ học máu mà chết.”

Suy nghĩ của Tiểu Hi “Cái bọn này sao hóa đá ở dưới không lên phụ mình, mệt chết đi”

9. Chương 9

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 4

Dọn dẹp xong mọi thứ, Tiểu Hi thỏa mãn nằm dài lên giường, giường cô thật to, nằm lên thật thoải mái, nệm xịn có khác, thích thật. Cái phòng sáu mét vuông và một cái gác của cô còn nhỏ hơn cái toilet nhà họ nha. Nhìn cái bàn đọc sách mà xem, đến nó mà cũng trạm trổ hoa văn cầu kỳ.

Đã bao nhiêu lần, cô mơ ước có cái bàn học đẳng hoàng như thế này, nhưng phòng trọ bé tẹo như lỗ mũi, sau này lại đèo thêm ba người nữa làm sao có đủ chỗ. Sống ở đó gần cả năm, đến ở mọi người còn phải thay phiên nhau, khi nào ngủ mới dám tập trung về đủ.

Nói mới nhớ, cái bọn vô lương tâm kia thật quá đáng, hèn gì ngày nào bọn họ cũng có chỗ để đi, đến tối mới chui về ngủ. Cô hỏi thì bảo là đi làm thêm.

Sạo, quá sạo, đồ vô lương tâm, vô đạo đức, vô... cô nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Cùng lúc này ở tầng 2 có ba người nào đó thay nhau nhảy mũi.

Ăn cơm xong, mới sáu giờ, gà con Tiểu Hi đã lên chuồng đi ngủ.

Haiz! Không trách cô được, một ngày bao nhiêu chuyện xảy ra, tâm hồn nhỏ bé của cô sao chịu nổi, mà dù sao cũng không biết khi nào Lạc Nguyên về, cô không cần phải đợi. (hihi : xạo, viện cớ, cô lười thì có, có lúc không có chuyện gì tám giờ cô đã ngủ thì tại cái gì hả? tiểu Hi: bậy nà, ta lười chút chút hà).

“Hi Hi à, mau dậy ăn sáng.”

“Hi Hi à, dậy đi “

“Hi Hi à, mau dậy đi, các anh sắp đi làm rồi, cậu không muốn tranh thủ tình cảm với anh Lạc Nguyên à?”

“Hi Hi..., có dậy không thì bảo?” Hiểu Hương bực mình quát.

Thật phiền quá, ở đâu mà lại ồn thế này. Tiểu Hi bịt tai lại, trùm chăn ngủ tiếp. Ế, khoan đã, anh Lạc Nguyên à? Người nào đó tung chăn, ngổ dáo dác.

“Hiểu Hương..., sao không gọi tớ sớm hả?” Tiểu Hi bật dậy, nói gần như hét.

“Tớ đã gọi nhiều lần, mà cậu có nghe thấy đâu. Thôi nhanh đi bà, mọi người đang chờ kìa.”

Và thế là, Tiểu Hi cô nương lấy tốc độ ánh sáng, ngay lập tức chạy đi vệ sinh rửa mặt, thay đồ, năm phút sau vội vàng vàng chạy xuống lầu. Tới trước phòng ăn, cô đứng lại vuốt tóc, chỉnh lại nhịp thở, dùng tư thế đoan trang nhất có thể, tiến vào, ngồi đối diện với Lạc Nguyên. Mọi thứ có vẻ rất ổn, nhưng hồi ôi, cô lại không phát hiện một chuyện cực kỳ...

“Tiểu Hi, nhà chúng ta không nghèo đến nỗi em phải mặc áo trái để giữ áo ới đâu.” Lạc Nguyên chậm rãi phun ra một câu khiến Tiểu Hi muốn té ghế, mọi người còn lại suýt nghẹn.

“Ai da! Tiểu Hi à! Không cần phải tiết kiệm cho anh Lạc Nguyên đâu.” Mộ Phàm không quên chế giễu cô.

Tiểu Hi tỉnh lại, then quá vội vàng chạy nhanh gấp ba lần có thể lên lầu.

Thiệt là mất mặt mà, quá mất mặt! Ngày đầu tiên đã mất mặt như thế này. Tiểu Hi khóc không ra nước mắt.

“Tại tối qua lạ chỗ, em không ngủ được nên sáng sớm dậy không được tỉnh táo lắm.” Tiểu Hi lấp liếm chuyện mặc áo trái.

Mộ Phàm bĩu môi, “Chẳng phải hôm qua mới sáu giờ cô đã đi ngủ rồi sao? Không ngủ được mà anh Lạc Nguyên về không hay à?”. Sau đó, lại quay sang Lạc Nguyên cười cầu tài “Đúng không anh?”

Tiểu Hi lấp bắp “Tôi... tôi... tại mệt quá mới ngủ, do ngủ sớm quá nên nửa đêm không ngủ tiếp được, mọi người chưa bao giờ bị vậy bao giờ à?” Mộ Phàm thật đáng ghét, cố tình soi mói cô.

Lạc Trâm bênh Tiểu Hi, “Mộ Phàm, anh còn không mau ăn đi, anh Lạc Nguyên còn chưa lên tiếng mà anh ầm ỨC cái gì?”

Hiểu Linh liếc Mộ Phàm “Anh bớt nói cho đỡ loạn”.

“Mọi người không thấy có Tiểu Hi, nhà ta vui hơn sao?” Mộ Phong chậm rãi phun ra.

Hiểu Hương phụ họa vỗ tay “Đúng vậy nha”

“_____”

Thật không biết đây là ý gì, đây rốt cuộc là khen hay chê.

Lạc Nguyên cũng cười “Anh rất vui khi có Tiểu Hi ở đây” Nói xong cười ầm áp với cô.

“Tuần này công ty đang có hợp đồng lớn, để xong hợp đồng này anh sẽ dành thời gian cho Tiểu Hi nhiều hơn”

Tiểu Hi nghe xong mừng như điên, nhưng giữ hình tượng thực nữ của mình cô dần xuống, nhẹ nhàng, bên lên trả lời “Dạ, em cũng không gấp, anh cứ từ từ không cần để ý đến em” cô mong gần chết ấy chứ.

“Tiểu Hi sao cậu ăn chậm vậy, chẳng giống phong cách thường ngày của cậu.” Hiểu Linh khó hiểu hỏi cô. Thường ngày, cô thấy Tiểu Hi đâu có ăn chậm nhai kỹ như vậy đâu.

“Tiểu Hi cậu bị đau răng hay bệnh rồi?” Hiểu Hương sờ sờ trán Tiểu Hi

“_____”

“Trời ôi, người ta đang làm thực nữ trước mặt anh Lạc Nguyên, các cậu thiệt quá đáng” Tiểu Hi nghiêng răng, nói thâm vào tai Hiểu Hương.

Thật đau khổ cho cô, thường ngày cô tệ lắm sao, hôm nay mọi thứ xấu của cô cứ trưng ra trước mặt người ấy thế này. Thật khóc không ra nước mắt mà.

Tiến mọi người đi làm xong, Tiểu Hi lôi Lạc Trâm, Hiểu Hương và Hiểu Linh vô phòng mình bàn bạc.

“Tớ tính rồi bây giờ để cho phù hợp với địa vị hiện tại, tớ phải “tuốt” lại vẻ đẹp và phong thái quý phu nhân tiềm ẩn của tớ mới được.” (hihi: có mà không có chứ tiềm ẩn cái nổi gì, mắc ói quá đi)

“Vì vậy, Trâm Trâm cậu có con mắt thẩm mỹ nhất, cậu phụ trách mua trang phục mới cho tớ.”

“Tiểu Linh đi tìm hiểu thẩm mỹ viện nào tốt, vì cậu rảnh nhất. Tớ cần tẩy lông, tẩy trắng toàn thân, chăm sóc da.” Cái này cần lắm nha. Nếu không cô làm sao đi mê hoặc Lạc Nguyên. (hihi: kinh khủng quá kinh khủng, cô thật là quá...)

“Còn Hương Hương đi đăng ký cho tớ các lớp học kỹ năng như cách đi đứng, ứng xử. Tớ không muốn Lạc Nguyên bị người khác chê cười vì tớ.”

= != = != = !=

“Cho mọi người thời gian một ngày chuẩn bị, đến mai bọn mình thực hiện.”

“À! Còn chi phí thực hiện thì mọi người cứ chi trước, rồi gặp anh Lạc Nguyên lấy lại.”

Lạc Trâm hóa đá

Hiểu Linh và Hiểu Hương hoá đá.

Ba người vì tình bạn cao cả. Nói đúng hơn là rước nhảm sỏi giả thả vào nhà nên bây giờ phải ngậm bồ hòn đi làm.

Còn lại một mình ở nhà với dì giúp việc, Tiểu Hi quyết định điều tra mọi thứ về Lạc Nguyên.

Hôm qua, cô nghe Lạc Trâm bảo rằng dì Hai giúp việc cho nhà cô hơn hai mươi năm, có nghĩa là mọi thứ ở nhà này dì hai điều biết. Hê hê, cô phải bắt đầu thôi.

Sau nhiều lần nịnh bợ và năn nỉ dì Hai, cô cũng có thể biết được như sau: Cha mẹ của 2MP, Hiểu Linh và Hiểu Hương cùng cha mẹ Lạc Nguyên và Lạc Trâm là người đầu tiên lập ra tập đoàn Quang Đông, đã chết cách đây bốn năm vì tai nạn máy bay.

Lúc đó, công ty do một tay Lạc Nguyên và vợ anh chèo chống. Hai năm sau, vợ anh bị tai nạn xe qua đời. Lạc Nguyên suy sụp nên 2MP cùng Hiểu Linh và Hiểu Hương mới dọn về đây sống cùng Lạc Nguyên và Lạc Trâm. Lạc Nguyên, Mộ Phong và Mộ Phàm cùng nhau quản lý công đến nay.

Mộ Phong và Mộ Phàm vốn không thích công việc kinh doanh. Mộ Phong trước đây học mỹ thuật, còn Mộ Phàm đang được đào tạo làm ca sĩ, nhưng gia đình liên tiếp xảy ra biến cố, phải bỏ dở giữa chừng về phụ giúp Lạc Nguyên.

Điều quan trọng mà Tiểu Hi biết được là cô rất giống vợ trước của Lạc Nguyên. Đó là một lợi thế. Ha... ha... (hihi : trời, thông thường là bà phải buồn chứ ta! Tiểu Hi: cô điên à? nghĩ sao ta phải buồn. Cô nghĩ với cái nhan sắc vô cùng bình thường như ta có đủ khả năng câu kim quy như anh trai Lạc Trâm không hả? Không nhờ vậy thì làm sao ta vào được đây).

10. Chương 10

Mặc dù lúc nghe dì Hai nói, cô giống vợ trước của Lạc Nguyên, cô có hơi buồn một chút. Được rồi, cô thừa nhận là cô rất buồn, quá buồn đó chứ. Mấy ngày nay, cô cứ ngỡ rằng bản thân mình có sức hấp dẫn thu hút người khác, không ngờ người ta rước cô về nhà là vì cái mặt này giống mặt vợ người ta (hihi : ta nghe hơi chua cô à).

Nhưng không sao, cô là ai chứ, cô là Ngưu Tiểu Hi xinh đẹp khả ái, người thấy người yêu, chuyện khiến cho trái tim Lạc Nguyên hướng về cô chỉ là chuyện trong tầm tay ha... ha...

Hướng chi cô đã lập ra kế hoạch chinh phục trái tim Lạc Nguyên. Giống vợ trước thì đã sao, có vậy mới không cần đánh đả thắng bao nhiêu cô gái xinh đẹp hơn cô đang vây quanh Lạc Nguyên. Lạc Nguyên của cô xinh đẹp lại giàu như vậy chắc hẳn có rất nhiều người muốn ngã vào vòng tay anh ấy.

(hihi: làm ơn người ta gọi là đẹp trai, đẹp trai cô hiểu chưa)

Tự an ủi bản thân mình như thế, tâm trạng đang xuống dốc của Tiểu Hi cũng vơi đi phần nào. Đến giờ cơm chiều, thì nó đã bay đi sạch sẽ. Làm sao lại không vơi đi cơ chứ, bữa cơm hôm nay dì Hai làm quá ngon, cô no căng cả bụng. Sống trong nhà giàu có khác, một bữa ăn biết bao nhiêu là món, mà món nào cũng ngon hại cô bây giờ không thờ nổi.

Sợ mình ngủ quên, cô dặn Lạc Trâm khi nào Lạc Nguyên về nói với anh, cô cần gặp anh.

Khi Lạc Nguyên về thì Tiểu Hi đã ngủ từ đời nào rồi. Anh đứng gõ cửa phòng của cô một lúc mà không thấy mở cửa. Lạc Nguyên dự định về phòng nhưng bây giờ vẫn còn sớm, không muốn nửa đêm cô lại mất ngủ nên anh vào phòng gọi cô dậy.(hihi: đại gia, anh đừng tin cô ta bình thường vẫn ngủ một mạch từ tám giờ tối hôm nay đến tám giờ sáng hôm sau có đi vệ sinh đâu đừng nói là mất ngủ, tiểu Hi: ai cho cô bôi bác tôi hả, trước khi ngủ tôi có đi vệ sinh mà.)

Tiểu Hi đang ngủ, cảm giác trên mặt ngứa ngứa, cô ra sức phui mà vẫn ngứa, cô phui phui mặt lại ngứa ngứa, lại phui lại ngứa, lại phui lại ngứa, Tiểu Hi bực bội nhưng cô không muốn mở mắt, cô ngủ chưa có đủ giấc mà.

Bực mình quá, cô chộp lấy cái vật kia rồi trở mình thật mạnh nằm đè lên.

Vốn dĩ chỉ muốn đánh thức Tiểu Hi, nhưng nhìn cô ngủ anh cũng muốn chọc cô một tí, không ngờ cô thà chết không dậy, đã thế còn kéo tay anh.

Không chuẩn bị, Lạc Nguyên bị Tiểu Hi kéo té xuống giường. Sợ đụng phải cô, anh nhanh chóng nhảy qua một bên nhưng cô nhỏ lại trở mình nằm đè lên người anh.

Tình trạng của Lạc Nguyên thật khổ sở, tay bị cô kéo qua một bên đã thế còn nằm đè lên mình anh. Muốn đẩy cô ra cũng không được mà nằm tiếp cũng không xong.

Tiểu Hi mơ ngủ, lại thấy mình mua được một con sâu nhồi bông nhiều màu, thật bự ôm về nhà. Ồ! Con sâu nhồi bông này ôm thích thật, lại rất vừa người nữa nha. Tiện tay cô sờ sờ nắn nắn. Woa, nhồi bông cũng rất vừa nha, không cứng không mềm, cô sờ thích lắm.

Tiểu Hi chép chép miệng, lại vui mặt ngủ tiếp. Lạc Nguyên nín thở cho qua chuyện. Thật anh không hiểu cô nhỏ đang mơ thấy gì mà sờ soạng liên tục lên người anh. May mà cuối cùng cũng ngủ.

Nếu cô mà tỉnh lại thấy cảnh này không biết có la toáng lên đòi anh bồi thường hay dọn ra khỏi nhà không nữa. Được một lúc thấy nhịp thở Tiểu Hi đã bình ổn, Lạc Nguyên nhẹ nhàng ngồi dậy định đi. Nhưng có được đâu, anh vừa mới nhồm dậy, Tiểu Hi đã ôm khư khư anh như sợ mất.(hihi: chắc cô ta lại mơ thấy người ta giết con sâu nhồi bông của mình chứ gì).

Cũng may, anh làm văn phòng không tắm một hôm cũng không sao. Lạc Nguyên phải khổ sở duy trì tư thế ấy đến sáng. Anh chẳng ngủ được mấy. Một phần lo sợ khi tỉnh dậy Tiểu Hi lại nổi trận lôi đình, một phần vì tư thế khó ngủ quá.

11. Chương 11

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 5

Sáng hôm sau, Tiểu Hi tỉnh dậy, nhìn thấy Lạc Nguyên nằm kế bên cứ nghĩ mình đang nằm mơ. Rõ ràng cô đang ngủ ở phòng mình nhưng tại sao tỉnh dậy đã nằm cạnh Lạc Nguyên. Thấy người bên cạnh trở mình, Tiểu Hi xấu hổ quá, giả bộ nhắm mắt ngủ tiếp.

Lạc Nguyên mở mắt, thở phào nhẹ nhõm, anh ngủ quên mất. Cũng may Tiểu Hi chưa dậy, Lạc Nguyên vội vội vàng vàng ngồi dậy, chạy nhanh ra cửa.

Anh thật sợ Tiểu Hi biết được việc này lại nổi trận lôi đình, đòi dọn khỏi nhà thì mệt. Bởi vì, anh đã hứa không có ý đồ đen tối với cô nhưng lại tự tiện vào phòng cô ngủ thế này, thật khó giải thích. Mặc dù chuyện này ngoài ý muốn nhưng tình ngay lý gian, anh biết nói thế nào cho cô tin.

Còn lại một mình trong phòng, Tiểu Hi cũng thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt ngực ngồi dậy đi vào toilet.

Ể...! Khoan đã, đây là phòng của cô, vậy có nghĩa là cô bị chiếm tiện nghi chứ không phải anh ta.

Nếu vậy, cô còn sợ cái gì mà không mau đi đòi lại công bằng?

Sao cô lại ngu ngốc như vậy, lúc này không bắt đền, giờ người đã đi rồi thì biết làm sao? Nếu giờ cô chạy ra nói với mọi người liệu có ai tin không nhỉ?

Câu trả lời chắc chắn là không. Có khi bọn họ còn nghĩ rằng cô mới là người chiếm tiện nghi của anh. Tiểu Hi mang tâm trạng buồn bực bước ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa phòng, đã đụng mặt Lạc Nguyên, anh có vẻ lúng túng, mặt tự nhiên còn phỉm phỉm hồng.

Tiểu Hi hừ một tiếng “đúng là có tích nhúc nhích” đương nhiên cô không dám thể hiện ra mặt, dù sao anh cũng là “kim quy” của cô nha.

“kim quy” : là rùa vàng ở đây ý chỉ là người tốt, giàu có vô cùng quý hiếm.

Lạc Nguyên biết tuy bản thân anh không làm chuyện gì mờ ám nhưng ở gần cô như thế cả đêm không khỏi làm anh có ý nghĩ không trong sáng, tự nhiên lại thấy xấu hổ với Tiểu Hi. Anh khụ mấy tiếng, lấy lại tinh thần cùng Tiểu Hi đi xuống lầu

“Tiểu Hi, hôm qua em nhắn với Lạc Trâm tìm anh có việc là việc gì vậy?”

“A...” Anh không nói cô cũng quên mất.

“À là chuyện tiền tiêu vặt, anh đã hứa rồi nha không được nuốt lời đâu.”

Lạc Nguyên vỗ trán, anh quên mất. Anh mở bóp đưa cho cô thẻ ATM. “Mật khẩu là 1609, trong thẻ đã có tiền em cứ tự nhiên xài, mỗi tháng anh sẽ chuyển khoản cho em.”

“Cho em nguyên cái thẻ luôn á?” Mắt Tiểu Hi sáng rỡ, nhanh tay nhận lấy cái thẻ, chạy ào về phòng cất.

Lạc Nguyên nhìn theo cô chỉ biết lắc đầu. Cô quá đơn thuần, suy nghĩ việc gì cũng để lộ ra ngoài cho người ta biết.

Hôm qua, Lạc Trâm xách về một đồng quần áo cho cô, bảo cô chọn. Toàn là hàng hiệu, cô gom hết khỏi chọn ắc công.

Hôm nay, cô phải cùng Hiểu Linh đi làm đẹp. Buổi tối thì cùng Hiểu Hương đến lớp học kỹ năng. Ai làm người có tiền cũng khổ, như cô nè mới dọn vô nhà giàu có mấy ngày mà bận tới mất, sáng bận, tối cũng bận. (hihi : thế có lúc nào cô không mặc đồ âu mà kêu bận?!?” ha... ha...)

Anh Trương tài xế là người đưa cô và Hiểu Linh đến thẩm mỹ viện X, Hiểu Linh vào trước nói với họ các hạng mục cô cần làm, bảo cô ở phòng chờ. Thẩm mỹ viện có khác, lễ tân cô nào cũng đẹp cả. Tiểu Hi nhìn da họ phát thèm, nếu cô cũng đẹp như vậy thế nào Lạc Nguyên chẳng mê. Trong đầu cô lại hiện lên n tình huống nếu cô xinh đẹp cô sẽ quyến rũ Lạc Nguyên thế nào.

“Mời quý khách Ngưu Tiểu Hi vào phòng số một”

Mãi suy nghĩ, Tiểu Hi chẳng nghe thấy. Hiểu Linh đợi lâu phải chạy ra kéo cô vào. “Hi Hi làm gì mà thất thần như vậy còn không mau vào. Hay sợ rồi đấy?”

“Cậu nghĩ tớ là ai, chỉ thế này mà sợ, không phải phong cách của tớ.”

Vị bác sĩ thẩm mỹ cười dịu dàng với cô “Theo yêu cầu của cô Ngưu tiểu Hi, chúng tôi sẽ làm các bước như sau:

Đầu tiên chúng tôi xin giới thiệu phương pháp tẩy lông tiên tiến nhất của chúng tôi đó là phương pháp dùng ánh sáng E-Light là sự kết hợp hoàn hảo giữa sóng cao tần Radio RF và tia quang tử IPC, sử dụng những bước sóng có lợi để chiếu thấu qua các lớp chân bì sản sinh ra xung động ánh sáng và bước sóng thích hợp”

“ ____ ”

“Luồng xung động này sẽ tác động ngay đến mầm nhú của các nang lông để chúng tách khỏi tế bào da. Sợi lông được lấy đi từ gốc đến ngọn mà không ảnh hưởng đến cấu trúc của các cơ quan xung quanh nang lông. Ánh sáng E-Light đi sâu vào trong và nằm trong da khoảng 3 tuần để triệt tiêu nguồn dinh dưỡng đến từng sợi lông, làm cho lông yếu dần, mềm đi và từ từ rụng một cách tự nhiên. Hệ thống Ánh sáng E-Light cũng rút ngắn thời gian điều trị, chỉ từ 5 đến 8 lần đã thấy kết quả rõ rệt và triệt tiêu được 90-100% lượng lông. Ngoài ra, ưu điểm của công nghệ này là giúp điều trị các triệu chứng sạm da và thu nhỏ lỗ chân lông, cho bạn làn da mịn màng, mềm mại và trắng sáng hơn. Bạn thấy điều trị bằng cách này được chứ?”(1)

Tiểu Hi “ ____ ”. Cô biết chết liền á. Này giờ, bà nói cái gì còn không hiểu được nói chi là lựa chọn.

“Hi Hi cậu cứ chấp nhận phương pháp này đi, tớ đã tìm hiểu kỹ rồi.” Hiểu Linh khuyên vậy thôi chứ cô cũng không biết nhiều lắm, cô có làm bao giờ đâu.

“Thế có tác dụng phụ gì không bác sĩ?”

12. Chương 12

“Một khi đã muốn đẹp bắt buộc chúng ta phải hy sinh. Nó sẽ nóng một chút nhưng với kem đặc trị của chúng tôi, bạn sẽ không gặp rắc rối lớn.”

(1) theo báo mới

Tiểu Hi quyết liều một lần. “Vậy còn việc trị mụn và làm trắng da?”

“Dựa trên khuôn mặt của bạn, mụn phát sinh không nhiều, da tuy không sáng nhưng không đến nỗi.”

“Chúng tôi sẽ cho bạn dùng kem đặc trị để dưỡng da và trị mụn. Đảm bảo sau một tháng bạn sẽ trông khác hẳn.”

Tiểu Hi quyết định làm bước đầu tiên của việc triệt lông và mua mỹ phẩm mang về.

Bước khỏi thẩm mỹ viện, Tiểu Hi không ngừng rên rỉ “Vậy mà chị ta nói không đau, tôi đau gần chết.”

Hiểu Linh khổ sở “Cô hai, cậu muốn đẹp thì phải khổ, ai biết cậu ham hố.”

Nhìn cái chân đỏ như tôm luộc, Tiểu Hi không khỏi đau xót, thế mà phải làm gần cả chục lần nữa làm sao cô chịu nổi đây.

Chỉ được có mỗi cái, họ mat – xa rất tuyệt, cô ngủ lúc nào chẳng hay.

Chỉ có Hiểu Linh là thích chí nhất, cô làm nguyên một quy trình chăm sóc da.

Hai cô làm đẹp xong bước ra khỏi cửa thẩm mỹ viện X cũng mất hơn sáu giờ.

Vì cái chân mới luộc của mình, Tiểu Hi không thể đi ra ngoài mà phải bôi thuốc cho đến khi hết đỏ.

Việc học kỹ năng thế là mất toi một buổi.

Hiểu Hương bực bội “Vậy mà hôm qua cậu nằng nặc bắt tôi đăng ký cho bằng được, mới buổi đầu tiên đã trốn.”

“Người ta không muốn mà, bắt đất dĩ mới vậy chứ bộ, hén Linh Linh.”

“Đúng rồi, Hương Hương à, em cũng thấy cái chân Hi Hi như tôm luộc thế kia, nhìn là thèm giò quay mà, ha... ha...”

“Ôi Hi Hi của tôi, ai làm gì cô mà cái chân ra thế kia, vác cái mặt đi phá phách ở đâu để người ta đánh ra như vậy hả?”

Mộ Phàm không biết chui ở đâu ra, đá đểu Hi Hi. Tiểu Hi chỉ biết câm nín lắng sang chuyện khác cho qua chuyện. Anh ta mà biết cô đi triệt lông mới ra thế này chắc cười đến rụng cả răng.

“Hôm nay sao anh lại về sớm thế hả? Mộ Phong và Lạc Nguyên chưa về mà anh đã trốn việc về nhà à. Coi chừng tôi méc Lạc Nguyên.”

Cô chỉ định nói thế cho có chuyện không ngờ Mộ Phàm lấp bắp “Tôi..., tôi..., mà ai không có việc riêng cần giải quyết, hôm nay tôi có việc nên về sớm được chưa?”

Hiếu Hương bĩu môi “Mộ Phàm! Anh thì có chuyện gì quan trọng cơ chứ, ngoài Thu Hồng và Tiểu Đào.”

“Hương Hương, em có phải là em gái anh không hả, bênh người ngoài hạ thấp anh là sao?”

Tiểu Hi thật như cá gặp nước, cười khẩy “Anh nha, bắt cá hai tay thật xấu hổ.”

Anh có muốn đầu chứ, hai cô ấy cứ thay nhau bám riết anh không tha. Thật ra, anh có yêu thương ai đâu. Nhưng mèo nào chê mỡ bao giờ. Mộ Phàm cười khẩy “Không nói với các người nữa, tôi lên lầu.”

Tiểu Đào và Thu Hồng xưa nay không bao giờ hợp nhau nhưng hề biết anh quen cô nào mới thì lại hợp nhau hừ cho người ta bỏ chạy.

Anh đến đau đầu vì hai người này. Hai cô ấy trước đây là bạn thân nhưng vì anh không ngần ngại trở mặt thành thù. Anh thật sự mệt mỏi vì bọn họ nhưng họ cứ bám riết, anh cũng hết cách.

Hôm nay, họ say xỉn ở bar N, làm loạn bảo anh phải đến, người khóc lóc, người van xin kêu anh chọn. Anh thật sự không muốn chọn ai trong bọn họ, quyết định quay lưng bỏ về.

“Hừ!!” Tiểu Hi nhìn Mộ Phàm lên lầu mà hậm hực. Dù gì cô cũng chưa chinh anh ta xong mà đã bỏ chạy.

Mà lúc này, một phần trong người Tiểu Hi nổi máu chính nghĩa vì hai cô gái vô tội mà Mộ Phàm đang bắt cá hai tay, một phần vì tư thù mà phần này có lẽ lớn hơn, cô quyết định sẽ cho Mộ Phàm mất luôn hai người bạn gái. Ha... ha...

Trong đầu Hi Hi lại hiện lên kế hoạch trả thù Mộ Phàm.

Tiểu Hi vác cái chân lên lầu, nhớ lại cái thẻ Lạc Nguyên mới đưa, phải lấy ra xem để an ủi bao nhiêu chuyện ầm ứ hôm nay mới được, cô mở bóp nhưng không thấy cái thẻ đâu cả.

Tiểu Hi vò đầu bức tóc vẫn không nghĩ ra mình đã để đâu. Cô mở hộc tủ đựng đồ trang điểm ra xem, vẫn không có, tủ ở đầu giường vẫn không có, phòng tắm, tủ đồ, lục tung cả phòng lên vẫn không thấy. Hay Lạc Nguyên xấu xa hối hận nên lấy lại rồi.

Nghĩ là làm, Tiểu Hi chạy thẳng qua phòng Lạc Nguyên, nhưng mà tự ý vô phòng anh ấy, hình như không lịch sự cho lắm nha.

Bà nó chứ, cô mặc kệ, tiền quan trọng hơn, hướng chỉ anh ấy đã về đâu.

Vừa đấu tranh tư tưởng cô vừa nhanh chóng mở cửa nhảy vào (hihi : đầu cô cứ như máy vi tính ấy nhỉ một lúc giải quyết bao nhiêu là việc).

Woa, phòng đẹp quá đi, còn đẹp hơn cả phòng cô, không công bằng mà. Cái tủ áo cũng to hơn. Tiểu Hi thuận tay mở tủ, đồ nhiều thế này sao mặc hết, quá phung phí mà. “Ài ài, Tiểu Hi mi lại quên chuyện chính rồi, mau đi kiểm tra” cô vồ vồ vào mặt mình.

Tiểu Hi đi lại bàn làm việc mở tủ ra xem, cũng không có. Cô chạy lại tủ ngay góc giường mở từng ngăn tủ vẫn không có. Cô định bỏ đi, nhưng nhìn thấy có một tập hồ sơ có tiêu đề “Những nghi vấn trong cái chết của Phương Khả Vy” ở ngăn cuối thì khựng lại. Không phải vợ Lạc Nguyên bị tai nạn sao, vậy còn nghi vấn gì, Tiểu Hi liền mở ra xem thử.

Tiểu Hi giật mình, hốt hoảng, mất cả hồn vía.

Không phải vì nội dung trong tập hồ sơ, mà vì tiếng quát đáng sợ của người đang đứng ngoài cửa phòng.

13. Chương 13

Lạc Nguyên nhanh như chớp chạy tới đẩy cô ra một bên, giật mắt tập hồ sơ trên tay cô.

“Ai cho phép em xem đồ đạc của tôi hả?”

“Chưa xin phép đã tự tiện vào phòng tôi là sao?” Anh đành giọng, sắc tới, gương mặt tức giận chỉ thiếu điều quăng cô ra khỏi đây.

Tiểu Hi sững sờ, người trước mặt có phải là Lạc Nguyên không, chưa bao giờ cô thấy anh nổi giận, thật đáng sợ.

Theo bản năng cô co rúm người lại, như sợ anh sẽ đánh mình. Cô sợ tới mức đứng không vững, trong đầu liên tưởng đến những nhân vật sống hai mặt trong phim kinh dị, ban ngày là người lịch sự nhã nhặn, ban đêm thì thành ác quỷ chuyên ăn thịt người.

Càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng run, càng run càng co người. Mặt Tiểu Hi xanh mét, người co lại chỉ còn một nhúm.

Thấy Tiểu Hi sợ hãi như vậy, Lạc Nguyên chợt tỉnh, có lẽ anh đã dọa cô nhỏ sợ chết khiếp. Anh xuống giọng rồi rít xin lỗi.

“Xin lỗi, anh nóng quá không kìm chế được, làm em sợ.”

“Tiểu Hi” Anh lại gần lay cô.

Tiểu Hi bỗng nhiên vùng dậy, chạy như bay ra cửa, chạy thẳng xuống lầu hai tìm Lạc Trâm. Cô thở hổn hển gõ cửa phòng Lạc Trâm.

“Chuyện gì vậy hả?” Lạc Trâm hết hồn, có cần gõ nhiều như vậy không, còn tưởng là cháy nhà.

Tiểu Hi chạy vô, nhảy lên giường trùm chăn lại, thở dốc hỏi Lạc Trâm. “Anh cậu có tiền sử bệnh tâm thần không hả?”

“Cậu điên à, anh tớ vô cùng bình thường.”

“Nhưng mới vừa rồi, anh ta nổi giận rất đáng sợ.”

“Sao anh tới lại nổi giận với cậu?”

“Tớ có làm gì đâu, chỉ chạy vô phòng anh cậu chơi một tý.” Tiểu Hi vờ vẹt.

“Chơi một tý mà làm Lạc Nguyên nổi giận. Tiểu Hi à! Tớ hâm mộ cậu quá đi.”

“Ừ, thì tớ có tìm tòi một chút, chỉ là xem hồ sơ trong phòng anh ta thôi mà.”

“Cậu thông cảm đi, từ hồi chị dâu tớ chết đi, anh ấy hay nóng tính một chút.”

“Nóng tính một chút, không dám đâu, dọa tớ chết khiếp.”

“Không thể nào, chắc chắn cậu đã đụng tới vật gì quan trọng của anh ấy đúng không, mau khai ra.”

“Chỉ là, tập hồ sơ điều tra về tai nạn của chị dâu cậu.” Tiểu Hi lấp bắp.

“Cậu thật là, tự nhiên lại lôi ra vết đau của anh ấy, ai không nổi giận chứ.”

“Tớ biết rồi mà, mai mốt không thèm xem trước mặt anh ta nữa.”

“Còn muốn có lần sau?”

“Thôi, không, không, không muốn nữa.”

“Mà không phải cái chết của chị Khả Vy là tai nạn sao. Nhưng trong tập hồ sơ lại ghi khác?”

Lạc Trâm cũng không biết, lúc tiểu Vy vừa mất mọi người đều nghĩ là tai nạn, tuy người tài xế lái chiếc xe ấy đã chạy trốn, nhưng gia đình đau buồn quá nên cũng không ai yêu cầu phía cảnh sát điều tra.

Nửa năm sau, bỗng nhiên Lạc Nguyên lại muốn cho người điều tra lại. Anh muốn thám tử tư điều tra gần nửa năm nhưng không có kết quả gì, bên cảnh sát cũng không điều tra được gì vì chiếc xe gây tai nạn là xe chộm, có thể do tên trộm trên đường tẩu thoát lỡ gây ra tai nạn, không bắt được tên trộm nên cảnh sát cũng đành bó tay.

Mãi đến một năm gần đây anh mới tuyên bố ngưng điều tra, cũng tầm tầm khoảng thời gian anh gặp Tiểu Hi. Tuy vụ tai nạn có nhiều điểm nghi vấn, như lúc ấy Lạc Nguyên và tiểu Vy vẫn đứng trên lề đường chưa hề bước xuống, chiếc xe là cố ý lao thẳng vào anh, nhưng không bắt được kẻ gây tai nạn cũng không thể điều tra được gì.

Không biết ở phòng Lạc Trâm bao lâu, cô đã ngủ quên mất, cũng chẳng biết mình về phòng bằng cách gì.

Ngày hôm sau, Tiểu Hi buồn bực vác mặt đi học lớp kỹ năng đi đứng. Ôi trời ơi! Có mỗi việc ngồi mà họ chỉnh cô cả trăm lần. Ngồi cả giờ đồng hồ có mỗi tư thế, thật là tra tấn học viên. Được rồi cô thừa nhận là do thường ngày cô sống bừa bãi bây giờ không quen.

Ba giờ sau, cô lê lét tắm thân tàn đi ra. Anh Trương đã đợi sẵn mở cửa cho cô. Phải nói rằng có tiền thật là sướng làm gì cũng có người làm giúp. Cúi người chui vào xe, mém tý nữa cô đã té chống hông, vì sao? Vì bất ngờ, Lạc Nguyên ngồi thu lu một đồng nhìn cô.

“Anh đến rước em.”

Thượng đế a, anh ta có đến rước cũng phải báo trước một tiếng chứ. Tự nhiên đêm hôm ngồi trong xe không lên tiếng, nhìn vô còn tưởng là quỷ á.

“Anh đợi em từ khi tan làm đến giờ?”

“Anh muốn cùng em ăn cơm.”

“Á! Anh chưa ăn?”

“Chưa”

Thôi được, mặc dù trước lúc đi học cô đã ăn, nhưng bị giày vò mấy giờ liền, bao nhiêu cơm gạo đã tiêu hết rồi.

“Vậy chúng ta đi đâu đây?”

“Em muốn ăn gà rán KFC” Đã bao lâu rồi cô không ăn rồi chứ.

“Món ấy không tốt, chúng ta đi nhà hàng ăn cho đàng hoàng.”

14. Chương 14

“Không thích. Anh mời em đi ăn phải tôn trọng ý kiến của em chứ” (hihi: cái này ta mới biết, thường chủ tịch quyết định chứ, Tiểu Hi : liếc, tôi đóng vai chính tôi có quyền, cô cam rằm cái gì).

Tiểu Hi nhú mày thách thức, dù sao hôm qua có mỗi việc cõn con như thế anh ta lại nổi giận đùng đùng với cô, cô xưa nay có thù phải trả. Mà hôm qua Lạc Trâm đã kể cho cô nghe rất nhiều thứ về Lạc Nguyên cho cô biết. Một trong các điều mà cô biết đó chính là Lạc Nguyên chúa ghét ăn đồ ăn nhanh . Ha ha (hihi : cô hay quá, cô giỏi quá, chọc người ta giận giờ lại bảo người ta ăn hiếp cô).

Suốt ngày hôm nay Lạc Nguyên thấy rất hối hận vì hôm qua đã nổi giận với cô, dọa cô sợ. Sáng sớm nay anh quyết định hôm nay phải bù đắp lại cho cô. Coi như là tạ lỗi.

Thế là, hai người cùng nhau bước vào cửa hàng KFC gần đó, cô kêu sáu cái đùi gà và một ly kem thật to (hihi : lạy hồn một mình cô mà ăn sáu cái cô đúng là hời, Tiểu Hi : ai nói, tôi là tôi có cái lý của tôi), Lạc Nguyên không ăn được chỉ kêu một cốc cà phê .

Tiểu Hi chẳng thèm để ý chỉ lo chiến đấu với mấy cái đùi gà. (hihi: tội nghiệp Lạc Nguyên, Tiểu Hi : anh ấy là của tôi cấm cô dòm ngó). Mặc dù cố gắng lắm, cô vẫn chỉ ăn nổi hai cái. Ngán quá, Tiểu Hi ngược lên nhìn Lạc Nguyên, ánh mắt vô cùng gian xảo “Hi hi, em ăn không hết, anh ăn phụ đi.”

“ _____ ”

“Dù sao anh cũng chưa ăn, bỏ thừa lại phí.” (hihi : ai biểu cô kêu cho nhiều vào rồi ăn không hết hử, đúng là con mắt lớn hơn cái bao tử)

“Bỏ thừa là tội lỗi, anh cũng ăn đi.”

Nói rồi, cô chìa cái đùi tới miệng Lạc Nguyên. Anh sợ mọi người chú ý, vội vàng há miệng cắn một cái. Tiểu Hi ngậy ngốc, hành động vừa rồi thật giống như cô mới dứt anh ăn. Còn giống cái gì nữa là thật đấy chứ. Thật là lãng mạn quá đi, thế này có giống đôi tình nhân yêu thương thắm thiết không nhỉ. Ha ha.

Cô lại tưởng tượng lung tung. Lạc Nguyên hết cách đành khụ vài tiếng.

“Anh tự ăn được, em lau miệng đi này.” Lạc Nguyên vươn tay cầm lấy cái đùi gà từ tay cô mà cô vẫn chưa hoàn hồn.

Trong góc của cửa hàng KFC, có một đôi nam nữ thế này: nam cúi mặt ngồi ăn, nữ chấp tay cười ngốc nghếch, há miệng nước miếng chỉ còn thiếu chút nữa chảy ra. Nam hiển nhiên là Lạc Nguyên, còn nữ đương nhiên chính là bà cô Tiểu Hi đang thả hồn phiêu du phương nào.

Thế là kế hoạch bữa cơm lãng mạn để chuộc lỗi của Lạc Nguyên với cô đã bị phá bỏ không thương tiếc. Còn cái tên phá hoại, tội ác tày trời còn ai khác ngoài Tiểu Hi nữa đây.

Ngày thứ hai đi học nữ công gia chánh, Tiểu Hi về nhà với cái tay dán băng keo khắp nơi. Vì sao? Vì Ngưu cô nương quá tài hoa tuyệt đỉnh, tĩa bông cho cà rốt thì cắt vô tay, cắm hoa thì gai đâm, còn làm bể cả bình bông của người ta, thật không hiểu, cô thích hợp làm cái gì đây.

Quyết tâm theo học đến ngày thứ năm thì cô hết chịu nổi. Tiểu Hi bỏ học. Kế hoạch làm người đẹp toàn diện của cô thất bại. Hiểu Hương giã nẫu, “Tiểu Hi, cậu thật quá đáng, tớ lặn lội đăng ký cho cậu, cuối cùng cậu bỏ ngang là sao hả?”

Tiểu Hi lí nhí “Hương Hương à, tớ không có khiếu làm những chuyện đó, cậu xem này, tay tớ đầy thẹo này, cậu không biết đâu, họ dạy thật khó, không được ngồi như thế này, không được đi thế kia, nói chuyện phải đúng cách, trước đám đông phải thế nào. Bà nó chứ, có mỗi việc đi đứng ăn uống mà cũng cầu kỳ, nguyên tắc, quy định. Có khác gì hành hạ người ta”.

Tiểu Hi sụt sịt, bọn họ cứ thử ngồi một tư thế mấy giờ liên tục xem.

Ngày hôm qua lúc dọn dẹp cái túi xách của mình, cô lại tìm thấy cái thẻ. Haiz, thì ra nó nằm đấy mà cô không thấy. Cũng không phải lỗi của cô nha. Trong túi bao nhiêu là thứ bị nhét vào nếu không sắp xếp lại thì sao cô thấy. (hihi: thế ai bỏ chúng lộn xộn vào túi xách, ta à?)

Được rồi, cô thừa nhận cái tính cầu thả không ngăn nắp của cô nó hại, xưa nay cái gì cô cũng quen nhét vào túi mà không lấy ra, khi nào túi hết chứa nổi cô mới xếp lại.

Để ăn mừng vừa mới thấy lại cái ví, (hihi: trời ơi bà coi cái thẻ ATM Lạc Nguyên cho là cái ví tiền) cô quyết định rủ Hiểu Linh, Hiểu Hương và Lạc Trâm đi bar N, bar này dạo gần đây rất nổi tiếng, phải tham quan cho biết. (hihi : bar là chỗ nào mà cô muốn tham quan hả?)

Buổi chiều cả bọn hí hửng chọn lựa quần áo, trốn đi bar. Tại sao là trốn, đương nhiên Lạc Nguyên mà biết cho họ đi mới lạ.

Hôm nay, Hi Hi chọn bộ đồ thật mát mẻ để mặc, quần short xanh đậm áo lưới đỏ thật chói, Hiểu Hương và Hiểu Linh cùng diện quần short áo ống rất dễ chết người nha, còn Lạc Trâm chọn chiếc váy hai dây ôm sát liền thân.

Nhìn bốn vị mỹ nữ lén lút bước ra cửa sau biệt thự Mộ gia chạy lên tắc – xi, người đi đường không khỏi bất nháo, không ngờ nhà giàu cũng dốt gái về nhà.

Hàng xóm A “Nhà họ Mộ càng ngày càng xuống dốc, đạo đức thật suy đồi.”

Hàng xóm B “Tiếc quá, nếu chạy ra kịp ta phải xin số hẹn ngày mới được.”

Hàng xóm C “Con gái nhà ai mà xinh đẹp như thế, nhà ta mà có con gái như thế chắc giàu to.”

Tắc xi đã đi xa lắm rồi mà ba người hàng xóm, mỗi người một suy nghĩ, cứ đứng tần ngần ở đó tắt lửa.

Đến bar N, cả bọn hí hửng đi vào, bốn người vòng qua quầy bar định vô phòng karaoke.

Vừa vòng qua quầy bar, Tiểu Hi xanh mặt vội ngồi thụp xuống. Trời ơi, tại sao Lạc Nguyên cũng ở đây à. Bọn Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương cũng mất hồn ngồi thụp xuống hỏi cô có chuyện gì. Bọn họ tá hỏa không biết làm sao.

“Ở đây không an toàn rất dễ bị phát hiện.” Nói xong cô nhanh chóng bò qua khỏi quầy bar.

Cô định chuyển hướng qua toilet, nhưng có một đôi giày nhìn rất quen đang cản đường cô. Nhìn rất quen nha. Tiểu Hi run rẩy, từ từ ngược lên.

15. Chương 15

Tiểu Hi run rẩy từ từ ngược lên

Mộ Phạm đứng khoanh tay, nhướng mày nhìn cô đặc ý.

Cô quay lại, nhìn lại phía sau, ba tên xấu xa, bỏ bạn gặp nạn đã trốn đâu mất. Tiếp theo, cô chỉ biết là mình đã ngây ngốc đi theo Mộ Phạm tới chỗ Lạc Nguyên. Đương nhiên là phải vậy, được làm vua thua làm giặc, cô chấp nhận hiện thực phũ phàng trước mắt. Nói trắng ra là không chấp nhận thì cô biết làm cái gì. Ai bảo cô thoát không khỏi tên Mộ Phạm này làm chi.

Lạc Nguyên cởi áo vest quăng cho cô mặc vào, không khỏi tức giận mắng cô:

“Ai cho em ăn mặc thế này, nhìn xem có khác gì gái gọi không hả?” Chưa khi nào anh nghĩ cô có thể mặc thứ giẻ rách như vậy. Nói xong anh vừa túm vừa lôi cô ra cửa.

Tiểu Hi rút kinh nghiệm lần trước, lúc anh tức giận thật kinh khủng, cho nên cô thức thời, khúm núm như đứa trẻ mắc lỗi bị mẹ phát hiện, mếu máo nắm lấy góc áo Lạc Nguyên đi theo anh về. Cô chỉ hận không thể thu nhỏ mình, biến luôn khỏi chỗ này, giông bão sắp đến, giông bão sắp đến, cô làm sao nghênh đón giông bão sắp đổ tới đây. Trời phạt, thánh thần, chúa ơi mau xuống cứu con. hu...hu...

Ra đến cửa, một nhóm bốn người đang đi vào, nhìn thấy Lạc Nguyên đi ra, một người đi lại hỏi.

“Nguyên! Sao chưa gì đã về” Đồng thời liếc về phía Tiểu Hi

“Người này là...? Sao giống...?”

“Khải, để sau đi, vài bữa tớ nói cậu nghe.” Lạc Nguyên vội vàng lên tiếng chặn anh chàng tên Khải, kéo tay Tiểu Hi ra xe.

Ha ha đường thoát của Tiểu Hi ta đến rồi.

Ngồi vào xe, cô lấy giọng ghen ngào, “Người lúc nãy định nói em giống tiểu Vy chứ gì?”. Nói xong còn làm bộ đau khổ, mắt rưng rưng như sắp khóc.

Lạc Nguyên sững sờ, quay đầu nhìn cô “Tiểu Hi, em biết hết rồi sao?”

“Lúc chiều, em vừa biết xong.”

“Em đã biết những gì?”

“Thì anh cho em về nhà chỉ vì em có khuôn mặt rất giống Khả Vy vợ trước của anh.” Nói xong còn khuyến mãi thêm vài giọt nước mắt.

Tiểu Hi thầm nghĩ, một chút về chắc đùa cô sẽ bầm lấm đây. (hihi: khinh bỉ, ta khinh, sợ tội, tự nhéo mình cho khóc, ta khinh, cô sắp thành diễn viên rồi đấy)

“Vậy nên em mới nổi loạn đi bar?” Lạc Nguyên dịu giọng.

“Dạ.” Tiểu Hi gật đầu như bữa củi.

Nhìn Tiểu Hi, Lạc Nguyên không khỏi thở dài. Các cô gái thời nay hễ buồn là muốn lấy rượu quên sầu, thật nguy hiểm. Hôm nay, vì sao anh lại thấy giận khi nhìn cô ăn mặc như thế? Nếu hôm nay không gặp anh thì sự tình gì sẽ xảy ra đây? Mà kẻ nào đã nói cho Tiểu Hi biết?

“Ai đã nói cho em biết?”

Trời, có chết cũng không dám nói dì Hai. Mình đâu có muốn bị dì ấy lột da. Biết nói ai đây. Biết nói ai đây? Nghĩ, phải nghĩ xem nên đổi thừa cho ai. Tiểu Hi mau suy nghĩ, ai đây, ai đây, haiz! muốn nói đổi đâu phải chuyện dễ dàng.

“Người đó không cho em nói ra.” Cô viện cớ.

“Em nói đi, anh không trách người đó đâu, anh hứa.”

Tiểu Hi bầm bụng nói đại.

“Có một chị, gặp lúc đi siêu thị chiều nay, em không biết tên, chị ấy bảo với em là bạn chị tiểu Vy, thấy em có khuôn mặt giống quá nên bắt chuyện vậy thôi. Nói chuyện một hồi mới vỡ lẽ ra em đã ở nhà anh hà. Chị đó cũng không phải cố ý.”

“Mà em không nói tên chị ấy cho anh biết đâu.” Có biết đâu mà nói.

Lạc Nguyên ngẫm nghĩ: “Không lẽ là Hạ Lan, cô ta mới đi du lịch cùng gia đình về, có khả năng là cô ta không? Hừ..., cô ta nhanh thật. Từ hôm nay phải cho người ngầm theo Tiểu Hi mới được”. Lạc Nguyên không khỏi thắc mắc, có thể nào là Hạ Lan chủ động tiếp cận Tiểu Hi.

Tiểu Hi sợ Lạc Nguyên lại hỏi tới, thấy anh đang suy nghĩ, cô im lặng ngồi rút vào ghế, ước gì cô ngay lập tức biến thành con kiến chui ra khỏi xe.

Về đến nhà, tiểu Hi chạy ù lên tầng hai, nhảy vô phòng bọn Hiểu Linh. Đáng ghét, cái bọn này đang ngồi chễm chệ trong phòng tắm ba lại tám chuyện. Cả bọn chụm lại, không để ý Tiểu Hi đang đến gần.

“Mọi người đoán xem, liệu Tiểu Hi có bán đứng chúng ta, khai ra trước mặt Nguyên đại gia không?” Hiểu Linh đang quay lưng ra cửa, nhỏ giọng nói.

“Cũng có thể lắm nha, gan Tiểu Hi nhỏ như vậy mà. Hôm trước, Lạc Nguyên mới la một tẹo, cô ấy đã trốn trong phòng Lạc Trâm đến ngủ quên mà không dám về, làm Lạc Nguyên phải ầm cô ấy về phòng.” Hiểu Hương ra vẻ hiểu biết suy luận.

À... ha... thì ra hôm đó Lạc Nguyên đưa cô về phòng. Tiểu Hi sung sướng khoe miệng lại không khỏi cong cong.

Hiểu Linh gật gù, “Đúng vậy, tôi nghi lắm, ba chúng ta phải chuẩn bị tinh thần nghênh đón Nguyên đại gia thôi”.

Hiểu Hương hô nhỏ “Chúng ta mau cứu lấy mình thôi.”

“A...! Tôi mới nhớ đã lâu rồi ta không về thăm ông hai, anh trai của bà ngoại tôi, bây giờ hơn một trăm tuổi, không biết sống chết thế nào? Chuyện gấp lắm, Hiểu Hương em cũng đi đi. Mau thu dọn quần áo đi liền để trẻ. Lạc Trâm cô thông báo ọi người bọn tôi phải đi nha.”. Hiểu Hương thức thời chuẩn bị nhổm dậy.

Lạc Trâm vỗ trán, “Tôi cũng nhớ ra rồi, trường tôi ngày mai đi mùa hè xanh, tôi chưa đăng ký bây giờ đi năn nỉ xem sao. Thôi tôi cũng đi, lấy quần áo qua nhà bạn tôi ngủ, sẵn có gì mai lên đường sớm.”

Tiểu Hi hừ lạnh, “Tất cả đều không cần, mọi việc đều sóng yên biển lặng. Tôi đã giải quyết rồi.” Nói xong còn phách lối vỗ vỗ ngực, vênh mặt.

Hiểu Linh nghe xong, mừng đến nước mắt như mưa “Có thật không?”

Tiểu Hi nói chắc như đinh đóng cột “Đương nhiên.”

“Cậu đã cứu chúng ta, thoát khỏi một bàn thua trông thấy sao?” Lạc Trâm hớn hở nói.

“Vậy chúng ta chẳng cần đi đâu à?” Hiểu Hương còn chưa tiêu hóa kịp tình huống này.

“Sure! Chắc chắn rồi” Cả bọn cùng đáp.

Tiếp theo đó là màn sản xuất bắp rang của Tiểu Hi. À không, nói đúng hơn là sản xuất bắp nổ.

Từ khi bỏ lớp học kỹ năng, Tiểu Hi chẳng có việc gì để làm thật chán chết, suốt ngày ăn không ngồi rồi, cô thật sự thấy mình giống heo con đang được Lạc Nguyên vỗ béo. Haiz, ý chí của những ngày sống cơ cực bây giờ không còn một tẹo. Bọn Lạc Trâm thật khôn ngoan, đăng ký lớp Anh Văn Toeic học, chỉ có mỗi mình cô ôm mộng làm quý phu nhân, theo học cái lớp kỹ năng quái quỷ này, cuối cùng chẳng được gì. Không thực tế, đúng là không thực tế mà. Cô cũng phải vác mặt đi học Anh Văn với bọn họ mới được. Đúng vậy, không có cốt cách thì phải có kiến thức chứ. Nhưng Anh Văn chỉ học buổi tối, thế nên cả ngày cô vô cùng nhàn rỗi hết ăn rồi ngủ, hết ngủ lại lên mạng rồi lại ngủ chẳng còn việc gì làm. Nghỉ hè còn những hơn cả tháng nữa, cô biết làm gì cho qua ngày bây giờ. Thật bức người mà, cứ thế này không biết cô sẽ biến thành con gì.

Tiểu Hi suốt ngày than ngắn thở dài vì chán. Đạo gần đây bọn Hiểu Linh, Lạc Trâm không chỉ học Anh Văn buổi tối mà sáng cũng đến công ty Quang Đông làm, chỉ có mình cô nhàn chán ở nhà. Cô cũng muốn đi nhưng vào đây biết làm gì. Người ta sai việc không biết làm lại xấu hổ với Lạc Nguyên. Ngày nào cũng vậy, tiễn bọn hắn đi làm, mặt cô lúc nào cũng ủ rũ.

Lạc Nguyên thấy cô buồn cũng lên tiếng khuyên cô, thấy chán thì vô công ty chơi với bọn Lạc Trâm.

“Em cũng đi làm cho đỡ chán, Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương mấy năm nay nghỉ hè cũng hay vô công ty làm lấy kinh nghiệm lắm.”

Làm ơn đi, Lạc Trâm học chuyên ngành quản trị kinh doanh vô làm lấy kinh nghiệm là chuyện hiển nhiên. Hiểu Hương và Hiểu Linh học kế toán vô làm cũng còn được đi. Còn cô học Xã hội học thì làm ăn được gì ở chỗ anh.

“Nhưng em không biết làm gì hết.”

“Không sao, hay làm trợ lý tạm thời cho anh. Yêu cầu công việc cũng không cao, không có áp lực gì, chịu không?”

“Anh nói đó nha. đợi em đi thay đồ.” Tiểu Hi mắt sáng như sao trả lời. Nói rồi cô chạy như bay vô nhà. Thay đồ chạy ra trong 1 phút 30 giây (hihi: mắt sáng, siêu nhân a)

Lạc Nguyên lắc đầu, anh cũng hết cách với cô.

16. Chương 16

Tới cửa Quang Đông, cô chẳng chờ Lạc Nguyên, chạy ào vô cửa, nhớ ra dù sao mình cũng là vợ chưa cưới của Tổng Giám đốc phải giữ hình tượng. Tiểu Hi đứng lại, nhớ lại bài học hôm trước, cô thóp bụng thẳng lưng, chân bước nhẹ nhàng, Tiểu Hi lẩm bẩm “sải bước không quá rộng, mỗi bước đi cách nhau khoảng 50cm, mũi chân chạm đất trước”. Tiểu Hi ung dung đi đến bàn lễ tân, nhẹ nhàng vén tóc, cử chỉ thanh nhã, nhoẻn miệng cười “ Xin chào, nhớ em không?”

(hihi: ha ha cô kia cô là ai không phải Tiểu Hi, Tiểu Hi : nói thừa ta chứ ai vô đây)

Các lễ tân shock toàn tập, lệ không ngừng tuôn vào trong “Thượng đế a, người có tiền có khác, muốn phong cách có phong cách, muốn cốt cách có cốt cách. Chỉ tháng trước cô ta còn kém xa họ, bây giờ thì ...”. Các lễ tân bừng tỉnh, thức thời “ Nhớ chứ, nhớ chứ, đến vợ chưa cưới của Tổng Giám đốc mà bọn tôi dám quên sao “

Tiểu Hi hài lòng, cười tươi với bọn họ.

Những nhân viên làm lâu năm ở Quang Đông, đang ở đại sảnh không khỏi cảm thán “Càng nhìn càng giống sếp Vy”.

Lạc Nguyên cất xe vẫn chưa vô, đương nhiên Tiểu Hi phải tiếp tục thể hiện phong thái quý phu nhân của mình.

Thật khóc không ra nước mắt mà, phải thể hiện mặt tươi cười, lưng đứng thẳng, trọng tâm không để trên một chân, một chân cong một chân thẳng, cô rất thuộc bài nha. Trong lòng Tiểu Hi không ngừng rửa xả mình, “Ngu ngốc tự nhiên đang yên, đang lành lại muốn thể hiện phong cách làm chi, để bây giờ ai phải cong lưng chịu khổ đây. Hu... hu... Lạc Nguyên mau cất xe, vô cứu em”

Lúc Lạc Nguyên đi vào ngoắc cô theo, Tiểu Hi mừng quýnh, co chân ngoắc đuôi chạy theo anh.

Lẽ tan lại shock tiếp tập hai, trong lòng thầm hỏi “người mới đứng đây và người vừa chạy đi là một người sao?”

Trong lúc vội vàng chạy theo Lạc Nguyên cô đã quên phải tiếp tục thể hiện phong cách quý phái của mình. Tiểu Hi à Tiểu Hi, mất bao nhiêu công sức, xây dựng hình tượng lại mất hết trong vài giây. Tiểu Hi vò đầu bứt tóc bước vô thang máy. Nhưng với tinh thần AQ, cô nhanh chóng an ủi chính mình. Dù sao làm thực nữ là gì cơ chứ, không phải cô không làm được mà chỉ là cô không thêm thể hiện ra thôi. Ra khỏi thang máy cô lại chạy như bay vô phòng Lạc Nguyên, giành ghế của anh.

“Ghé Tổng Giám đốc nhất định rất êm, em ngồi kè, anh ngồi ở kia đi.” hắc... hắc... Vừa nói cô vừa chỉ hướng bộ salon dành để tiếp khách trong phòng Lạc Nguyên.

Lạc Nguyên nhún vai, lấy máy tính xách tay đi lại bàn tiếp khách ngồi làm việc.

Tiểu Hi hả hê ngồi trên máy vi tính chơi game.

Một lúc sau có tiếng gõ cửa. Một cô gái, à không phải là chị gái chứ, bước vào. Chị ta nhất định hơn tuổi mình, Tiểu Hi thầm suy nghĩ vừa tranh thủ quan sát người đẹp. Thân hình mảnh mai, tóc uốn xoắn vừa phải, da trắng môi đỏ, trang phục rất phù hợp với khí chất của cô. Woa, thật lãng phí nhan sắc mà, một người vừa xinh đẹp vừa có khí chất, vì sao lại phải vào đây làm?, cô mà được như thế thì chắc chắn chạy đi câu dẫn soái ca rồi (hihi : lạy hồn Lạc Nguyên của cô không phải là soái ca sao?, tiểu Hi : ta quên mất)

Mắt Tiểu Hi nhìn người đẹp không chớp mắt. Người đẹp cũng nhìn thẳng vào cô, trong mắt thoáng qua vài tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng biến mất.

Hạ Lan tự hỏi cô gái đang ngồi trên ghế Lạc Nguyên là ai, tại sao trông cô ta lại giống Phương Khả Vy đến vậy. Nếu không tận mắt chứng kiến Khả Vy đã chết cô còn tưởng cô ta là Khả Vy. Cô chỉ đi Châu Âu một tháng mà đã xảy ra sự tình gì đây. Thật ra cô đã bỏ lỡ chuyện gì? Cô quay qua nhìn Lạc Nguyên dò hỏi.

Hiểu suy nghĩ của Hạ Lan, Lạc Nguyên đứng dậy giới thiệu.

“Tiểu Hi, đây là chị Hạ Lan, em chào đi, là bạn từ thời đi học của anh, hiện giờ chị ấy đang làm thư ký cho anh.”

Là bạn Lạc Nguyên vậy cũng là bạn của Tiểu Hi, nghĩ vậy cô hớn hở chạy tới nắm lấy tay Hạ Lan “Woah! chị thật đẹp nha.” Và trưng ra đôi mắt ngưỡng mộ nhìn Hạ Lan.

Hạ Lan cứng người. Cô ta thật sự khen cô sao. Trước mặt người lạ lần đầu tiên gặp mặt cô ta lại dễ dàng thể hiện cảm xúc thế sao, nhưng nhìn vào đôi mắt long lanh đang nhìn cô qua cặp kính cận kia, cô không tìm ra điểm giả dối. Hạ Lan thầm đánh giá “cô ta có nét rất giống Khả Vy nhưng lại toát lên vẻ hồn nhiên đáng yêu, không u uất như Khả Vy.”

“Lạc Nguyên, đây là?” Hạ Lan nhìn Lạc Nguyên thắc mắc.

“Dạ, em là vợ sắp cưới của Lạc Nguyên, sao lần trước đến đây em không thấy chị Hạ Lan vậy?” Không đợi Lạc Nguyên trả lời Tiểu Hi lên tiếng giành cơ hội tranh thủ làm quen người đẹp. Cô rất là yêu cái đẹp nha.

Hạ Lan biến sắc nhưng cô cố gắng trấn tĩnh, nói thật khê với Tiểu Hi “Có lẽ em đến trong lúc chị đi Châu Âu với gia đình.” Có trời biết và cô biết mỗi khi cô nói khê là cô đang rất nén giận.

Hạ Lan quay qua nói với Lạc Nguyên “Chiều nay anh có hẹn ký hợp đồng với công ty Dệt Thiên Nam. Em đã lên lịch 13h ở khách sạn Hoàng Long”.

Lạc Nguyên gật đầu. Hạ Lan nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

(hihi: Có trời và ta mới biết về phòng thư ký của mình cô ấy sẽ làm gì với đồ đạc trong đó)

Buổi chiều Lạc Nguyên đi gặp khách hàng, Tiểu Hi không thích đi theo nên chạy qua bên Lạc Trâm tám chuyện. Lạc Trâm thật là không biết hy sinh vì nghĩa, cứu vớt một linh hồn đang sắp chết vì buồn chán là cô đây. Tiểu Hi vừa chạy vào phòng kinh doanh đã bị Lạc Trâm đuổi như đuổi tà, bảo là mình bận không rảnh tám với cô. Tiểu Hi chạy qua phòng kế toán thì họ nói Hiểu Linh và Hiểu Hương đã cùng kế toán vật tư đi khảo sát mua thêm máy thí nghiệm “ USTER 6”(1) gì gì đó.

Buồn chán, cô qua phòng Mộ Phong chơi, dù sao anh cũng tốt bụng nhất.

Mộ Phong rất tâm lý nha, thấy cô buồn chán, anh đã kể cho cô nghe lịch sử hình thành công ty, nói cho cô biết sơ sơ về công ty . Đại khái cô cũng biết được, tập đoàn Quang Đông chuyên về sản xuất các loại sợi dùng để dệt vải và cung cấp các loại phụ liệu cho ngành dệt may trong và ngoài nước như Đài Loan, Hàn Quốc, Mỹ, Nhật, Trung Quốc ... Đầu tiên tập đoàn Quang Đông chỉ là một cơ sở nhỏ do ba Lạc Nguyên và ba Mộ Phong lập, chủ yếu là se sợi cung cấp cho nhà máy dệt. Ba Lạc Nguyên gặp mẹ anh, lúc đó mẹ anh là con một trong gia đình địa chủ ở huyện A. Về sau huyện A công nghiệp hóa, đất mất hơn vàng, mẹ anh lại được thừa kế rất nhiều đất từ ông ngoại anh. Ba mẹ anh bán đất gom góp tiền đầu tư máy móc hiện đại, mở nhà máy se sợi lớn. Với kinh nghiệm nhiều năm trong ngành sợi, vì vậy cơ nghiệp nhà họ Mộ từ từ được bố mẹ Lạc Nguyên và Mộ Phong bành trướng.

Hiện tại tập đoàn Quang Đông là tập đoàn lớn nhất nước trong ngành Dệt may với nhiều mặt hàng đa dạng như : sợi PE (2) , sợi CT(3), sợi TC và CVC (4) với các nhà máy sợi giàn trải trên khắp cả nước. Cổ phần tập đoàn đều do sáu anh em họ chia nhau nắm giữ.

Tiểu Hi nghĩ thầm, nếu cô thuận lợi gả cho Lạc Nguyên thì nửa đời sau cô chẳng còn lo gì nữa. Nếu cô nói cho ba mẹ mình biết liệu họ có shock rồi ngất đi không nhỉ. Nhắc đến mới nhớ đã bao lâu rồi cô không gọi điện về nhà. Tối nay nhất định phải gọi về khoe với họ mới được. Mà nghe xong lẽu ba mẹ cô có tin nổi không đây. Ngay chính cô cũng không ngờ công ty của lạc Nguyên lại lớn đến vậy, khi này Mộ Phong cho cô biết mỗi năm lợi nhuận của bọn họ thu được không chỉ đứng hàng trăm tỷ đâu nha. Tiểu Hi hí hửng chạy về phòng Tổng Giám đốc, đóng cửa quỳ xuống lẩm bẩm “Thượng đế a, con biết con là người tốt nên người mới đối tốt với con như vậy. Cảm ơn người” (Thượng đế: nếu ta nói mà con nghe được, ta thề, ta đảm bảo ta xin nói với con rằng con không tốt đến thế đâu, hihi: cô có cần đến cầu nguyện cũng tự sướng như vậy không hả?)

Lạc Nguyên vẫn chưa về, ở một mình trong căn phòng rộng lớn này thiệt là chán. Nếu bây giờ, quay lại phòng Mộ Phong thì ngại quá, cô đã làm phiền anh suốt buổi trưa rồi. Còn ngồi ngáp ruồi ở đây thì chán chết. Cô quyết định vác mặt đi phá Mộ Phàm dù sao cô cũng có chuyện muốn hỏi anh.

17. Chương 17

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 7

Bước vào phòng Mộ Phàm, cô lập tức trưng ra nụ cười cầu tài “Hi hi, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Mộ Phàm khinh thường liếc mắt nhìn cô “Lại có chuyện gì, chắc cô lại gây ra họa gì rồi hả?”

“Người ta có thắc mắc muốn hỏi mà, tôi hiền hậu, dễ thương, đáng yêu thì có thể gây ra họa gì chứ”. Nói xong còn không biết ngượng cười hề hề.

“Mình nhìn, nhất định nhìn hần, cái tên khốn kiếp này, mụ nội hần dám xem thường mình.” Đương nhiên lời này Hi Hi đang nghĩ trong lòng.

“Chỉ là tôi có chút thắc mắc về chị Hạ Lan, thư ký của Lạc Nguyên ấy mà, hi... hi...”

Chị ấy xinh đẹp như vậy, lại ở bên Lạc Nguyên bao lâu rồi, bảo cô là họ không có gì cô thật không tin.

“Chị Hạ Lan thì làm sao?” Mộ Phàm ngừng xem tài liệu, ngẩng lên nhìn cô.

“Chị ấy... chị ấy... thật xinh đẹp nha.” Đáng ghét cô muốn nói câu khác mà.

“Chị Hạ Lan hiển nhiên là xinh đẹp rồi, người ta vừa xinh đẹp lại là con gái nhà giàu. Ai như cô? Cô cũng thật là rảnh, tự nhiên chạy tới đây khen thư ký của Lạc Nguyên.”

“Tiểu thư con nhà giàu vậy cần gì vào đây làm thư ký cho Lạc Nguyên?” Tiểu Hi khinh thường bĩu môi.

“Cô thì biết cái gì, Hạ Lan là con gái duy nhất của Hạ Chấn Đông, chủ tịch tập đoàn Hạ thị. Người ta không muốn ỷ lại vào gia đình mới xin vào làm ở công ty chúng ta. Chị ấy là bạn học của tiểu Vy, lúc cha mẹ chúng tôi mới mất, chị ấy vào làm vì muốn giúp đỡ tiểu Vy và Lạc Nguyên, sau này chị tiểu Vy qua đời, lại tiếp tục ở lại giúp đỡ anh Lạc Nguyên. Không phải như cô suốt ngày chẳng được tích sự gì.”

Mộ Phàm càng nói, sắc mặt của Tiểu Hi càng đen.

Cô cúi đầu đi về phòng Tổng Giám đốc ngồi chờ hết giờ về. “Haiz..., nếu biết nghe xong chán thế này, lúc nãy không chọc cho Mộ Phàm nói còn hơn. Chị Hạ Lan kia, nếu không có gì đó với Lạc Nguyên làm sao ở lại bên anh lâu vậy chứ. Người ta là con nhà giàu có, muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc. Còn mình là ai, chỉ là một sinh viên bình thường, không có tài cũng chẳng có sắc. Người ta lại có công giúp đỡ Lạc Nguyên bao nhiêu năm qua, còn mình...” Càng nghĩ càng buồn, càng so sánh càng thấy tự ti.

Cái chức vợ tương lai của Tổng Giám đốc này, thật khó giữ. Cho dù đã là vợ Lạc Nguyên chưa chắc gì cô có thể giữ nổi huống chi giờ cô còn chưa là gì cả.

Về đến nhà, Tiểu Hi ủ rũ, chui thẳng lên phòng. Đến ăn cơm mà cô cũng chẳng có tâm trí nào mà ăn, cô ăn như người mất hồn, mấy lần không gấp được gì mà cứ bỏ vào miệng nhai. Mọi người cuối cùng cũng nhận ra Tiểu Hi không ổn, hôm nay từ lúc về nhà đến giờ cô cũng chẳng nói gì, ăn thì tâm hồn để tận đâu. Lạc Trâm lay cô mấy lần cô mới hoàn hồn.

“Tiểu Hi, cậu bệnh à? Sao trông ủ rũ vậy? Mới đi làm ngày đầu đã bệnh à?”

Tiểu Hi không nói chỉ cúi mặt lắc đầu, lại cúi gằm mặt xuống tiếp tục ăn.

Vẫn gấp vẫn ăn, mà gấp mãi một hộp cơm cũng không trúng thì nói chi mà ăn.

Thấy không ổn cả bọn Hiểu Linh lôi cô vào phòng tra hỏi.

Lạc Nguyên nhìn theo bóng lưng họ, nhú mày không biết Tiểu Hi lại có chuyện gì.

Cả bọn lôi Hi Hi vô phòng, khóa cửa lại, quăng cô lên giường chất vấn.

“Nói, hôm nay có chuyện gì? Khai mau.”

Tiểu Hi úp mặt xuống giường lấy gối bịt tai lại.

“Hay hôm nay ai ăn hiếp cậu, trưa nay cậu tìm tôi vì thế hả?” Lạc Trâm lên tiếng.

“_____” Tiểu Hi im lặng.

“Mộ Phàm ăn hiếp gì cậu, tôi đi tính sổ với ông.” Hiểu Hương xoắn tay áo.

“Đều không phải.” Tiểu Hi mếu máo.

“Vậy là chuyện gì?” Hiểu Linh quát.

Tiểu Hi nghẹn ngào “Mình không làm được vợ Tổng Giám đốc đâu.”

“Ai nói?” Cả bọn đồng thanh hỏi.

“Mình nghĩ vậy đó. Chị Hạ Lan rất xứng với Lạc Nguyên. Chị ấy vừa xinh đẹp lại giàu có, điều kiện hiển nhiên là hơn hẳn mình.”

“Đồ ngốc, cậu cũng dễ thương, đáng yêu, thiện lương và nhất là có một lợi thế rất hơn Hạ Lan cậu có biết không.” Lạc Trâm khuyên nhủ.

“Mình biết, mình giống vợ trước của anh ấy, nhưng người cũng đã chết rồi, mình lại kém cỏi. Lạc Nguyên cưới mình chỉ vì trông mình giống chị tiểu Vy, nếu sau này anh ấy hối hận vì nhận ra mình không có điểm nào giống tiểu Vy ngoài khuôn mặt này thì sao. Lúc ấy, anh ấy hối hận không giữ lời hứa thì sao?”

“Hi Hi! Cậu biết chuyện cậu giống chị tiểu Vy lúc nào?” Hiểu Linh kinh ngạc.

“Các cậu tưởng tôi ngốc à, di Hai cho tôi biết lâu rồi.”

“Đồ ngốc nếu Lạc Nguyên thích Hạ Lan thì đã thích lâu rồi cần gì phải tìm hiểu với cậu.”

“Vả lại, nếu sau này Lạc Nguyên đổi ý chẳng phải cậu đã có biên bản chấp nhận bồi thường của anh ấy sao, còn lo gì nữa. Tới đó, cậu tha hồ mà đòi.” Hiểu Linh dụ dỗ.

Tiểu Hi nín khóc suy nghĩ, sao cô lại quên bèn đi nhĩ. Gia tài của Lạc Nguyên nhiều như vậy, tới đó cô xin một ít coi như là phí bồi thường chắc cũng không đến nỗi. Không có tình thì có tiền không lo bị lỗ nha. Nhưng mà, con rùa vàng của cô sắp dâng tới miệng lại bị rút ra. Cô không cam lòng, không cam lòng mà...ô... lại úp mặt khóc tiếp.

Thấy Tiểu Hi có phản ứng, cả bọn nhân cơ hội tiến thêm.

“Yên tâm đi, còn bốn quân sư bọn tôi ở đây cậu lo gì, đến một người bọn ta diệt một người, đến hai người bọn ta đánh hai người, còn nước còn tát, chưa gì đã lo bò trắng răng.”

“Hạ Lan thì Hạ Lan, mười Hạ Lan cũng chưa chắc bằng một Tiểu Hi.”

“Đúng, đúng Tiểu Hi là nhất.”

Cả bọn ra sức vuốt mông ngựa. Ngựa Tiểu Hi cuối cùng cũng lấy lại tinh thần một chút.

Mà cứ theo cái đà vuốt mông ngựa kiểu này, đi ra đường cái mặt Tiểu Hi chắc ngược lên tận trời.

Tối hôm sau, Tiểu Hi gọi điện về nhà cho ba mẹ. Mẹ cô nghe cô kể xong thì sứt sùi, hèn gì mà cả tháng nay nó không thèm gọi về đòi tiền học thì ra là đã có chỗ lo ăn lo mặc. Má Ngưu rưng rưng nước mắt.

“Tạ ơn trời phật, không biết tổ tông nhà họ Ngưu đã để lại phúc đức gì mà đến đời Tiểu Hi lại nhận được nhiều may mắn đến vậy.”

Ba Tiểu Hi nghe chuyện, ông vốn không tin, sợ rằng cô bị người ta gạt, bảo cô vài hôm nữa đến lễ Quốc Khánh cả nhà được nghỉ, phải lên xem thế nào. Ông cũng muốn đi ngay lắm, nhưng khổ nỗi bản thân ông chỉ là công nhân làm công cho người ta phải tuân thủ nội quy, đâu thể muốn nghỉ mấy ngày là nghỉ liền được. Ông thật nóng lòng muốn chết. Nhìn má Ngưu vui mừng, ông không khỏi tức giận quá, “Bà mừng cái gì, còn không biết con mình được lợi hay bị người ta gạt, bán con lúc nào không hay.”

18. Chương 18

“Ông cứ hay lo, con mình ông không rõ sao, bề ngoài trông nó đơn thuần, ngu ngơ nhưng ai mà gạt được nó.”

“Huống chi người ta là ông chủ lớn, gạt con mình được gì, ông xem tiểu Hi nhà mình có gì để người ta gạt.”

Má Ngưu nói cũng có lý, Tiểu Hi xưa nay hiền lành nhưng không phải đứa trẻ khờ khạo, con gái ông hình như chưa bao giờ để bạn học ăn hiếp. Đứa trẻ này từ nhỏ tới lớn không bao giờ để cha mẹ bận tâm. Năm lên lớp một vì cha mẹ đều phải đi làm, nó chỉ cho ông đưa một ngày đầu tiên cho biết lớp, còn lại đều tự mình đến trường trong khi các bạn cùng lớp đều có ba hoặc mẹ đưa đi mỗi ngày.

Tiểu Hi là con một, không có anh chị em chơi cùng, nên mỗi ngày đều bị những đứa trẻ cùng xóm bắt nạt, chơi trò gì cũng lập phe với nhau bắt con ông chịu phạt, nhưng con bé cũng không chịu thua, thà ở nhà chơi một mình chứ không để bọn chúng ức hiếp.

Những năm học tiểu học, ngày nào con bé cũng kể, các bạn gái lớp nó thường chia phe, không được chơi với bạn này không chơi với bạn kia, chơi trong nhóm này thì không được nói chuyện với nhóm kia. Con bé vốn hiền lành, bạn nào cũng muốn chơi nhưng chia phe như vậy cũng không biết làm sao, thế nên con bé chẳng theo phe nào. Vì thế mà suốt bao nhiêu năm học cấp một ngoài một đám bạn là con trai chẳng thấy đứa nào là con gái.

Cứ nghĩ được vào cấp hai chia lớp ra sẽ thoát khỏi đám bạn nó, không ngờ trường ở xã quanh đi quẩn lại vẫn bao nhiêu đó gương mặt, một số đứa ở lớp cũ lại tiếp tục học chung, tiếp tục chia phe. Những đứa học giỏi thường được những đứa khác nghe lời. Tiểu Hi về mách ông, ông chỉ vô ý nói thì con ráng học giỏi hơn bạn ấy để nói các bạn còn lại nghe theo con. Vậy mà tiểu Hi làm thật, học kỳ hai năm lớp sáu con bé không chỉ là học sinh giỏi mà còn là học sinh giỏi nhất khối. Ông biết nó cố vậy cũng bởi vì bị bức bách quá, những năm tiểu học chẳng khác nào địa ngục đối với nó. Là con gái, con bé rất muốn thân thiết với các bạn gái trong lớp, vậy mà bọn trẻ chia phe chia phái làm con ông phải chơi một mình với đám con trai.

Qua năm sau, lên lớp bảy, có rất nhiều bạn hâm mộ con bé, cả lớp bầu nó làm lớp trưởng. Cục diện trong lớp nhờ thế mà thay đổi. Sau khi Tiểu Hi làm lớp trưởng cũng lập luôn quy định trong lớp không được chia nhóm chơi. Hiển nhiên cả lớp rất nghe lời nó.

Những năm học cấp ba con bé rất vui, lên trường huyện có nhiều bạn mới, con bé vốn dĩ học giỏi lại hoạt bát, dễ thương nên có rất nhiều bạn.

Nhưng con ông không hề phát huy điều đó mà thường rất tự ti về bản thân, lúc lên đại học một mình tới chỗ mới, lạ chỗ, lạ người, nó lại chui vào lại vỏ ốc của mình, đi học cả năm mà không có bạn, đến năm trước ông mới nghe má Ngưu nói nó cũng đã ở chung phòng với mấy đứa bạn. Ông mới yên tâm một chút.

Ông biết con ông không phải đứa nhút nhát, kém cỏi, chỉ là chưa bao giờ nó thật sự coi trọng con người mình, khả năng của mình. Ông cũng mong muốn nó thể hiện lắm, nhưng ông không muốn ép buộc con mình, cứ để tự nhiên.

Ông tin rồi cũng có ngày Tiểu Hi tự khám phá ra khả năng của chính mình. Cả đời này ông chỉ hy vọng Tiểu Hi có ngày đứng thẳng vươn vai trước mọi người, sống đúng với bản chất của cô.

Ở một nơi khác, một người nào đó đang ngủ say không hề biết rằng ba mình rất kỳ vọng vào mình.

19. Chương 19

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 8

Vì ba mẹ Ngưu bảo đến lễ Quốc Khánh sẽ lên thăm cô, nên Tiểu Hi hưng phấn lắm, suốt ngày rất vui vẻ, ca hát lú lo. Mặc dù còn cả tháng nữa mới tới, nhưng cô phải lên kế hoạch trước mới được. Ba mẹ chỉ có mỗi cô, ngày thường tuy họ ít có thời gian bên cô, nhưng cô biết họ yêu cô lắm. Cô thật vô dụng, từ nhỏ đến giờ không bao giờ để ba mẹ cô yên tâm. Cô biết lần này ba mẹ lên đây là vì lo cho cô, cô nhất định thể hiện để ba mẹ yên lòng.

Tiểu Hi quyết định phải dẫn ba mẹ mình đi thăm quan hết thành phố, nhà hát lớn này, viện Bảo tàng thành phố này, và nhất là phải tới các khu plaza để cho họ mua sắm. Đương nhiên cô sẽ dùng tiền từ tháng lương đầu tiên của mình, đến hôm đó cô cũng coi như là làm được một tháng rồi nha. Hy vọng Lạc Nguyên không đến nỗi keo kiệt trả lương cho cô thấp.

Mấy hôm nay vì mãi cao hứng chuẩn bị đón tiếp ba mẹ, nên cô cũng quên mất chuyện quan trọng mà cô dự định làm, là loại trừ mối tai họa ngăn cách cô và Lạc Nguyên, đó chính là Hạ Lan. Cô nghĩ kỹ rồi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Do đó, cô quyết định làm thân với Hạ Lan. Dù sao nếu như sau này cô thân với Hạ Lan, trên danh nghĩa đó, không lẽ Hạ Lan nỡ nào cướp Lạc Nguyên của cô.

Mấy hôm nay, Tiểu Hi suốt ngày chạy qua phòng Hạ Lan nịnh bợ, nói thẳng ra là làm chân chạy vặt cho cô ta. Nhưng không sao, vì tương lai với Lạc Nguyên, bây giờ cô sẽ cố gắng hy sinh.

Hạ Lan tuy trong lòng chẳng ưa gì Tiểu Hi, nhưng cố dần, dù sao cô ta cũng ở cạnh Lạc Nguyên, ứ Hiệp cô ta sẽ chẳng có lợi cho cô. Nhưng cô ta với Lạc Nguyên cũng chưa là gì, cô không mất cơ hội.

Chiều nay, Tiểu Hi giúp Hạ Lan photo các bảng báo cáo sản lượng tháng trước, tự nhiên cái máy đồ chứng làm kẹt giấy liên tục, có 30 tờ mà làm cô mất gần hai giờ mới xong.

Lúc về phòng lại bị Mộ Phàm mắng liên tục. Nếu biết trước, mấy cái báo cáo này dùng để báo cho anh, cô đã không thêm làm. Tại cái máy tự nhiên đồ chứng, cô có muốn đâu. Anh lại không cho cô giải thích, cứ bắn liên thanh liên tục vô mặt cô. Nào là cô kém cỏi chẳng làm gì ra hồn, có mấy bản báo cáo mà đi mất

gần cả hai giờ đồng hồ, Lạc Nguyên cho cô làm bình bông thì cô cứ làm đi, ai mượn cô tài lanh làm vương tay vương chân Hạ Lan, còn nói cô viện cớ đi chơi chứ làm gì có chuyện photo có 30 tờ giấy mà lâu như vậy.

Tiểu Hi tức muốn chết. Cái tên Mộ Phàm chết tiệt kia chẳng nể mặt mũi người ta, mắng cô trước mặt Hạ Lan. Nếu không có Hiếu Hương lôi anh về phòng, e rằng cô còn bị mắng tiếp. Tiểu Hi ôm bụng âm ỉc kiểm Hiếu Linh và Lạc Trâm kể khổ.

Thật đáng giận mà, cái tên Mộ Phàm chết tiệt không phân biệt phải trái. Lạc Trâm xác nhận cái máy hư thật, trưa nay người của phòng kinh doanh cũng bị tương tự. Cả tầng 10 và 11 chỉ có mỗi cái máy ấy, mà lúc mua nó cũng đã hơn 4 năm rồi nên hư là chuyện hiển nhiên. Vậy mà anh ta chưa điều tra kỹ đã la cô. Được rồi cô công nhận là lúc máy hư như vậy cô có thể sử dụng máy photo tầng dưới. Nhưng cô vốn là người có trách nhiệm nha, cô phải đi kêu người sửa nên mới mất thời gian.

Tiểu Hi nổi giận, lúc này cứ nghĩ bản thân mình tệ, làm hư máy nên không dám cãi lại, bây giờ thì rõ rồi nha máy sử dụng lâu ngày bị hư chứ không liên quan gì mình hết nha. Cái tên Mộ Phàm này, thù mới nợ cũ, mình nhất định phải trả cho hắn từng chút một.

Một ý tưởng tà ác xẹt qua đầu Tiểu Hi.

Tiểu Hi nhanh chóng triệu tập cuộc họp kín với ba người đẹp.

“Hương Hương, mau điều tra số điện thoại của Tiểu Đào và Thu Hồng cho tớ.”

“_____” “_____” “_____”

“Cậu định làm gì mà lấy số của họ?” Hiếu Linh khó hiểu.

“Có thù tất báo, các cậu phải giúp tớ. Tên Mộ Phàm nhà các cậu tội ác tày trời, không những bắt cá hai tay, mà còn ức hiếp người vô tội là tớ đây. Hồi nào tới giờ, một chút tớ cũng không đụng điều anh ta, mà anh ta luôn xem tớ là cái gai trong mắt, ức hiếp tớ, chỉ canh sơ hở là nhảy vào bôi nhọ tớ.”

“Tiểu Hi! Cậu bình tĩnh, Mộ Phàm tuy đáng ghét nhưng cậu định làm gì với anh ấy?” Lạc Trâm định khuyên giải dù sao nếu Tiểu Hi và Mộ Phàm chiến tranh bọn cô không tránh khỏi bị liên lụy.

“Tớ chẳng muốn làm gì, chỉ định cho anh ta từ nay về sau chừa cái tội một chân đạp hai thuyền, còn không tớ sẽ hù dọa cho hai cô bạn gái Mộ Phàm bỏ chạy. Lúc đó anh ta phải lo chạy theo giữ người, không còn thời gian rảnh rỗi mà phá tớ.”

Hiếu Hương cũng biết Mộ Phàm cũng đang đau đầu vì hai người đó nên ủng hộ Tiểu Hi hết mình.

“Nhưng tớ được biết là Tiểu Đào và Thu Hồng mới là người theo đuổi anh tớ, bọn họ thừa biết mà.”

“Xí, cậu cứ đánh giá cao Mộ Phàm, ai lại chịu quen chung một người, nếu là tớ đừng nói là Mộ Phàm cho dù là vua hay tổng thống tớ cũng chả cần ấy chứ.” Tiểu Hi phản bác.

“Là thật đấy, hai cô ấy trước đây là bạn thân, sau này vì anh tớ mà trở mặt đấy.” Hiếu Linh khẳng định.

Tiểu Hi nhìn Lạc Trâm. Lạc Trâm ý nhị gật đầu.

“Vậy càng tốt, thế mới dễ đối phó, ta tìm cách cho bọn họ tự động rời xa Mộ Phàm, mọi người thấy sao?” Đầu Tiểu Hi hiện lên hai bóng đèn sáng.

“Nhưng bằng cách gì?” Mọi người lại hiện ra những dấu chấm hỏi to đùng.

Thế là trưa hôm sau, hai người đẹp Tiểu Đào và Thu Hồng được một vị mỹ nữ tự xưng là bạn gái của Mộ Phàm hẹn gặp mặt. Thời gian đương nhiên là chiều hôm đó, người nào đó muốn đánh nhanh thắng nhanh mà.

Tại phòng trà A&T.

Người đẹp nào đó sau khi được ba vị mỹ nữ trang điểm làm đẹp, liền được hộ tống đến chỗ hẹn. Bọn họ cố tình đến sớm để chuẩn bị đạo cụ diễn.

Hiếu Hương đã thuê sẵn mười vị vệ sĩ, yêu cầu họ mặc trang phục màu đen bảo vệ Tiểu Hi.

Lạc Trâm bao hẩn phòng trà trong ba giờ để Tiểu Hi phô trương thanh thế.

Hôm nay, người nào đó mặc bộ váy màu đen liền thân ôm sát người, khoác áo đen giả da ngắn, mang giày đen, vớ đen, kính đen, ví đen, nếu không lầm thì cả nội y cũng đen, nhìn cứ tưởng nhảm, à không phải nói là đúng là ma đầu xã hội đen xuất hiện.

Tiểu Hi ngồi sẵn chờ hai con mồi đến.

Tiểu Đào không nghĩ lại gặp Thu Hồng ở đây, hai cô vô tình gặp nhau trước cửa. Trước khi bước vào, Tiểu Đào và Thu Hồng đều khó chịu khi gặp nhau, nhưng khi bước vào rồi thì họ lại cảm thấy thật cảm ơn trời đất vì vào cùng nhau.

Bước vào phòng trà, khung cảnh thật bức người, gần cả chục người vận vest đen, đang đứng xung quanh một vị mỹ nữ xinh đẹp nhưng khí thế bức người, đang ngồi vắt chéo chân lên bàn, phía sau là Lạc Trâm, đang khúm núm bóp vai cho cô. Kế bên đã thấy Hiếu Linh và Hiếu Hương ngồi ủ rũ.

Họ không đứng nổi, cô ta thật chẳng khác gì thủ lĩnh xã hội đen. Tại sao bạn gái mới của Mộ Phàm lại là xã hội đen. Đến cả em gái của chủ tập đoàn Quang Đông mà cũng bị cô ta hà hiếp. Cô ta còn ép các em của Mộ Phàm đến đây nữa. Thật đáng sợ !

(hihi: ngu ngốc chã nhẽ ai mặc đồ đen đều là xã hội đen à?)

Như kế hoạch, Hiếu Hương rước Tiểu Đào, Hiếu Linh rước Thu Hồng. Hai cô cùng làm bộ run run nói nhỏ vào tai họ “Anh Mộ Phàm không hiểu tại sao lại lọt vào mắt của con gái ông trùm khu Quận T, mấy ngày nay anh Mộ Phàm tự nhiên trốn mất biệt.”

“Không biết cô ấy nghe ai nói lại biết được hai chị đều quen Phàm ca giờ đến gặp hai chị đòi người.”

Suy nghĩ của Tiểu Đào “Trời ơi, không phải quận T nổi tiếng là mất trật tự nhất thành phố, cảnh sát cũng phải bó tay sao.”

Suy nghĩ của Thu Hồng “Đến Mộ Phàm còn sợ trốn biệt, thì e rằng cái mạng nhỏ của mình không giữ nổi.”

Tiểu Đào và Thu Hồng run run ngồi vào ghế. “Trời ạ, cả tuần nay mình không hề gặp Mộ Phàm, sao bây giờ họa ở đâu lại rơi ngay mình.” Hai cô oán hận nghĩ.

20. Chương 20

Bọn họ còn chưa kịp ngồi, Tiểu Hi đã đứng dậy đập bàn, quát lớn “Là hai người này sao?”

Tiểu Đào và Thu Hồng sợ xanh mặt, giật mình thiếu điều tuột ra khỏi ghế, cả người run bần bật.

“Hai cô nhìn qua cũng không tệ, vậy tại sao lại đi quen chung một thằng đàn ông hả? Nói!” Lại đập bàn.

“Không... không... có.” Tiểu Đào và Thu Hồng run run nói.

“Còn nói dối, tôi đã điều tra rõ ràng hai cô có quen Mộ Phàm mà còn quen cùng một lúc nữa.” Tiểu Hi phùng má trợn mang nói. Không cho họ có cơ hội nói, cô tiếp tục bắn ra một tràng.

“Tôi nói cho hai cô biết, hai cô đừng có mơ đụng đến người đàn ông của tôi. Một khi tôi đã chấm người nào, trừ khi tôi nguyện ý, bằng không thì không người nào có thể thoát khỏi tay tôi.” Tiểu Hi đứng dậy khoanh tay nói, còn nhướn mày, ngênh mặt với bọn họ. Gì chứ cái vụ vênh mặt với người khác cô làm rất giỏi nha.

“Tiểu Đào, cô nguyện ý chia sẻ người đàn ông của mình cho người khác à?”

Tiểu Đào lắc đầu.

Tiểu Hi quay qua nhìn Thu Hồng. Thu Hồng lắc đầu.

“Vậy tôi lại càng không.”

“Hai cô dám tranh giành với tôi sao?” Lại đập bàn.

Trong lúc này, tiếng ếch kêu vang lên “ộp... ộp...” là điện thoại Tiểu Hi đang reo.

“Alo, ba à?”

...

“Ừm, bọn họ đúng là bạn gái Mộ Phàm.”

...

“Sao ạ?”

“Ba! Con đã nói với ba nhiều lần rồi, chúng ta là xã hội đen, phải văn minh lịch sự không làm mấy chuyện phạm pháp đó. Bọn họ tuy là người đến trước nhưng con sẽ khuyên họ từ bỏ, ba định giết người chặt khúc quăng xuống biển là không được.” (hihi: thời thế thay đổi đến xã hội đen cũng văn minh với lịch sự, Tiểu Hi : ập, cô cảm rằm cái gì?)

...

Tiểu Đào và Thu Hồng mặt xanh lét, run bần bật.

“Ba à không cần phải làm vậy, làm vậy là vi phạm pháp luật, chúng ta là xã hội đen thời đại mới không làm những chuyện như thế, nếu họ không đồng ý chúng ta xin họ một ít sẹ ở mặt là được rồi.” Nói xong Tiểu Hi nhìn họ đầy ý nhị.

...

“Ba à, con giải quyết được mà, yên tâm mà.”

Tiểu Hi cất điện thoại quay lại nhìn bọn họ.

“Bọn tôi thề là bọn tôi không có quen Mộ Phàm, anh ấy thật sự không đến tìm bọn tôi.” Tiểu Đào và Thu Hồng khóc lóc năn nỉ.

Tiểu Hi vẫn tỉnh bơ đứng khoanh tay, ra vẻ không một chút tin tưởng bọn họ.

“Tôi... tôi có bạn trai khác mà, bạn trai tôi tên Hứa Bán mà.” Đã đến nước này không còn đường nào khác rồi

Tiểu Đào khóc hu hu nói. “Không tin, cô có thể gọi cho anh ấy xác nhận.”

A, thì ra là vậy, cô ta cũng bắt cá hai tay, chả trách lại cam tâm tình nguyện quen chung một người với người khác, Mộ Phàm ơi Mộ Phàm anh thật là quý hóa quá.

Thu Hồng thấy không ổn, Tiểu Đào đã nói như vậy chẳng phải chỉ còn mình cô đứng mũi chịu sào sao? Nhanh chóng tự cứu lấy mình Thu Hồng vội nói “Tôi cũng không quen Mộ Phàm, bạn trai tôi là người khác. Anh ấy tên là Khương Vũ. Số điện thoại anh ấy đây, cô có thể gọi kiểm tra.” Thu Hồng run run nói.

“A!!!!!!”

Thì ra là vậy, hôm nay Tiểu Hi thật sự được mở mắt, thế sự khó lường a. Không phải một mình Mộ Phàm bắt cá hai tay mà cả ba người này hợp lại. Trường hợp này gọi là bắt cá mấy tay đây nhỉ? Thật khó nghĩ nha.

“Các cô đều không phải bạn gái Mộ Phàm!”

Gật đầu liên tục.

Tiểu Hi quay qua cười rạng rỡ với Lạc Trâm, cô nháy mắt với Hiểu Linh và Hiểu Hương.

Tiểu Hi cuối cùng cũng lên tiếng “ A! Vậy tôi bắt lầm rồi sao? “

Tiểu Đào và Thu Hồng gật đầu như gà mổ thóc.

“ Vậy có phải nên thả người rồi không?”

“Đúng, đúng” Tiểu Đào và Thu Hồng run run nói.

Lạc Trâm, Hiểu Hương và Hiểu Linh cũng gật gật đầu.

“Vậy hai cô có thể về” Tiểu Hi nhún vai, nhẹ nhàng nói.

Tiểu Đào và Thu Hồng mừng hơn bắt được vàng, thiếu điều tung cửa chạy ra. Nhưng chưa kịp chạy ra đến cửa đã nghe Tiểu Hi lên tiếng.

“Khoan đã”

Tay đã chạm đến tay nắm cửa, nhưng hai người nào đó phải lùi thối quay lại ghế ngồi. Trời ạ! Còn chuyện gì nữa đây.

Tiểu Hi gầy gầy cầm, quay sang bọn Hiểu Linh, Hiểu Hương và Lạc Trâm.

“Vậy có nên để hai cô ấy đối chất với Mộ Phàm không nhỉ?”

Tiểu Đào và Thu Hồng tái mặt nhưng đã đến nước này không thể quay đầu, nếu không hôm nay e rằng bọn họ phải bỏ lại nhan sắc của mình ở đây. Ông trời thật trêu người mà.

“Hương Hương à, mau kêu người tìm Mộ Phàm tới đây.”

Hiểu Hương nhanh chóng chạy ra ngoài gọi điện cho Mộ Phàm yêu cầu anh đến phòng trà A&T gấp.

Tuy không hiểu có chuyện gì nhưng Hiểu Hương đã gọi nên Mộ Phàm nhanh chóng đến phòng trà A&T.

Đến nơi, Mộ Phàm không khỏi giật mình. Anh trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Hi tự hỏi “Con bé Hi Hi sao lại ăn mặc thế kia, trông thật kinh dị.”

Nhìn thấy Mộ Phàm cũng bị đứng hình, Tiểu Đào và Thu Hồng đều nghĩ rằng anh do bị sợ hãi quá mức mới có biểu hiện như thế.

Hai cô nhanh chóng đứng dậy chạy về phía anh nói

“Mộ Phàm! Anh hãy xác nhận với cô ấy, bọn em thật sự không phải là bạn gái của anh đi. Từ trước tới giờ bọn em đã bao giờ làm bạn gái của anh đâu.” Hai cô meo meo nói. Phải chi có xôi chịu đấm còn không tức bây giờ xôi còn chưa được ăn đã bắt họ chịu tội, thật không công bằng.

Mộ Phàm lại há hốc mồm “Chuyện gì đây trời, ngày thường họ sống chết đòi anh chọn, giờ lại giãy nảy biểu anh xác nhận họ không phải là bạn gái của anh”. Mộ Phàm còn chưa kịp tiêu hóa tình trạng hiện tại, Tiểu Hi đã nhanh nhẩu nhảy lại chỗ anh.

“Bọn họ đều có bạn trai và một mực khẳng định họ không có ý gì với anh. Anh thấy sao?”

“Cái gì? Hai người đã có bạn trai? Từ khi nào?” Sao anh không biết, nếu biết sớm thì tốt biết mấy, khỏi phải đau đầu.

“Em quen Hứa Bân được nửa năm rồi.” Tiểu Đào cắn môi, nước n唾 nói. Cô quen Hứa Bân chỉ là phụ thôi giờ phải cho lên làm chính thiệt là đau lòng mà. Bây giờ kim quy của cô đã bay cao bay xa rồi.

“Khương Vũ là bạn trai trước đây của em, sau khi em gặp anh thì chia tay anh ấy, gần đây anh ấy gặp em, tha thiết mong em nối lại tình xưa, em cũng đã đồng ý rồi.” Thu Hồng nước n唾. Cái gì đến cũng phải đến thôi, dù sao giấy không thể gói được lửa mà.

Tiểu Hi hí hửng chạy lại vỗ vỗ vai Mộ Phàm “Vô cùng vui sướng được chia sẻ với anh chuyện này. Tôi không cô ý đâu nhé.” Nói xong Tiểu Hi không nhịn được bật cười thành tiếng. Thế sự khó lường, thế sự khó lường. Có điều Tiểu Hi cũng không ngờ rằng chính mình vô tình giúp Mộ Phàm thoát khỏi hai của nợ rắc rối kia. Nếu biết e rằng cô sẽ học máu mà chết mất.

Tiểu Hi nói xong, cùng ba vị quân sư của mình trốn mất để lại Mộ Phàm với bãi chiến trường trong tay.

Mộ Phàm tức giận thiếu điều cắn đứt lưỡi mình. Ai đã suốt ngày lẻo đẻo theo anh nói là yêu anh, ai đã dọa bao nhiêu cô bạn gái của anh bỏ chạy hại anh bao nhiêu năm nay phải một người cũng chẳng có. Giờ vỡ

lẽ ra bọn họ đã có bạn trai trong khi anh vẫn phòng không hiu quạnh, đã vậy còn để anh phải muối mặt trước Tiểu Hi.

Bọn Tiểu Đào và Thu Hồng thấy anh đứng ngây người suy tư, nghĩ rằng còn cơ hội vội chạy lại định giải thích với anh.

“Mộ Phàm! Em...”

Lời còn chưa được thốt ra, Mộ Phàm đã quét con mắt lạnh lùng của mình nhìn bọn họ. Cả người tản ra hàn khí lạnh băng khiến bọn họ phải lùi lại, gương mặt đang tái đi vì tức giận.

Anh nghiêng rằng phun ra một câu “Cút! Mau biến khỏi mắt tôi, tốt nhất đừng để tôi gặp lại các người” Nhìn anh chỉ thiếu điều muốn bóp chết bọn họ ngay lập tức.

Tiểu Đào và Thu Hồng tái mặt, vừa sợ hãi vừa xấu hổ, cúi đầu lùi bước chạy như bay ra khỏi phòng trà A&T

Mộ Phàm cắn răng ở lại dọn dẹp hậu sự do Tiểu Hi gây ra. Tuy rằng, chuyện này có lợi cho anh nhưng hậu quả Tiểu Hi gây ra không ít. Ví dụ như túi tiền của anh cũng vơi đi không ít. Tiền thuê vệ sĩ, bao cả phòng trà người ta, các cô cũng thật vung tay quá trán mà. Rồi còn hai bà cô này nữa, dọn dẹp xong cũng mất hết mấy giờ của anh.

Nhưng sau chuyện này, anh không thể không thừa nhận Tiểu Hi thật sự đã dễ dàng giải quyết cho anh một gánh nặng mà anh rất khó trút ra. Xem ra từ nay anh nên nhìn con bé bằng con mắt khác chẳng?

Tiểu Hi hí ha hí hửng về nhà, suýt làm dì Hai giúp việc ngất, thật là nguy trạng quá mạng mà.

“Lạc Nguyên về chưa đi?”

“Cậu đang tắm trên lầu.”

Tiểu Hi nghĩ ra một ý định vô cùng vô cùng, bỏ lại bọn Lạc Trâm chạy thẳng lên lầu nhào vào phòng Lạc Nguyên.

21. Chương 21

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 9

Cô không gõ cửa mà bước thẳng vào phòng, vừa lúc Lạc Nguyên tắm xong bước ra khỏi phòng tắm. Anh cởi trần, tóc ướt sũng, tay đang dùng khăn tắm lau tóc. Vài giọt nước từ tóc anh rơi xuống khuôn ngực rắn chắc, chảy xuống cả phần bụng ở dưới.

Trắng quá, quá trắng, còn mịn màng hơn cả da con gái, khuôn ngực đầy đặn, vòng bụng rắn chắc khỏe mạnh, nhìn anh lúc này Tiểu Hi thật muốn chảy máu mũi. May mà ở chung với anh bao lâu, thần công kìm nén của cô đã luyện đến đỉnh nên không phải nằm vật ra vì mất máu quá nhiều.

Lạc Nguyên nhìn thấy cô, anh dừng lại, tay đang lau tóc vì vậy mà dừng ở không trung.

Tiểu Hi chớp chớp mắt, liếm liếm môi, nuốt nước miếng cái ực, đánh bạo lao tới đẩy anh nằm vật ra giường.

Cô nhảy lên mình anh, ngồi trên người anh, không nhịn được lấy tay sờ mó lung tung, da thịt mới tắm mát lạnh, sờ tới đâu tay tê dại đến đó

Người nào đó còn không nhịn được cúi xuống đặt môi mình lên môi anh. Môi chạm môi...

(Ngưu: các vị bình tĩnh, truyện Ngưu viết vô cùng trong sáng)

Được rồi, cô công nhận từ nãy giờ đều là do cô tưởng tượng ra chứ cửa phòng Lạc Nguyên khóa trái cô có vào được đâu.

Tiểu Hi kêu gào gần mười phút mới thấy Lạc Nguyên mở cửa.

Anh đang tắm mà cô ở bên ngoài lại không ngừng kêu gào, thật không hiểu cái cô này gặp chuyện gì mà lại nóng vội như thế.

Lạc Nguyên vừa mở cửa phòng, nhìn thấy cô đang đứng ở cửa không khỏi nhúm mày. “Sao em lại ăn mặc thế này?”

Tiểu Hi bĩu môi.

“Thế này là sao, em dọa được hai người luôn cơ đấy, nhìn có ngầu không? Mặc thế này làm vệ sĩ là khỏi chê anh nhỉ?”

“_____”

“Hôm nay, ai cũng nể sợ em hết á. Anh không tin thì hỏi Mộ Phạm đi. Anh! Anh cho em kiêm luôn chức vệ sĩ cho anh đi, tháng này em cần lãnh hai đầu lương.” Nói xong còn kèm theo ánh mắt mong chờ bắn về phía Lạc Nguyên.

Lạc Nguyên thở phào nhẹ nhõm, anh cứ tưởng cô sẽ nói chuyện gì khác chứ, chỉ là chuyện này sao.

“Sao vậy? Tiền anh chuyển vào thẻ, em chưa xài mà.” Tiền anh chuyển vào thẻ cô còn chưa sử dụng đồng nào sao bây giờ lại cần tiền.

Tiểu Hi lắc đầu. Tiền trong thẻ anh cho là khác, chỉ để sử dụng cho việc có liên quan đến anh thôi. Còn lần này cô cần tiền đãi ba mẹ mình, sao có thể sử dụng tiền trong thẻ.

“Lễ Quốc Khánh này ba mẹ em lên đây chơi, em muốn dùng số tiền do mình làm ra chiêu đãi ba mẹ. Nhưng mà em mới làm được một tháng e rằng không đủ tiền.”

“Sao em không cho anh biết, anh cũng phải ra mắt ba mẹ em chứ, trước sau gì cũng là người nhà, chuyện này cứ để anh lo.”

“_____”

Tâm hồn người nào đó đang bay lên tận ngọn cây. Tiểu Hi nhà ta đang hưng phấn với cái vụ người một nhà đây mà.

Lạc Nguyên nhẹ nhàng tiến lại xoa đầu cô, “Ngốc! Ba mẹ em cũng là ba mẹ anh, tiền của anh cũng là tiền của em sao phải phân biệt rạch ròi như vậy.”

Người nào đó đờ không chịu được, đứng đần mặt ra, đang tự hỏi mình Lạc Nguyên vừa làm gì và nói gì, thật sự cô không đỡ nổi.

Người nào đó cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần.

“Á! Vậy tới lúc đó anh cũng đón ba mẹ với em?” Có thể coi như là cùng anh hẹn hò luôn nha. Hình như đây sẽ là lần đầu tiên anh và cô hẹn hò nha, đương nhiên trừ cái lần đi ăn KFC làm sao tính được.

“Ừ!”

“Anh cũng cùng em hộ tống ba mẹ đi tham quan thành phố?”

“Dù sao cũng nghỉ Lễ Quốc Khánh, đến lúc đó cho công ty nghỉ một tuần chắc cũng không sao. Anh cùng em hộ tống ba mẹ đi chơi vậy.”

Thiên a! Có cần tốt với con vậy không. Anh ấy vì con mà cho cả công ty nghỉ một tuần thật kinh khủng mà. Cô nghe Mộ Phong nói có khi công ty họ không nghỉ ngày lễ nào hết nha, đến Tết Nguyên Đán có năm chỉ nghỉ có ba ngày thôi.

Tiểu Hi chớp mắt như không tin vào tai mình “Thật hả anh?”

“Thật!” Lạc Nguyên cười dịu dàng với cô.

Tiểu Hi mừng quá chạy lại ôm chặt anh, cảm động nói “Anh! Cảm ơn anh lắm! Từ đó đến giờ anh là người đầu tiên tốt với em như vậy.”

Mắt Tiểu Hi ươn ướt. Cô tự nói với mình “Tiểu Hi ngốc, anh ấy chỉ tốt với mi chút xíu đã cảm động phát khóc như vậy.”

Lạc Nguyên đành đứng đó để Tiểu Hi ôm, anh thật không biết làm thế nào với cô. Mọi suy nghĩ hành động của cô đều quá đơn thuần, nội tâm không hề che giấu điều gì.

Tiểu Hi thật cảm động muốn chết, cô chỉ định lên xin anh cho cô làm thêm một việc để được lãnh hai đầu lương dẫn ba mẹ tha hồ đi mua sắm, không ngờ Lạc Nguyên lại còn làm chuyện vượt gấp mấy lần mơ ước của cô, à không phải nói là Lạc Nguyên lại làm cái việc mà cô chẳng dám mơ tới.

Đang trong niềm hân hoan vui sướng, khóc lóc cảm động, Tiểu Hi bàng hoàng nhận ra mình đang xơi đậu hũ của ai kia.

Cô giật mình, mặt đỏ như gấc, vội buông Lạc Nguyên chạy như bay ra khỏi phòng anh.

Lạc Nguyên ngẩn ngơ đứng đó, hơi ấm của cô vẫn còn vương vấn trên người anh. Tiểu Hi không suy nghĩ sâu sắc như tiểu Vy, cô bé đơn thuần, đôi khi hành động thật ngốc ngếch, nhưng những hành động đó dường như vô tình lại rất thu hút người khác. Nói anh không có cảm xúc gì khi ở bên cô là dối lòng, nhưng anh biết, trên vai anh vẫn còn nặng gánh cái chết oan khuất của tiểu Vy. Anh không muốn làm một cô bé thơ ngây vô tội phải chịu tổn thương. Nhưng phải làm sao cho vẹn cả đôi đường? Chỉ có thể chọn một trong hai, mà anh thì chỉ có thể có lỗi với Tiểu Hi.

Tiểu Hi ngốc chạy về phòng trùm chăn xấu hổ đỏ mặt, ôm thế có xem là thân mật được không nhỉ, thật là ngượng chết đi được. Mà mình lại là người chủ động ôm người ta nữa chứ. Ôi mẹ ơi thật là xấu hổ quá.

Tiểu Hi sau một hồi co quắp vằn vẹo ở trên giường vì xấu hổ cuối cùng đã ngủ quên lúc nào không hay. Hôm nay phải chuẩn bị mọi thứ để hù dọa hai cô nàng kia thật mệt chết, về nhà lại bị Lạc Nguyên làm cho tâm hồn bay lên thiên đàng, cô không mệt mới lạ.

Lạc Nguyên gọi cô dậy ăn cơm không kìm được nhíu mày nói “Sao còn chưa thay bộ đồ này ra, em lôi bộ này ở đâu ra đây, từ khi nào em lại thích ăn mặc theo kiểu kinh dị thế hả?”

Tiểu Hi mơ màng tỉnh dậy, nghe anh mắng rồi nhìn nhìn lại mình, cô bĩu môi.

“Ai nói, Lạc Trâm, Hiểu Linh, Hiểu Hương đều khen đẹp hết mà. Chỉ có mình anh là thấy chướng mắt, ngay cả dì Hai còn nhìn em đến mắt hờn nữa cơ mà.”

“Đúng rồi, vì sợ quá đến thất thần đó chị ạ. Mau đi thay đồ ra rồi đi xuống ăn tối.” Nói xong, anh tiện tay xốc cô dậy.

Tiểu Hi chợt nhớ tới cái ôm lúc chiều, xấu hổ đỏ mặt chạy ào vô toilet đóng cửa lại. Tìm ai đó đang đập như trống châu. Thiên a, sao cứ liên tục làm con thót tim thế này. Tiểu Hi đưa tay sờ sờ mũi mình “Phù! May quá không bị chảy máu cam.”

Lạc Nguyên biết Tiểu Hi xấu hổ cũng không làm khó cô nhẹ nhàng nói vọng vào “Mau xuống ăn tối, anh đi xuống trước đây.” Rồi anh cũng không nhìn được môi khê cong lên.

Tiểu Hi không ừ hử, nhanh chóng rửa mặt thay đồ.

Lúc cô xuống, mọi người đã ngồi đầy đủ vào bàn ăn.

Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương dưới sự dọa nạt của người nào đó đã nhanh chóng quay đầu theo giặc, bảo với Tiểu Hi rằng cô mặc bộ đồ đen lúc sáng không hợp tí nào.

Tiểu Hi dưới sự áp bức của cường quyền, giặc bao vây tứ phía đã anh dũng chấp nhận và hứa trước mặt Lạc Nguyên sẽ không bao giờ ăn mặc kinh dị như thế nữa.

Lạc Nguyên hài lòng gật đầu.

Bởi vì sự kiện cùng một lúc Mộ Phàm chia tay hai cô bạn gái, và thuận theo mong ước vô cùng tha thiết của các cô nương họ Mộ và họ Ngưu, Mộ Phàm quyết định cho các cô ấy cùng anh đến bar N chơi một bữa thoải mái. Dù gì theo yêu cầu của Hiểu Hương anh phải tỏ ra đau lòng trước mặt Tiểu Hi, mà thường thì đau lòng phải đi uống rượu, cho nên quyết định đến bar N vui chơi là hợp lý nhất.

Đương nhiên, quyết định này đã bị người nào đó phản đối kịch liệt. Nhưng dưới sự cương quyết của Mộ Phàm nên người nào đó đành chấp nhận và yêu cầu phải có anh đi cùng.

Thế là xong, vào một ngày đẹp trời, à đúng hơn là vào một buổi chiều đẹp trời có bốn vị mỹ nữ tí ta tí tởn cùng ba vị công tử nhà họ Mộ bước vào bar N vui chơi.

Vừa bước qua cửa thì cái đầu đen tối của Tiểu Hi lại xuất hiện ý tưởng mới.

“Mình có thể mượn rượu chiếm tiện nghi của Lạc Nguyên.” mới nghĩ thôi mà cô không nhịn được cười ha ha mấy tiếng. Nghĩ là hành động, Tiểu Hi quay qua dặn dò Hiểu Linh “Một chút nữa tớ mà có say cậu nhất định phải để Lạc Nguyên đưa tớ về phòng nhé.”

Hiểu Linh tròn mắt nhưng cô nhanh chóng gạt đầu, với suy nghĩ đen tối của sắc nữ, cô làm sao có thể không hiểu.

Sợ ở ngoài phức tạp, Lạc Nguyên kiên quyết bắt cả bọn vào phòng KTV. Nếu là bình thường chỉ có anh, Mộ Phong và Mộ Phàm thì không sao đằng nay lại có thêm mấy người bọn họ, nếu để họ vui chơi ở ngoài thật không an toàn.

Cả bọn cụp đuôi, buồn bực mất toi cả buổi trang điểm làm đẹp mà chưa kịp khoe với ai đã bị lôi vô trong phòng. Thế này là đi chơi cái gì đây, ở nhà tự karaoke còn thích hơn.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ cả bọn cũng chơi hết cỡ. Cả bọn bốn đứa con gái vừa ca vừa nhảy, quây tưng cả phòng lên. Các chàng trai của chúng ta chỉ còn biết khoanh tay ngồi nhìn, được một lúc Mộ Phàm cũng không chịu nổi nhảy vô gia nhập.

Nhìn vô phòng cứ loạn cào cào lên cả, bia rượu ngổn ngang, cả đám nhảy nhót loạn xạ. Tiểu Hi trở tài một mình làm liveshow liên một lúc mấy bản.

Lạc Nguyên chăm chú lắng nghe, ở chung bao lâu anh mới biết cô nhóc cũng có thể mạnh, hát rất hay.

Tiểu Hi đang dốc sức làm liveshow thì một nhân vật mới xuất hiện làm cô chẳng có tâm trí nào mà hát tiếp.

22. Chương 22

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi – phần 6.1

Tiểu Hi run rẩy, từ từ ngược lên

Mộ Phàm đứng khoanh tay, nhướng mày nhìn cô đắc ý.

Cô quay lại, nhìn phía sau, ba tên xấu xa, bỏ bạn gặp nạn đã trốn đâu mất. Tiếp theo, cô chỉ biết là mình đã ngây ngốc đi theo Mộ Phàm tới chỗ Lạc Nguyên. Đương nhiên là phải vậy, được làm vua thua làm giặc, cô chấp nhận hiện thực phũ phàng trước mắt. Nói trắng ra là không chấp nhận thì cô biết làm cái gì. Ai biểu cô thoát không khỏi tên Mộ Phàm này làm chi.

Lạc Nguyên cởi áo vest quăng cho cô mặc vào, không khỏi tức giận mắng cô:

“Ai cho em ăn mặc thế này, nhìn xem có khác gì gái gọi không hả?” Chưa khi nào anh nghĩ cô có thể mặc thứ giẻ rách như vậy. Nói xong anh vừa túm vừa lôi cô ra cửa.

Tiểu Hi rút kinh nghiệm lần trước, lúc anh tức giận thật kinh khủng, cho nên cô thức thời, khúm núm như đứa trẻ mắc lỗi bị mẹ phát hiện, mếu máo nắm lấy góc áo Lạc Nguyên đi theo anh về. Cô chỉ hận không thể thu nhỏ mình, biến luôn khỏi chỗ này, giông bão sắp đến, giông bão sắp đến, cô làm sao ngênh đón giông bão sắp đổ tới đây. Trời phạt, thánh thần, chúa ơi mau xuống cứu con. hu...hu...

Ra đến cửa, một nhóm bốn người đang đi vào, nhìn thấy Lạc Nguyên đi ra, một người đi lại hỏi.

“Nguyên! Sao chưa gì đã về” Đồng thời liếc về phía Tiểu Hi

“Người này là...? Sao giống...?”

“Khải, để sau đi, vài bữa tớ nói cậu nghe.” Lạc Nguyên vội vàng lên tiếng chặn anh chàng tên Khải, kéo tay Tiểu Hi ra xe.

Ha ha đường thoát của Tiểu Hi ta đến rồi.

Ngồi vào xe, cô lấy giọng nghẹn ngào, “Người lúc này định nói em giống tiểu Vy chứ gì?”. Nói xong còn làm bộ đau khổ, mắt rưng rưng như sắp khóc.

Lạc Nguyên sững sờ, quay đầu nhìn cô “Tiểu Hi, em biết hết rồi sao?”

“Lúc chiều, em vừa biết xong.”

“Em đã biết những gì?”

“Thì anh cho em về nhà chỉ vì em có khuôn mặt rất giống Khả Vy vợ trước của anh.” Nói xong còn khuyển mãi thêm vài giọt nước mắt.

Tiểu Hi thầm nghĩ, một chút về chắc đùi cô sẽ bầm lấm đây. (hihi: khinh bỉ, ta khinh, sợ tội, tự nhéo mình cho khóc, ta khinh, cô sắp thành diễn viên rồi đấy)

“Vậy nên em mới nổi loạn đi bar?” Lạc Nguyên dịu giọng.

“Dạ.” Tiểu Hi gật đầu như bừa củi.

Nhìn Tiểu Hi, Lạc Nguyên không khỏi thở dài. Các cô gái thời nay hễ buồn là muốn lấy rượu quên sầu, thật nguy hiểm. Hôm nay, vì sao anh lại thấy giận khi nhìn cô ăn mặc như thế? Nếu hôm nay không gặp anh thì sự tình gì sẽ xảy ra đây? Mà kẻ nào đã nói cho Tiểu Hi biết?

“Ai đã nói cho em biết?”

Trời, có chết cũng không dám nói dì Hai. Mình đâu có muốn bị dì ấy lột da. Biết nói ai đây. Biết nói ai đây? Nghĩ, phải nghĩ xem nên đổi thừa cho ai. Tiểu Hi mau suy nghĩ, ai đây, ai đây, haiz! muốn nói đổi đâu phải chuyện dễ dàng.

“Người đó không cho em nói ra.” Cô viện cớ.

“Em nói đi, anh không trách người đó đâu, anh hứa.”

Tiểu Hi bầm bụng nói đại.

“Có một chị, gặp lúc đi siêu thị chiều nay, em không biết tên, chị ấy bảo với em là bạn chị tiểu Vy, thấy em có khuôn mặt giống quá nên bắt chuyện vậy thôi. Nói chuyện một hồi mới vỡ lẽ ra em đã ở nhà anh hà. Chị đó cũng không phải cố ý.”

“Mà em không nói tên chị ấy cho anh biết đâu.” Có biết đâu mà nói.

Lạc Nguyên ngẫm nghĩ: “Không lẽ là Hạ Lan, cô ta mới đi du lịch cùng gia đình về, có khả năng là cô ta không? Hừ..., cô ta nhanh thật. Từ hôm nay phải cho người ngầm theo Tiểu Hi mới được”. Lạc Nguyên không khỏi thắc mắc, có thể nào là Hạ Lan chủ động tiếp cận Tiểu Hi.

Tiểu Hi sợ Lạc Nguyên lại hỏi tới, thấy anh đang suy nghĩ, cô im lặng ngồi rút vào ghế, ước gì cô ngay lập tức biến thành con kiến chui ra khỏi xe.

Về đến nhà, tiểu Hi chạy ù lên tầng hai, nhảy vô phòng bọn Hiểu Linh. Đáng ghét, cái bọn này đang ngồi chễm chệ trong phòng tắm ba lại tám chuyện. Cả bọn chụm lại, không để ý Tiểu Hi đang đến gần.

“Mọi người đoán xem, liệu Tiểu Hi có bán đứng chúng ta, khai ra trước mặt Nguyên đại gia không?” Hiểu Linh đang quay lưng ra cửa, nhỏ giọng nói.

“Cũng có thể lắm nha, gan Tiểu Hi nhỏ như vậy mà. Hôm trước, Lạc Nguyên mới la một tẹo, cô ấy đã trốn trong phòng Lạc Trâm đến ngủ quên mà không dám về, làm Lạc Nguyên phải ôm cô ấy về phòng.” Hiểu Hương ra vẻ hiểu biết suy luận.

À... ha... thì ra hôm đó Lạc Nguyên đưa cô về phòng. Tiểu Hi sung sướng khoe miệng lại không khỏi cong cong.

Hiểu Linh gật gù, “Đúng vậy, tôi nghi lắm, ba chúng ta phải chuẩn bị tinh thần nghênh đón Nguyên đại gia thôi”.

Hiểu Hương hô nhỏ “Chúng ta mau cứu lấy mình thôi.”

“A...! Tôi mới nhớ đã lâu rồi ta không về thăm ông hai, anh trai của bà ngoại tôi, bây giờ hơn một trăm tuổi, không biết sống chết thế nào? Chuyện gấp lắm, Hiểu Hương em cũng đi đi. Mau thu dọn quần áo đi liền để trẻ. Lạc Trâm cô thông báo ọi người bọn tôi phải đi nha.”. Hiểu Hương thức thoi chuẩn bị nhổm dậy.

Lạc Trâm vỗ trán, “Tôi cũng nhớ ra rồi, trường tôi ngày mai đi mùa hè xanh, tôi chưa đăng ký bây giờ đi năn nỉ xem sao.Thời tôi cũng đi, lấy quần áo qua nhà bạn tôi ngủ, sẵn có gì mai lên đường sớm.”

Tiểu Hi hừ lạnh, “Tất cả đều không cần, mọi việc đều sóng yên biển lặng. Tôi đã giải quyết rồi.” Nói xong còn phách lối vỗ vỗ ngực, vênh mặt.

Hiểu Linh nghe xong, mừng đến nước mắt như mưa “Có thật không?”

Tiểu Hi nói chắc như đinh đóng cột “Đương nhiên.”

“Cậu đã cứu chúng ta thoát khỏi một bàn thua trông thấy sao?” Lạc Trâm hớn hử nói.

“Vậy chúng ta chẳng cần đi đâu à?” Hiểu Hương còn chưa tiêu hóa kịp tình huống này.

“Sure! Chắc chắn rồi” Cả bọn cùng đáp.

Tiếp theo đó là màn sản xuất bắp rang của Tiểu Hi. À không, nói đúng hơn là sản xuất bắp nổ.

23. Chương 23

Không thể xem thường Ngừu Tiểu Hi – phần 6.2

Từ khi bỏ lớp học kỹ năng, Tiểu Hi chẳng có việc gì để làm thật chán chết, suốt ngày ăn không ngồi rồi, cô thật sự thấy mình giống heo con đang được Lạc Nguyên vỗ béo. Haiz, ý chí của những ngày sống cơ cực bấy giờ không còn một tẹo. Bọn Lạc Trâm thật khôn ngoan , đăng ký lớp Anh Văn Toeic học, chỉ có mỗi mình cô ôm mộng làm quý phu nhân học cái lớp kỹ năng quái quỷ này cuối cùng chẳng được gì. Không thực tế đúng là không thực tế mà. Cô cũng phải vác mặt đi học Anh Văn với bọn họ mới được. Đúng vậy, không có cốt cách thì phải có kiến thức chứ. Nhưng Anh Văn chỉ học buổi tối, thế nên cả ngày cô hết ăn rồi ngủ, hết ngủ lại lên mạng rồi lại ngủ chẳng còn việc gì làm. Nghỉ hè còn những hơn tháng nữa, cô biết làm gì cho qua ngày bấy giờ. Thật bức người mà, cứ thế này không biết cô sẽ biến thành con gì.

Tiểu Hi suốt ngày than ngắn thở dài vì chán. Dạo gần đây bọn Hiểu Linh, Lạc Trâm không chỉ học Anh Văn buổi tối mà sáng cũng đến công ty Quang Đông làm chỉ có mình cô nhàm chán ở nhà. Cô cũng muốn đi nhưng vào đây biết làm gì. Người ta sai việc không biết làm lại xấu hổ với Lạc Nguyên. Ngày nào cũng vậy, tiền bọn hắn đi làm, mặt cô lúc nào cũng ủ rũ.

Lạc Nguyên thấy cô buồn cũng lên tiếng khuyên cô, thấy chán thì vô công ty chơi với bọn Lạc Trâm.

“Em cũng đi làm cho đỡ chán, Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương mấy năm nay nghỉ hè cũng hay vô công ty làm lấy kinh nghiệm lắm.”

Làm ơn đi, Lạc Trâm học chuyên ngành quản trị kinh doanh vô làm lấy kinh nghiệm là chuyện hiển nhiên. Hiểu Hương và Hiểu Linh học kế toán vô làm cũng còn được đi. Còn cô học Xã hội học thì làm ăn được gì ở chỗ anh.

“Nhưng em không biết làm gì hết.”

“Không sao, hay làm trợ lý tạm thời cho anh. Yêu cầu công việc cũng không cao, không có áp lực gì, chịu không?”

“Anh nói đó nha. đợi em đi thay đồ.” Tiểu Hi mắt sáng như sao trả lời. Nói rồi cô chạy như bay vô nhà. Thay đồ chạy ra trong 1 phút 30 giây (hihi: mắt sáng, siêu nhân a)

Lạc Nguyên lắc đầu, anh cũng hết cách với cô.

Tới cửa Quang Đông cô chẳng chờ Lạc Nguyên, chạy ào vô cửa, nhớ ra dù sao mình cũng là vợ chưa cưới của Tổng Giám đốc phải giữ hình tượng. Tiểu Hi đứng lại, nhớ lại bài học hôm trước cô thóp bụng thẳng lưng, chân bước nhẹ nhàng, Tiểu Hi lẩm bẩm “sải bước không quá rộng, mỗi bước đi cách nhau khoảng

50cm, mũi chân chạm đất trước”. Tiểu Hi ung dung đi đến bàn lễ tân, nhẹ nhàng vén tóc, cử chỉ thanh nhã, nhoèn miệng cười “ Xin chào, nhớ em không?”

(hihi: ha ha cô kia cô là ai không phải Tiểu Hi, Tiểu Hi : nói thừa ta chứ ai vô đây)

Các lễ tân shock toàn tập, lệ không ngừng tuôn vào trong “Thượng đế a, người có tiền có khác, muốn phong cách có phong cách, muốn cốt cách có cốt cách. Chỉ tháng trước cô ta còn kém xa họ, bây giờ thì ...”. Các lễ tân bình tĩnh, thức thời “ Nhớ chứ, nhớ chứ, đến vợ chưa cưới của Tổng Giám đốc mà bọn tôi dám quên sao “

Tiểu Hi hài lòng, cười tươi với bọn họ.

Những nhân viên đã làm lâu ở Quang Đông đang ở đại sảnh không khỏi cảm thán “Càng nhìn càng giống sếp Vy”.

Lạc Nguyên cất xe vẫn chưa vô, đương nhiên Tiểu Hi phải tiếp tục thể hiện phong thái quý phu nhân của mình.

Thật khóc không ra nước mắt mà, phải thể hiện mặt tươi cười, lưng đứng thẳng, trọng tâm không để trên một chân, một chân cong một chân thẳng, cô rất thuộc bài nha. Trong lòng Tiểu Hi không ngừng rửa xả mình “ Ngu ngốc tự nhiên đang yên đang lành lại muốn thể hiện phong cách làm chi để bây giờ ai phải cong lưng chịu khổ đây. Hu... hu... Lạc Nguyên mau cất xe vô cứu em”

Lúc Lạc Nguyên đi vào ngoắc cô theo, Tiểu Hi mừng quýnh co chân ngoắc đuôi chạy theo anh. Lễ tân lại shock tiếp tập hai, trong lòng thầm hỏi “người mới đứng đây và người vừa chạy đi là một người sao?”

Trong lúc vội vàng chạy theo Lạc Nguyên cô đã quên phải tiếp tục thể hiện phong cách quý phái của mình. Tiểu Hi a Tiểu Hi, mất bao nhiêu công sức, xây dựng hình tượng lại mất hết trong vài giây. Tiểu Hi vò đầu bứt tóc bước vô thang máy. Nhưng với tinh thần AQ, cô nhanh chóng an ủi chính mình. Dù sao làm thực nữ là gì cơ chứ, không phải cô không làm được mà chỉ là cô không thêm thể hiện ra thôi. Ra khỏi thang máy cô lại chạy như bay vô phòng Lạc Nguyên, giành ghế của anh. (hihi : cô này chân có gai, đi không đi chỉ thấy chạy)

“Ghế Tổng Giám đốc nhất định rất êm, em ngồi kè, anh ngồi ở kia đi.” hắc... hắc... Vừa nói cô vừa chỉ hướng bộ salon dành để tiếp khách trong phòng Lạc Nguyên.

Lạc Nguyên nhún vai, lấy máy tính xách tay đi lại bàn tiếp khách ngồi làm việc.

Tiểu Hi hả hê ngồi trên máy vi tính chơi game.

Một lúc sau có tiếng gõ cửa. Một cô gái, à không phải là chị gái chứ, bước vào. Chị ta nhất định hơn tuổi mình, Tiểu Hi thầm suy nghĩ vừa tranh thủ quan sát người đẹp. Thân hình mảnh mai, tóc uốn xoắn vừa phải, da trắng môi đỏ, trang phục rất phù hợp với khí chất của cô. Woa, thật lãng phí nhan sắc mà, một người vừa xinh đẹp vừa có khí chất, vì sao lại phải vào đây làm?, cô mà được như thế thì chắc chắn chạy đi câu dẫn soái ca rồi (hihi : lạy hồn Lạc Nguyên của cô không phải là soái ca sao? , tiểu Hi : ta quên mất)

Mất Tiểu Hi nhìn người đẹp không chớp mắt.

Người đẹp cũng nhìn thẳng vào cô, trong mắt thoáng qua vài tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng biến mất.

Hạ Lan tự hỏi cô gái đang ngồi trên ghế Lạc Nguyên là ai, tại sao trông cô ta lại giống Phương Khả Vy đến vậy. Nếu không tận mắt chứng kiến Khả Vy đã chết cô còn tưởng cô ta là Khả Vy. Cô chỉ đi Châu Âu một tháng mà đã xảy ra sự tình gì đây. Thật ra cô đã bỏ lỡ chuyện gì? Cô quay qua nhìn Lạc Nguyên dò hỏi.

Hiểu suy nghĩ của Hạ Lan, Lạc Nguyên đứng dậy giới thiệu.

“Tiểu Hi, đây là chị Hạ Lan, em chào đi, là bạn từ thời đi học của anh, hiện giờ chị ấy đang làm thư ký cho anh.”

Là bạn Lạc Nguyên vậy cũng là bạn của Tiểu Hi, nghĩ vậy cô hớn hờ chạy tới nắm lấy tay Hạ Lan “Woah! chị thật đẹp nha.” Và trưng ra đôi mắt ngưỡng mộ nhìn Hạ Lan.

Hạ Lan cứng người. Cô ta thật sự khen cô sao. Trước mặt người lạ lần đầu tiên gặp mặt cô ta lại dễ dàng thể hiện cảm xúc thế sao, nhưng nhìn vào đôi mắt long lanh đang nhìn cô qua cặp kính cận kia, cô không tìm ra điểm giả dối. Hạ Lan thầm đánh giá “cô ta có nét rất giống Khả Vy nhưng lại toát lên vẻ hồn nhiên đáng yêu, không u uất như Khả Vy.”

“Lạc Nguyên, đây là?” Hạ Lan nhìn Lạc Nguyên thắc mắc.

“Dạ em là vợ sắp cưới của Lạc Nguyên, sao lần trước đến đây em không thấy chị Hạ Lan vậy?” Không đợi Lạc Nguyên trả lời Tiểu Hi lên tiếng giành cơ hội tranh thủ làm quen người đẹp. Cô rất là yêu cái đẹp nha. (hihi: gạt người)

Hạ Lan biến sắc nhưng cô cố gắng trấn tĩnh, nói thật khê với Tiểu Hi “Có lẽ em đến trong lúc chị đi Châu Âu với gia đình.” Có trời biết và cô biết mỗi khi cô nói khê là cô đang rất nén giận.

Hạ Lan quay qua nói với Lạc Nguyên “Chiều nay anh có hẹn ký hợp đồng với công ty Dệt Thiên Nam. Em đã lên lịch 13h ở khách sạn Hoàng Long”.

Lạc Nguyên gạt đầu. Hạ Lan nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

(hihi: Có trời và ta mới biết về phòng thư ký của mình cô ấy sẽ làm gì với đồ đạc trong đó)

Buổi chiều Lạc Nguyên đi gặp khách hàng, Tiểu Hi không thích đi theo nên chạy qua bên Lạc Trâm tám chuyện. Lạc Trâm thật là không biết hy sinh vì nghĩa, cứ vớt một linh hồn đang sắp chết vì buồn chán là cô đây. Tiểu Hi vừa chạy vào phòng kinh doanh đã bị Lạc Trâm đuổi như đuổi tà, bảo là mình bận không rảnh tám với cô. Tiểu Hi chạy qua phòng kế toán thì họ nói Hiếu Linh và Hiếu Hương đã cùng kế toán vật tư đi khảo sát mua thêm máy thí nghiệm “ USTER 6”(1) gì gì đó.

Buồn chán, cô qua phòng Mộ Phong chơi, dù sao anh cũng tốt bụng nhất.

Mộ Phong rất tâm lý nha, thấy cô buồn chán, anh đã kể cho cô nghe lịch sử hình thành công ty, nói cho cô biết sơ sơ về công ty . Đại khái cô cũng biết được, tập đoàn Quang Đông chuyên về sản xuất các loại sợi dùng để dệt vải và cung cấp các loại phụ liệu cho ngành dệt may trong và ngoài nước như Đài Loan, Hàn Quốc, Mỹ, Nhật, Trung Quốc ... Đầu tiên tập đoàn Quang Đông chỉ là một cơ sở nhỏ do ba Lạc Nguyên và ba Mộ Phong lập, chủ yếu là se sợi cung cấp cho nhà máy dệt. Ba Lạc Nguyên gặp mẹ anh, lúc đó mẹ anh là con một trong gia đình địa chủ ở huyện A. Về sau huyện A công nghiệp hóa, đất mất hơn vàng, mẹ anh lại được thừa kế rất nhiều đất từ ông ngoại anh. Ba mẹ anh bán đất gom góp tiền đầu tư máy móc hiện đại, mở nhà máy se sợi lớn. Với kinh nghiệm nhiều năm trong ngành sợi, vì vậy cơ nghiệp nhà họ Mộ từ từ được bố mẹ Lạc Nguyên và Mộ Phong bành trướng (hihi: cha Lạc Nguyên cũng biết chọn vợ lắm nha).

Hiện tại tập đoàn Quang Đông là tập đoàn lớn nhất nước trong ngành Dệt may với nhiều mặt hàng đa dạng như : sợi PE (2) , sợi CT(3), sợi TC và CVC (4) với các nhà máy sợi giàn trải trên khắp cả nước. Cổ phần tập đoàn đều do sáu anh em họ chia nhau nắm giữ.

Tiểu Hi nghĩ thầm nếu cô thuận lợi gả cho Lạc Nguyên thì nửa đời sau cô chẳng còn lo gì nữa. Nếu cô nói cho ba mẹ mình biết liệu họ có shock rồi ngất đi không nhỉ. Nhắc đến mới nhớ đã bao lâu rồi cô không gọi điện về nhà. Tối nay nhẩy định phải gọi về khoe với họ mới được. Mà nghe xong lệu ba mẹ cô có tin nổi không đây. Ngay chính cô cũng không ngờ công ty của lạc Nguyên lại lớn đến vậy, khi này Mộ Phong cho cô biết mỗi năm lợi nhuận của bọn họ thu được không chỉ đứng hàng trăm tỷ đâu nha. Tiểu Hi hí hửng chạy về phòng Tổng Giám đốc, đóng cửa quỳ xuống lẩm bẩm “Thượng đế a, con biết con là người tốt nên người mới đối tốt với con như vậy. Cảm ơn người” (Thượng đế : nếu ta nói mà con nghe được ta thề ta đảm bảo ta xin nói với con rằng con không tốt đến thế đâu, hihi: cô có cần đến cầu nguyện cũng tự sướng như vậy không hả?)

Lạc Nguyên vẫn chưa về, ở một mình trong căn phòng rộng lớn này thiệt là chán. Nếu bây giờ, quay lại phòng Mộ Phong thì ngại quá, cô đã làm phiền anh suốt buổi trưa rồi. Còn ngồi ngáp ruồi ở đây thì chán chết. Cô quyết định vác mặt đi phá Mộ Phạm dù sao cô cũng có chuyện muốn hỏi anh.

(1) : Máy thí nghiệm dùng kiểm tra chất lượng sợi thành phẩm và bán thành phẩm. Giá khoảng vài tỷ một máy, nhưng chính xác là bao nhiêu tỷ thì ta không nhớ.

(2) : Sợi 100% polyester (sợi nhân tạo từ hóa dầu mà ra còn gọi là sợi PE) Thường vải được làm từ chất liệu này sẽ không bị nhăn, ít đổ lông, độ bền cao, khó thấm nước.

(3) : Sợi 100% cotton (sợi tự nhiên lấy từ cây bông vải). Vải từ nguyên liệu này dễ bị nhăn, thấm hút nước tốt, nhưng độ bền kém hơn một chút.

(4) : Sợi pha giữa PE và CT theo tỉ lệ quy định để cho ra loại sợi kết hợp các yếu tố có lợi như ít bị nhăn, ít đổ lông, thấm nước tốt, độ bền tốt hơn.

24. Chương 24

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 10

Hạ Lan bước vào phòng, vẫy tay với mọi người rồi nhẹ nhàng đi đến ngồi cạnh Lạc Nguyên. “Lúc này nhìn thấy mọi người nhưng em bận tiếp khách với ba không qua chào được. Mọi người ăn mừng chuyện gì vậy?”

Lạc Nguyên cười cười, “Chú Hạ cũng vào đây à? Lâu quá không gặp, anh cũng phải qua chào chú Hạ mới được.”

Anh quay sang nhìn Tiểu Hi đang ôm micro hát, “Lâu lâu ấy cô bé nhà anh đi chơi mà, em nhìn xem cả bọn hát hò rất thích chí.”

“Anh cũng cưng chiều Tiểu Hi quá, cho cô bé vô cả đây chơi. Không sợ mất à?”

“Anh cũng đi cùng, sợ gì, mà tâm tư cô bé rất dễ nắm bắt anh hoàn toàn có thể hiểu rõ mọi suy nghĩ của cô ấy. Với một người không hề che giấu suy nghĩ của bản thân, suy nghĩ đơn thuần, không hề có tham vọng lớn, khi ở gần em sẽ thấy rất thoải mái không có một bất kỳ áp lực nào. Đôi khi anh nghĩ được ở bên cô bé thật sự là điểm phúc của anh.” Anh vừa nói vừa dịu dàng nhìn Tiểu Hi.

Hạ Lan tối mắt, cô hừ lạnh, xem ra anh ta đã thật sự thích Tiểu Hi. Cô không khỏi buồn bực. Tại sao? Nhìn sơ qua thôi cũng thấy cô hơn hẳn con bé, cô đã ở bên cạnh anh bao lâu nay nhưng Lạc Nguyên ngu ngốc vẫn không chọn cô. Đã có lúc cô nghĩ là mình nắm bắt được anh nhưng không phải, anh lại nhanh chóng rời xa cô. Còn nhớ hơn một năm trước cô đã nghĩ mình có thể chạm đến anh nhưng tự nhiên anh lại cư xử lạnh lùng xa cách với cô mà cô không thể hiểu nổi nguyên nhân là vì đâu.

Cô đã yêu anh ngay lần đầu tiên theo Phương Khả Vy về nhà họ Mộ, vậy mà anh vẫn luôn vô tình, từ trước đến giờ anh vẫn luôn giữ khoảng cách với cô là vì sao? Cô không cam tâm, suốt thời gian qua cô đã bỏ ra bao nhiêu thời gian, tâm sức cho anh, vậy mà anh vẫn làm như không biết.

Tâm trạng Hạ Lan xuống thấp nhưng cô nhanh chóng che dấu, cũng ra vẻ bình thường cười nhẹ nhàng với anh.

“Đúng vậy ai cũng muốn sở hữu một người yêu như thế, tính cách Tiểu Hi đáng yêu trong sáng như thế đương nhiên sẽ thu hút người khác thôi.”

“Anh nha, em theo anh lâu như thế cũng chưa từng được khen, thật là ganh tỵ với Tiểu Hi nhà anh.” Cô như đùa như thật nói, cúi đầu nhìn đồng hồ trên điện thoại, như nhớ ra chuyện gì nói với anh.

“Hay anh qua chơi với ba em một lúc, ông mới đi khảo sát nguồn nguyên liệu bông cotton bên Nam Phi đấy.”

Gần đây nguồn nguyên liệu bông tự nhiên khan hiếm mà chất lượng không tốt, mọi người đang tìm kiếm đầu vào ỉn, Lạc Nguyên đương nhiên cũng đang rất lo lắng cho vấn đề này.

“Ừ! Anh cũng có chuyện hỏi chú Hạ. Chúng ta đi thôi.”

Tiểu Hi vừa hát vừa len lén liếc nhìn Lạc Nguyên và Hạ Lan. Hôm nay, Hạ Lan ăn mặc thật đẹp, Hạ Lan ngày thường cao sang đứng đắn với trang phục công sở, còn giờ là Hạ Lan quyến rũ, gợi cảm với chiếc váy ngắn liền thân ôm sát người lộ ra những đường cong mê người.

Tiểu Hi tủi thân, nếu đem cô so với Hạ Lan khỏi nói cũng biết Hạ Lan hơn cô toàn diện.

Đang trong lúc tủi thân như thế cô lại thấy Lạc Nguyên đứng dậy định cùng Hạ Lan đi đâu. Không được, nhất định không được, hiềm hoi lắm mới có cơ hội cùng Lạc Nguyên sao cô dễ dàng cho Hạ Lan cướp anh đi. Cô phải giữ Lạc Nguyên lại, ở đây là chỗ vui chơi không phải trong công ty không có việc gì mình phải ngại mà không dám lôi kéo Lạc nguyên. Không biết có phải nhờ uống bia này giờ hay không, mà Tiểu Hi lại có can đảm ghê ghớm, nhanh chóng nhảy ra cửa dang tay cản hai người lại, khuôn mặt ửng đỏ vì uống bia, ngẩng lên nhìn hai người.

“Lạc Nguyên! Anh đi đâu?”

Khí thế ngút trời, vẻ mặt giận dữ, ánh mắt sắc bén liếc về Hạ Lan còn hơn vợ cả ngăn cản ông chồng trốn theo tiểu tình nhân.

Lạc Nguyên nhìn điệu bộ cô như thế không nhịn được mỉm cười, giơ tay cốc vào trán cô

“Làm gì vậy, anh có việc quan trọng cần hỏi ba Hạ Lan, anh đi một chút rồi về.”

“Không cho đi”. Tiểu Hi hất mặt, môi mím lại ra vẻ cương quyết đáp lại.

“Ngoan, anh có việc cần gấp ba Hạ Lan, em ở lại chơi với mọi người, anh đi chút anh về”. Nhìn cô lúc này trông thật đáng yêu, khiến người ta không khỏi muốn yêu chiều.

“Lạc Nguyên đi bàn công việc, Tiểu Hi muốn làm vợ Tổng giám đốc thì phải hiểu chuyện chứ, ngoan nào” Hạ Lan dùng giọng điệu mềm mỏng nói xen vào.

Gì chứ, tưởng cô là con nít hay sao mà nói thế, quá đáng mà, ý cô ta nói cô hông hiểu chuyện chứ gì đáng ghét.

Tiểu Hi liếc qua Hạ Lan bắt gặp ánh khinh bỉ của cô ta, tuy chỉ thoáng hiện lên nhưng làm sao qua mắt được Tiểu Hi. Tự nhủ bản thân không thể ngăn cản Lạc Nguyên nên khí thế lúc này tự nhiên biến đâu mất tiêu, cô thức thời lùi lại, lấy tay xoa xoa cái trán vẻ mặt tội nghiệp, khịt khịt mũi, “Anh cốc trán em.”

Lạc Nguyên không nhịn được mỉm cười kéo cô lại, lấy tay xoa xoa trán cho cô một lúc mới bỏ đi.

Tiểu Hi pk với Hạ Lan tuy thua không giữ được người nhưng được người nào đó đối xử ôn nhu thân thiết như thế không khỏi cảm thấy hài lòng mát dạ, cụp đuôi về chỗ ngồi.

Còn bọn người nào đó đang nhảy nhót nhìn thấy màn đó của Tiểu Hi không khỏi nổi da gà.

Người nào đó thất thiếu đi về chỗ ngồi suy nghĩ, lại thấy không cam lòng “Tại sao Lạc Nguyên nhà cô dễ dàng đi theo Hạ Lan như vậy, có chuyện thì có chuyện, cần gì nhất thiết phải là hôm nay đi chứ. Rõ ràng đi đi chơi cùng bọn này mà lại bảo có công việc. Đáng ghét mà.”

“Mà cái bà Hạ Lan kia nữa, tự nhiên lại kéo Lạc Nguyên của người ta đi. Tức thật”.

“Rầm...”

Tiếng ai đó tức giận đập bàn

“Mộ Phàm, mau gọi một chai rượu mạnh hai chúng ta thi nhau uống. Anh nhất định không thắng nổi em.”

“Rầm...”

Là Mộ Phàm đập bàn

“Em nghĩ em có thể thắng anh sao? Nằm mơ đi. Anh 16 tuổi đã biết thế nào là rượu, em lại dám thi với anh à.”

Tiểu Hi nhướn mày “Vậy mới hay. Nhất định phải là rượu ngoại mới được nha, nếu không chị đây không thèm uống”

Mộ Phàm nhanh chóng gọi phục vụ mang rượu vào.

Mộ Phong tiến lên ngăn cản, anh sợ nếu không ngăn cản, khi Lạc Nguyên quay lại sẽ chẳng nhận ra bọn họ nữa.

Nhưng dưới sự cưỡng quyết của những người nào đó anh làm sao cản nổi. Đã không cản được thì đành đứng ngoài nhìn thôi, nếu anh cũng nhảy vào e rằng hậu quả khó lường.

Tiểu Hi nhấp một ngụm Cognac(1) 50 năm tuổi cho vào miệng chếp chếp. Cô chẳng biết thế nào là rượu ngon, thế nào là rượu mạnh, chỉ biết lúc này Mộ Phàm bảo đây là loại mạnh nhất bar này, số lượng có hạn thôi.

Những người nào đó cứ anh một ly tôi một ly đến nỗi Lạc Nguyên chưa kịp quay lại Tiểu Hi đã anh dừng gục xuống bàn.

Mộ Phàm sau khi cười ha ha vô gáy Tiểu Hi (vì cô gục mặt xuống bàn anh làm sao cười vô mặt được) cũng anh dừng té chổng gọng xuống ghế.

Kết thúc màn ăn chơi nhậu nhẹt ở bar N là hai kẻ say quên trời quên đất bị khiêng về nhà.

Sáng hôm sau, Tiểu Hi ôm đầu tỉnh dậy, uống nhiều quá nên bây giờ đầu đau như búa bổ. Cô lồm cồm bò dậy, lê thân vô toilet đánh răng rửa mặt. Nhìn lại tay, cô thấy mình đang đeo một chiếc vòng tròn có mặt hình bông mai rất đẹp. Cô lục lọi trí nhớ vẫn không nhớ ra ở đâu lại có chiếc vòng thế này.

Cô nhớ hôm qua sau khi uống xong trong lúc mơ mơ màng màng bị bọn họ khiêng về nhà vẫn chưa có cái vòng này mà. Thật là quái lạ, phải xuống hỏi mọi người mới được.

Tiểu Hi đi xuống phòng khách “May quá mọi người vẫn chưa đi làm.”

Cô giơ tay đeo vòng lên “Mọi người biết cái này ở đâu ra hông?”

Lạc Nguyên gãi đầu cười khở “Là của anh mua tặng em. Ngại quá, sợ em không nhận nên hôm qua trong lúc em ngủ anh đã đeo vào.”

Tiểu Hi hí hửng sà vào ngồi cạnh anh “Thiệt là, cái vòng đẹp thế này anh đưa em trực tiếp là được rồi. Anh khéo thật nha em đeo rất hợp.” Nói xong Tiểu Hi đung đưa tay mình trước mặt bọn Hiểu Linh, Hiểu Hương.

“Nguyên ca, anh thiên vị nha mua cho Hi Hi không mua cho em, em cũng muốn.” Lạc Trâm giãy nảy.

Hiểu Hương chụp lấy cánh tay của Tiểu Hi mở chốt cái vòng ý muốn đeo thử. Nhưng cô cố sao cũng không mở được.

“Nguyên ca, thì ra đây là lý do anh lén đeo cho Tiểu Hi.”

Nói xong cô quay sang Tiểu Hi “Cậu chết chắc rồi, cái vòng này tháo không ra, xem cả đời này cậu chạy đi đâu.”

Tiểu Hi không tin cô cố gắng tháo ra nhưng không được.

Lạc Nguyên khụ khụ vài tiếng, đỏ mặt nói “Không tháo được, khi đặt vòng tay này anh đã yêu cầu họ chế tác loại khóa đặc biệt một khi đã khóa không thể tháo ra, muốn tháo ra chỉ có cách cắt bỏ chiếc vòng.” Khi đặt làm chiếc vòng anh đã yêu cầu họ phải làm chiếc vòng sao cho khi ấn vào là không thể rút ra vì vậy họ đã dựa theo quy tắc dây rút (2) của ngành điện mà thiết kế ra, một khi ấn vào thì không có cách nào tháo ra.

25. Chương 25

Trời! Không phải chứ chỉ là cái vòng bằng vàng thôi mà có cần phải cẩn thận vậy không. Cô thật không hiểu nha.

“Chiếc vòng này đối với anh rất quan trọng nên anh không muốn em bỏ ra.”

Tiểu Hi còn chưa kịp giãy nảy đã bị Hiểu Linh mắng “Cậu muốn tháo ra làm cái gì. Cái này không phải là tín vật định ước Nguyên ca tặng cậu hay sao? Cậu tháo ra là không chấp nhận Nguyên ca nhà bọn tớ à?”

“Đồ ngốc.” Lạc Trâm bặm miệng cười.

Cả bọn xúm lại huyền thuyên bàn về cái vòng của Tiểu Hi.

Lạc Nguyên nhân cơ hội bọn họ không chú ý nhanh chóng chuồn đi, nếu không e rằng sẽ bị tra hỏi đến trễ giờ mất.

Trên đường anh ghé qua trụ sở của Tiêu Khang và Phương Mặc bàn chuyện.

Anh phải đợi ở phòng chờ một lúc Tiêu Khang mới qua.

“Xin lỗi tớ có chút việc. Việc kia thế nào rồi?” Tiêu Khang từ cửa đi vào.

“Tớ đã gần thiết bị định vị toàn cầu cho cô bé đeo, như vậy các cậu chỉ cần theo dõi qua máy, không cần tốn nhiều người theo dõi cô ấy, tránh rút dây động rừng.”

“Ừ! Gần đây bên Phương Mặc có vài vụ án lớn nên cũng không thể chi viện cho chúng ta nhiều người, như thế thì tốt quá.” Tiêu Khang vui mừng nói.

“Bên kia các cậu điều tra sao rồi?”

“Không có tiến triển, chúng ta chỉ có thể dựa vào lần này. Nhưng cô nhóc nhà cậu chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.”

“Hết cách, nếu các cậu không tìm ra chứng cứ buộc tội, chúng ta chỉ còn cách đem mồi ra nhử thôi.”

“Nhưng Lạc Nguyên à! Cậu có từng nghĩ nếu chúng ta không kịp thời hành động cô bé có thể chết không?”

“Chúng ta đã lên kế hoạch vô cùng chi tiết, thiên la địa võng chúng ta đã bố trí gần cả năm nay, không thể có sai sót, cậu không tin tớ cũng phải tin chính bản thân mình và Phương Mặc chứ. Hai cậu đã theo vụ tiểu Vy bao lâu nay, không thể lại bỏ giữa chừng, Tiêu Khang, cậu biết tiểu Vy nhà tớ chết rất thảm mà. Tớ không thể để cho kẻ đó tiếp tục sống ngoài vòng pháp luật.”

Tiêu Khang và Phương Mặc học chung với anh từ hồi cấp ba, cả hai cũng rất thân với tiểu Vy. Ba Tiêu Khang vốn là luật sư nổi tiếng của thành phố còn ba mẹ Phương Mặc đều làm cho cơ quan nhà nước. Năm ấy, anh và Tiêu Khang cùng đi du học, anh học Kinh tế còn Tiêu Khang theo ngành Luật. Phương Mặc thì ở lại học ở trường cảnh sát thành phố. Lúc tiểu Vy mới dọn ra ngoài sống, Phương Mặc cũng thường xuyên giúp đỡ cô khi anh đi du học chưa về.

Sau đó, anh về nước tiếp quản công việc của bố mẹ, Tiêu Khang về làm ở Viện Kiểm soát thành phố, Phương Mặc thì làm ở cục cảnh sát hình sự thành phố. Ba người vẫn thường xuyên gặp gỡ nhau như thời còn đi học.

Sau khi tiểu Vy chết, hai người cũng hết sức giúp anh điều tra hung thủ, nhưng với chứng cứ ít ỏi bọn họ không thể làm gì hơn.

(1) Cognac là một loại rượu mạnh tại Pháp, nổi tiếng thế giới, như Trung Quốc có rượu Ngũ gia Bì và Mai Quế Lộ. Chính rượu Mai Quế Lộ này đã làm tướng Quan Công chém rớt đầu Nhan Lương Văn Xú.

Brandy là một loại rượu được cất từ rượu chát mà ra, Cognac cũng vậy, họ dùng champagne cất ra. Xứ nào cũng có Brandy, nhưng Brandy là Brandy còn Cognac là Cognac. Cognac tên một làng của Pháp chuyên môn cất chế ra rượu mạnh, nên lấy tên cho rượu luôn. Như ta có làng Bát Tràng nổi tiếng với đồ gốm Bát Tràng.

Cognac nằm ở miền Nam nước Pháp, rộng khoảng 250 ngàn acres (Acre = mẫu Anh = 0,4 hectare = 4000m²) như vậy rộng khoảng 100 hecta thì phải.

Rượu chát khi đun nóng đến một nhiệt độ vừa đến 173° F (tương đương 78.3 độ C) thì bốc thành ethyl-alcohol. Hơi nóng được đông lạnh lại thành một chất rượu mạnh, chính ông lái rượu và chủ lò cất rượu uống ly rượu đầu tiên thì té chổng gọng, ngủ khò nguyên đêm. Thúc đẩy cả hai lấy làm hoan hỉ vô cùng. Nhưng muốn trở thành Brandy thì phải chưng cất thêm một lần nữa, uống vài ly rồi thì khà vào lò, lò phụt lửa thì thành công.

Mỗi loại Cognac làm ra ột mùa nho, thường thường người ta chứa trong một hầm sâu, gọi là Chais. Vì sâu dưới đất thì không khí không bị thay đổi nhiều như trên mặt đất, càng sâu càng tốt, dưới sâu thì không khí oxygen không nhiều, không làm cho rượu chua, như vậy mới tốt cho rượu. Rồi người ta đóng sỏ, và nằm cất

dưới hầm. Rồi chờ vài chục năm thì khai hầm ra bán, mỗi hầm rượu bán ra thì con cháu 3 đời ăn không hết số tiền lời đó.

Cho dù thùng kín đến mấy, không một giọt nào chảy ra được, nhưng khi khai ra thì rượu đã mất từ 3 đến 4 % trọng lượng thể tích, mà chủ lò thường nhún vai gọi là phần của Thiên Thần giữ cửa “à la part des anges”.

Như vậy toàn tỉnh Cognac hàng năm Thiên Thần đã nhập khoảng 15 triệu lít rượu.

Xuống những hầm rượu sâu thấy vách tường đá có những lớp rêu đen nghịt bởi nấm fungus (khoa học gọi là: *Torula pniacencis fungus*). Đó là bằng chứng cho thấy rượu được thiên thần thời gian nhúng tay vào.

Khoảng 5 năm đầu tiên trong thùng tônô chất tannin của cây sồi tác dụng với chất acid của cognac rượu, rồi giảm dần dần theo thời gian.

Sau 5 năm nữa thì màu vàng nhạt sẽ biến thành màu vàng hổ phách, thì vị chi rượu đã 10 tuổi rồi. Nhưng không phải để quá lâu, nếu để quá lâu thì coi chừng Thiên Thần nhập sạch bách chỉ còn thùng không mà thôi.

Nhưng tại sao chai rượu Cognac lại ghi 50 năm tuổi thọ? Là vì họ chờ đến năm thứ 10 thì họ khai thùng tônô rồi rót ra chai cất vào chỗ khác.

26. Chương 26

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 11

Chớp mắt, đã đến Lễ Quốc Khánh, ba mẹ Ngưu khẩn gúi lên đường thăm con gái, không ngờ con rể tương lai lại cho xe về đón.

Dưới sự tò mò và ghen tỵ của hàng xóm, má Ngưu nghênh ngang ngồi lên chiếc Lexus đời mới nhất của Lạc Nguyên.

Ba Ngưu tuy cũng thấy vui vì được con rể quan tâm nhưng vẫn không mấy tin tưởng với hiện thực đang xảy ra trước mắt.

Suốt chặn đường, mặt ông vẫn nhăn nhó đâm chiêu ngược lại với vẻ mặt hí hửng của má Ngưu. Khiến anh Trương tài xế không khỏi buồn cười vì hai người. Một người đi thăm con gái mà vẻ mặt còn hơn đi đánh giặc, còn một người thì vui hơn nhất được vàng.

Đến biệt thự Mộ gia, sau màn chào hỏi thăm tình và... dài lê thê vì má Ngưu quá nhiệt tình nên mọi người cứ thế đứng ngoài sân cả buổi mà không thể vào nhà.

Ba Ngưu vẫn giữ thái độ thận trọng vì vẫn chưa tin tưởng mọi người lắm. Nhưng trước cách cư xử lễ độ, chín chắn của Lạc Nguyên và thái độ thân tình của mọi người làm ông cũng yên tâm phần nào.

Mấy ngày ở đây, ông gần như đã hoàn toàn yên tâm rằng Tiểu Hi nhà ông không bị gạt, nhưng ông vẫn không hiểu tại sao Tiểu Hi con ông lại có thể lọt vào mắt một người tài giỏi, giàu có như Lạc Nguyên. Tuy Tiểu Hi cũng xinh đẹp, cũng đang là sinh viên nhưng những người như con bé ở thành phố này có hàng trăm hàng ngàn, làm sao con ông lại may mắn đến vậy.

Ông thật sự vô cùng băn khoăn.

Mấy hôm nay, ba Ngưu vì vấn đề này lại vô cùng lo lắng. Cuối cùng ông quyết định gặp trực tiếp Lạc Nguyên nói chuyện.

Buổi tối sau khi ăn cơm, ba Ngưu gọi Lạc Nguyên vào phòng mình đóng cửa không á Ngưu vào. Đợi anh ổn định ngồi xuống, ông mới nhăn mày truy vấn Lạc Nguyên.

“Lý do gì khiến cậu lại muốn qua lại với Tiểu Hi nhà tôi?”

Lạc Nguyên cúi đầu im lặng một lúc, sau đó hết sức lưu loát nói với ba Ngưu.

“Tiểu Hi là cô bé tốt bác ạ, cháu yêu mến sự trong sáng đáng yêu của em ấy.”

“Nhưng ở cái thành phố này không chỉ có một mình con gái tôi đáng yêu, với tôi, tôi không bao giờ tin có chuyện cổ tích. Cậu hãy cho tôi một giải thích thật hợp lý”. Nếu như có chuyện cổ tích thì má Ngưu đã không gặp phải một người vô dụng như ông, một người không thể đem lại cho bà một cuộc sống giàu sang sung sướng, đáng lẽ một người như bà phải gặp gỡ một người tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần.

Nhớ khi còn trẻ, má Ngưu nổi tiếng là xinh đẹp lại giỏi giang nhất trong xóm, bà không thiếu người theo đuổi, thậm chí ngay cả con trai của một người giàu nhất vùng cũng theo đuổi bà. Nhưng rồi sao, người giàu đương nhiên yêu cầu môn đăng hộ đối, bà chỉ là con một nhà nông dân tầm thường làm sao với tới.

Người đàn ông kia cùng má Ngưu thề non hẹn biển, xin người nhà đến hỏi cưới má Ngưu. Nhưng người nhà ông ta chê má Ngưu chỉ là con của một gia đình trung nông bình thường không xứng đáng với họ. Chuyện hôn nhân này họ nhất định không đồng ý. Ngày xưa, mọi người vẫn còn mang nặng lễ giáo, luôn tâm niệm áo mặc không qua khỏi đầu, làm sao người đàn ông kia có thể bất chấp gia đình vì má cho được, mà má Ngưu cũng không thể vì ông ta mà bất chấp tất cả. Lúc đó, ông ngoại Tiểu Hi giận quá đã gả má Ngưu cho ba Ngưu mà không đòi bất kỳ sinh lễ gì. Ba Ngưu lúc đó chỉ là một đứa mồ côi, cha mẹ mất sớm, từ nhỏ đã phải làm công ở xưởng dệt, cơm ăn đắp đổi qua ngày làm sao dám mơ ước đến má Ngưu, một người con gái xinh đẹp giỏi giang chẳng khác nào vì sao cao cao trên trời.

Tuy má Ngưu đối xử với ba Ngưu rất tốt nhưng trước giờ ba Ngưu luôn cảm thấy má Ngưu sống với ông là một thiệt thòi cho bà.

Mặc dù má Ngưu rất nhiều lần khẳng định bà rất hạnh phúc khi sống với ông nhưng ba Ngưu luôn cảm thấy bản thân mình không xứng với bà, ông luôn nghĩ bà xứng đáng có được một cuộc sống sung sướng hơn nếu gặp người khác không phải là ông.

Trong lòng Lạc Nguyên cảm thấy nếu không cho ba Ngưu một câu trả lời thỏa đáng e rằng ông sẽ không dễ dàng tin tưởng anh.

“Thật ra thì... Tiểu Hi có gương mặt rất giống với người vợ đã chết của cháu. Nhưng xin bác yên tâm, cháu rất chân thành với Tiểu Hi không có ý nghĩ dùng cô ấy thay thế vợ cháu. Tuy lúc đầu cũng có phần vì Tiểu Vy mà cháu chú ý đến Tiểu Hi nhưng sau này ở gần em ấy dần dần cháu cảm thấy yêu thích tính cách của Tiểu Hi. Xin bác tin cháu.” Lạc Nguyên không còn cách nào khác đành nói một lượt không cho ông xen vào để ông hiểu hết.

Anh ngừng một chút thấy ba Ngưu không có phản ứng, anh liền nói tiếp “Tính cách Tiểu Hi vốn dĩ rất thu hút người khác, càng hiểu em ấy người ta lại càng yêu mến em ấy hơn, bác cũng biết điều này chứ ạ! Nên con cũng dần dần yêu mến em ấy bằng tấm lòng của chính mình, đây hoàn toàn là sự thật xin bác tin tưởng con.”. Anh dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn ông.

Ba Ngưu trong lòng vô cùng bối rối, không biết nên nói thế nào với Lạc Nguyên.

“Tôi... thật ra... cậu...”

“Bác! Xin bác tin con, từ đầu đến cuối con không hề giấu giếm gì cô ấy, chuyện của tiểu Vy chúng con đã nói rõ với nhau.”

Lạc Nguyên không ngừng dùng hết các lý lẽ để xin ba Ngưu đồng ý.

Trong lòng ba Ngưu hỗn loạn, ông nghĩ tới nghĩ lui vẫn là Tiểu Hi quan trọng nhất, con bé hiện tại sống vô cùng vui vẻ, thay thế hay không thay thế thì đã sao miễn là con ông vui vẻ hạnh phúc là được.

Mà con bé đã biết việc này, nó đã chấp nhận thì ông còn cố chấp làm gì. Cho nên ông nhẹ nhàng nói với Lạc Nguyên “Nếu cậu làm con bé đau lòng dù một chút tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu. Tiểu Hi của chúng tôi bề ngoài lạc quan yêu đời nhưng rất dễ bị tổn thương.”

“Cậu cũng biết hai vợ chồng già chúng tôi chỉ có mình nó là nguồn sống cho quãng đời già cỗi sau này của mình.”

Tay Lạc Nguyên run run, có thể nào anh đang làm sai rồi không. Anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiểu Vy, chưa bao giờ nghĩ sẽ đồng thời gây tổn hại đến mọi người xung quanh Tiểu Hi. Nếu có việc gì xảy ra với cô, liệu ba mẹ Ngưu sẽ sống ra sao. Tâm trạng Lạc Nguyên trở nên rối loạn, liệu rằng anh có sai không?

Nắm chắc tay, anh mặc kệ, bao nhiêu sắp đặt đã gần nhận được kết quả, anh giờ không thể nghỉ nhiều như vậy chỉ có thể đi tiếp.

Anh sẽ bù đắp sau cho Tiểu Hi và gia đình cô ấy, chỉ cần anh cố gắng không để xảy ra sai sót gì nhất định không làm tổn hại đến Tiểu Hi.

Nhìn thấy sắc mặt Lạc Nguyên liên tục thay đổi, sau đó còn có vẻ như đang hạ quyết tâm làm việc gì đó, làm ba Ngưu cứ nghĩ anh đang hạ quyết tâm thực hiện lời hứa với ông. Cho nên ông vỗ vỗ vai Lạc Nguyên vui vẻ nói “Nửa đời sau của Tiểu Hi xin nhờ cậu chiếu cố nó.”

Mấy ngày nay má Ngưu lên đây thật như cá gặp nước, vừa được gặp thần tượng, vừa chơi vui vẻ mà không sợ ba Ngưu phiền lòng.

Lúc trước, Mộ Phàm đã từng làm ca sĩ và từng có vài bài hit rất nổi tiếng, sau này phải chuyển về làm kinh doanh phụ Lạc Nguyên cho nên anh không còn xuất hiện trên thị trường âm nhạc nữa.

Mẹ Ngưu vốn dĩ rất hâm mộ Mộ Phàm, bỗng dưng anh đột ngột ngưng hoạt động không xuất hiện trên tivi làm bà buồn biết bao nhiêu lâu. Được gặp Mộ Phàm ngoài đời thực còn sung sướng hơn, mẹ Ngưu không ngừng bày tỏ sự hâm mộ của mình đối với anh, còn không ngần ngại nhận anh làm con nuôi, thân thiết hơn cả Tiểu Hi.

Mộ Phàm bỗng dưng được quan tâm chăm sóc cảm thấy vô cùng cảm động, mấy ngày nay lại liên tục được má Ngưu tặng bốc không khỏi đắc ý, bám riết với má Ngưu như hình với bóng.

Bọn Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương cũng không ngừng bám lấy má Ngưu. Má Ngưu không ngừng dạy hư bọn họ, đêm nào cũng tổ chức đánh bài, chơi lô tô đến sáng.

Sáng nay, cả bọn lôi kéo má Ngưu mua sắm vì ngày mai hai người phải về quê rồi.

Mọi người kéo má Ngưu đến khu XYZ Plaza mua sắm, đầu tiên là đến khu hàng gia dụng, sau khi má Ngưu nhìn thấy bảng giá thì không ngừng nhăn mặt, rồi lại lắc đầu. So với tưởng tượng của má Ngưu thì giá ở đây còn cao gấp mấy lần. Bà sợ quá, vội vàng vàng vàng kéo cả bọn bỏ đi.

Hiểu Linh hiểu ý kéo bà lại “Mẹ! Yên tâm đi có Lạc Nguyên trả tiền, chúng ta không cần lo.”

Má Ngưu sờ sờ túi mình, nhăn mặt nói với mọi người “Ba mẹ làm cả đời cũng không sắm nổi đồ trong đây đâu con, tiền đâu mà trả lại cho Lạc Nguyên, chúng ta nên đi thôi.”

27. Chương 27

“Mẹ! Con có tiền.” Tiểu Hi chặn bà lại.

“Bọn con cũng có.”

“Nhưng giá mắc quá.”

“Đồ tốt phải thế. Đi nào, mẹ cứ tha hồ mua, bọn con lo hết, chỉ sợ mẹ mua không hết chứ không sợ hết tiền.” Mộ Phàm ôm vai má Ngưu dẫn bà quay lại.

Má Ngưu không ngừng cảm thán trong lòng, nhà giàu có khác, mặc như thế mà bọn nó xem như chẳng có gì, làm bà già như bà đi theo bọn trẻ, thật cảm thấy hổ thẹn quá đi.

“Mẹ à! Lâu lâu mới được đến những chỗ này, phải thả lỏng đi, mua sắm thoải mái nào, cái nào thích cứ mua, bọn con dư tiền trả mà. Nào thể hiện phong thái quý bà sang trọng như tối qua cho con lại mở rộng tầm mắt đi.”

Cả bọn đứng tùm lại trong gian hàng bán đồ điện gia dụng chọn á Ngưu một chiếc TV màn hình phẳng, một cái tủ lạnh hai cánh và một cái máy giặt.

Ban đầu má Ngưu không chịu mua nhưng nhìn thấy cái tivi và tủ lạnh bà thích quá nhận luôn.

Tiểu Hi cầm tay bà đi vào gian hàng bán đồ trang sức. Cô dự định mua cho ba mẹ một cặp nhẫn cưới.

Từ lúc hiểu chuyện đến giờ cô chưa bao giờ thấy ba mẹ đeo nhẫn cưới, đối với họ, việc đó không quan trọng, việc cô ăn no mặc ấm mới quan trọng với họ.

Hiếu Linh và Hiếu Hương giành nhau chọn nhẫn á Ngưu, hai người đều chọn được cặp nhẫn rất đẹp.

Cho nên, cả bọn đứng thật lâu tại gian hàng bán đồ trang sức vẫn không quyết định được nên chọn cặp nào.

Cuối cùng Mộ Phàm quyết định lấy luôn hai cặp tặng cho ba má Ngưu.

Tất cả hành động của mọi người trong khu mua sắm đều được ghi lại rất cụ thể để báo cáo cho người nào đó. Nhưng đều quan trọng ở đây là sự việc đã bị hiểu nhầm thành cả bọn đi chọn nhẫn cưới và đồ nội thất cho Lạc Nguyên và Tiểu Hi.

“Tuần trước ba mẹ của cô Ngưu Tiểu Hi đã được Mộ Lạc Nguyên dùng xe mình rước lên, suốt tuần này, ban ngày thì họ đi dạo khắp nơi trong thành phố, buổi tối chỉ ở nhà gần như không thấy ai đi đâu ban đêm. Hôm nay, họ đến XYZ Plaza mua đồ gia dụng, sau đó còn chọn nhẫn cưới nữa. Đây là hình chúng tôi chụp được.”

Trong hình là lúc Tiểu Hi đang chăm chú xem xét cặp nhẫn và lúc cô hỏi nhân viên khu mua sắm về cách sử dụng máy giặt. Còn có một loạt ảnh chụp lúc bọn họ cùng nhau đi chơi trong tuần qua.

Nhìn một loạt ảnh, cộng thêm những gì mà người được phái theo dõi bọn họ về báo lại đã làm cho người nào đó hiểu lầm.

“Trong tuần này bọn họ đã cùng nhau đi rất nhiều nơi, đến cả Nhà thờ của thành phố và khách sạn Caravelle(1), có thể họ đến hai nơi này để đặt chỗ làm lễ và đãi khách trong đám cưới. Hôm nay, cả bọn còn đi chọn nhẫn và đồ nội thất cho Tiểu Hi và Lạc Nguyên. Người lớn cũng rước lên, nơi làm lễ đã chọn, mọi thứ đều sắp xếp, xem ra bọn họ chắc chắn có ý định kết hôn với nhau rồi”.

Người nào đó nghĩ xong liền quay qua nói với người của mình.

“Được rồi, cảm ơn anh, có lẽ việc đó chúng ta sẽ tiến hành sớm hơn dự định.”

Ngày hôm sau, Lạc Nguyên cho anh Trương đưa ba má Ngưu về quê, đồ đạc đã mua sắm được anh cho xe vận tải của công ty chuyển về sau.

Sau lễ Quốc Khánh, Tiểu Hi và bọn Lạc Trâm cũng phải đi học lại, cho nên Tiểu Hi không phải đi làm với anh nữa.

Trước khi vào nhập học chính thức, Tiểu Hi phải học Giáo dục quốc phòng trước.

Hôm nay, khi đang học ở công viên X, Hạ Lan bỗng nhiên đến chỗ Tiểu Hi học gọi cô ra, sau đó chị ấy nói Lạc Nguyên gọi cô đến công ty gấp.

Tiểu Hi định lấy di động gọi cho Lạc Nguyên thì chị ấy bảo anh ấy đang họp không mang di động, còn đưa ra một chiếc điện thoại giống hệt với cái của Lạc Nguyên cho cô xem.

Hết cách, Tiểu Hi đành nhờ Hạ Lan xin phép hộ thầy cho cô ra về, sau đó cùng Hạ Lan đi đến tập đoàn Quang Đông.

Ở bên ngoài công viên đã có sẵn chiếc ô tô 7 chỗ đợi. Tiểu Hi không ngần ngại mở cửa chui vào trong. Bên trong có hai người đàn ông bắt ngờ chụp lấy cô, kể tiếp Tiểu Hi mất hỷ thú.

(1)Khách sạn Caravelle nằm tại trung tâm mua bán giải trí của thành phố Hồ Chí Minh, cách sân bay Tân Sơn Nhất 12km và cách Chợ Sài Gòn 5 phút đi ô tô và đi bộ đến Nhà Hát mất 1 phút. Chỉ cách Sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất khoảng 8 km đường bộ.

Khách sạn Caravelle tọa lạc gần trung tâm mua sắm sầm uất nhất tại Thành Phố Hồ Chí Minh. Từ khách sạn bạn sẽ thấy cảnh đẹp sông Sài Gòn khi Thành Phố bắt đầu lên đèn đẹp lung linh. Sang trọng và xa

hoa, hiện đại của Khách sạn Caravelle luôn làm hài lòng mọi du khách trong và ngoài nước. Bạn hãy cùng Khách sạn Caravelle tham quan nhiều danh lam thắng cảnh nổi tiếng tại Thành Phố Sài thành.

Khách sạn Caravelle có 335 phòng được trang bị đầy đủ tiện nghi, phòng thượng hạng, sảnh dành riêng cho khách VIP và các tầng riêng dành cho khách VIP, tầng dành cho khách không hút thuốc, phòng dành riêng cho người khuyết tật. Bên cạnh đó, khách sạn còn cung cấp nhiều dịch vụ tiện ích khác. Từ căn phòng của chính mình bạn có thể ngắm nhìn toàn cảnh Thành Phố náo nhiệt đông vui.

28. Chương 28

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 12

Cảm giác như đang có một cái gì đó cắm sâu vào tay đau nhói, làm cho Tiểu Hi hết sức khó chịu, đồng thời khiến cô từ từ lấy lại ý thức.

Cô dần dần nhớ lại mọi thứ đã xảy ra, Tiểu Hi sợ hãi nhanh chóng mở to hai mắt nhìn xung quanh. Đập vào mắt cô chính là hình ảnh Hạ Lan một tay còn đang cầm kim tiêm nhìn cô lạnh lùng.

Thấy cô mở mắt tay chân bắt đầu cựa quậy, Hạ Lan đưa mắt nhìn cô, nhếch miệng nói: “ Tỉnh rồi à?”. Sau đó, đưa tay nhìn đồng hồ.

“Cũng đúng, đến giờ phải tỉnh rồi.”

Tay chân đều bị trói chặt, miệng lại bị dán băng keo không thể nói chuyện, Tiểu Hi chỉ có thể mở to mắt nhìn Hạ Lan, không ngừng giãy giụa, cố gắng nói gì đó nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng ú ớ. Hạ Lan khinh thường không thèm để ý đến cô, quay lại chỗ mình cách đó không xa, ngồi xuống không thèm để ý đến cô.

Tiểu Hi quan sát xung quanh, có vẻ đây là một nhà kho dùng để chứa sợi, cô thấy xung quanh có chất rất nhiều bao sợi. Cô nằm trong góc, có hai người đàn ông đang ngồi gần chỗ Hạ Lan, chính là hai người đã bắt cô.

Lúc này trong lòng Tiểu Hi vô cùng sợ hãi, cô có hàng trăm thắc mắc không thể giải đáp, ví như tại sao Hạ Lan lại bắt cô, bắt cô thế này nhằm mục đích gì, cô ấy vừa mới tiêm cái gì vào người cô. Thứ Hạ Lan tiêm là thuốc độc hay giống như trong phim truyền hình vẫn thường chiếu, chị ta tiêm ma túy cho cô sau đó ép cô làm gì đó *** hại Lạc Nguyên,...

Cô sẽ ra sao đây?

“Ông trời ơi, con đã làm gì sai, tại sao con lại rơi vào tình huống này, có ai cứu tôi không?” Càng nghĩ càng sợ, nước mắt tự động tuôn trào không ngừng. Tiểu Hi khóc rầm rức, không ngừng phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào.

Khóc chán chê, cô lại nghĩ cho dù bây giờ ngồi khóc đến cạn nước mắt cũng chẳng ích gì, làm gì có ai biết mà đến cứu cô, nếu lúc này cô chết đi thì chắc chắn cô là con ma oan uổng nhất, chết mà cũng không biết tại sao bản thân mình bị chết.

Tiểu Hi không ngừng nói với chính mình, ít ra cô cũng phải được biết lý do tại sao cô lại bị bắt thế này hay chí ít cũng phải biết Hạ Lan muốn gì ở cô. Hạ Lan quyết tâm phải hiểu cho ra lẽ, do đó, cô cố gắng tìm cách gây chú ý cho Hạ Lan và bọn người kia.

Tiểu Hi dùng hết sức, cố gắng lăn lại phía bọn họ, miệng không ngừng phát ra những tiếng ú ớ rất có vần điệu như đang nói gì với bọn họ.

Hai người ngồi cạnh ngoài cửa chỉ liếc mắt nhìn cô giãy giụa, chẳng buồn đứng lên can cô, dù sao cô đã bị trói, cũng đã tiêm thuốc rồi bây giờ có trốn cũng chẳng chạy được cho nên họ cũng không thèm tốn sức cố để mặc cô.

Tiểu Hi lăn lại gần chỗ Hạ Lan, dùng đôi chân đang bị trói của mình lay lay chân cô ta, miệng không ngừng kêu ú ớ.

Cuối cùng Hạ Lan cũng nổi giận, cô ta ngồi dậy giật phăng miếng băng keo dán trên miệng Tiểu Hi ra.

“Mày muốn gì?”

Cô xin thề với trời là lúc Hạ Lan giật miếng băng keo ra, cô đau như miệng mình đã bị xé rách, giờ còn đang điếng người vì đau lắm sao mà nói nổi.

Hạ Lan không hài lòng mắng cô, “Mày có biết mày phiền lắm không hả? Mày muốn nói gì sao giờ không nói?” Cô ta còn không kiên nhẫn cúi xuống định dán băng keo lại.

Tiểu Hi sợ hãi nhanh chóng quay mặt cố gắng giữ giọng không run hỏi Hạ Lan.

“Vừa nãy chị đã tiêm gì cho em? Có gây chết người không?”

Hạ Lan nhếch môi, nét mặt xem thường trả lời cô.

“Là một loại thuốc làm cho cơ thể mày nhanh chóng suy kiệt không còn sức lực.”

Tiểu Hi thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Phù! May quá không gây chết người cũng chẳng phải ma túy.” Đương nhiên những lời này cô không dám nói ra miệng.

“Tại sao chị lại bắt em?”

“Đương nhiên là muốn khử mày mới bắt mày tới đây.”

“Chị ... chị..., giết người phải ở tù.” Cô run lấy bầy.

Hạ Lan nhếch mép cười cười, lạnh lùng nói với cô.

“Giết mày đối với tao chỉ như giết một con kiến, cái mạng nhỏ của mày ai sẽ cần quan tâm mày sống hay chết.”

“Không đúng, nếu chị giết tôi, Lạc Nguyên và mọi người sẽ không bỏ qua cho chị, cảnh sát điều tra họ sẽ phát hiện ra chị đã bắt tôi rồi giết tôi, sẽ bắt chị đền tội.” Tiểu Hi nước mắt giàn giụa, run run nói với cô ta.

“Mày ngu lắm con ạ, ai sẽ bắt được tao, bằng chứng đâu? Mày tưởng tao ngốc tới mức giết mày mà để lại bằng chứng à?”

“Xem nào, với lượng thuốc vừa rồi tao tiêm ày, sẽ làm ày tiêu hao toàn bộ năng lượng đến độ không còn sức để nhấc nổi tay, trong vòng tám giờ sẽ không để lại dấu vết, đêm nay bọn tao sẽ quăng mày xuống sông. Lúc này, mày sẽ chẳng còn sức để bơi nữa, từ từ chìm xuống đáy, khi mọi người phát hiện thì cho dù cảnh sát có xét nghiệm pháp y chỉ có thể thấy rằng mày bị chết đuối, không tìm ra bằng chứng thì bọn cảnh sát làm gì được tao?”

Khuôn mặt hiện lên vẻ hả hê, cô ta cười khoái trá nói với Tiểu Hi.

“Mày nghĩ xem cảm giác nghẹt thở đến chết nó sẽ khó chịu đến mức nào, trong khi mày chỉ có thể để bản thân từ từ bị chìm xuống không thể tự cứu lấy mình, không còn sức lực để kêu cứu, từ từ chìm xuống, từ từ hết đường khí rồi chết dần vì bị ngạt, cảm giác đó thế nào nhỉ?”

Hạ Lan lạnh lùng nâng cằm cô lên cho cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, “Mày sẽ nhanh chóng biết được mùi vị đó thôi cưng ạ.”

“Tại sao chị lại muốn làm một việc khủng khiếp đến vậy chứ? Tại sao lại là tôi?”

Tiểu Hi thấy cảm thấy nghẹt thở, cô sợ hãi không ngừng khóc rầm rức.

“Tại sao chị nhất định phải giết hại tôi? Tại sao chứ?”

Hạ Lan nhếch môi chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hi.

“Mày có biết kể khi mười tuổi, tao đã yêu thích Lạc Nguyên, mười sáu tuổi tao đã phải xuất ngoại đi du học rời xa ba mẹ vì muốn được gần anh ta. Kết quả khi tao qua bên đó chưa được hai năm anh ta đã bỏ

về nước. Khi tao ở đất khách cố gắng hoàn thành xong khóa học để về nước thì ở bên này anh ta đã làm lễ kết hôn với Phương Khả Vy. Cả cuộc đời tao cứ mãi chạy theo anh ta để rồi có được gì không? Mà có biết lúc hay tin anh ta kết hôn với tiểu Vy tao đau đớn đến thế nào không? Khó khăn lắm tao mới đợi được đến ngày nhìn thấy Phương Khả Vy chết đi vậy mà hai năm sau lại xuất một Ngưu Tiểu Hi cản đường. Mà nghĩ xem, đến tiểu Vy là bạn cùng nhau lớn lên với mình mà tao còn nhìn cô ta chết không một chút áy náy thì mà có là gì với tao?”

Nhớ năm đó khi ba mẹ Lạc Nguyên và Mộ Phong đột ngột mất đi, tập đoàn Quang Đông chỉ còn một mình vợ chồng Lạc Nguyên chèo chống, những người khác nếu không còn quá nhỏ thì cũng không có kinh nghiệm gì trong việc kinh doanh.

Cho nên, tổng giám đốc tập đoàn Hạ Thị đã âm mưu giết hại vợ chồng Lạc Nguyên nhằm thôn tóm tập đoàn Quang Đông về tay mình.

Nhưng không ngờ tai nạn do ông ta giàn dựng chỉ có thể lấy đi sinh mạng của người vợ Lạc Nguyên.

Lúc đó, Hạ Lan vì si tình với Lạc Nguyên đã hết lời xin ông để cô từ từ vun đắp tình cảm với Lạc Nguyên, đợi đến lúc hai người lấy nhau thì gia tài kia cũng thuộc về cha con họ.

Nhưng thật không ngờ hai năm sau lại xuất hiện một Ngưu Tiểu Hi cản đường cô.

Hiện tại, thời thế đã thay đổi, Lạc Nguyên đã chia hẳn cổ phần cho tất cả anh em họ, Mộ Phong và Mộ Phàm đều đã rành rẽ trong việc kinh doanh của tập đoàn, ngay cả Lạc Trâm, Hiểu Hương và Hiểu Linh tuy vẫn còn đi học nhưng đã được Lạc Nguyên huấn luyện và thực hành trên sổ sách thực tế của công ty.

Nói một cách khác, chính là nếu bây giờ giết hại Lạc Nguyên họ cũng không được lợi ích gì vì những người còn lại hoàn toàn có khả năng điều hành tập toàn hoạt động ổn định.

Nhưng nếu cứ để Lạc Nguyên chính thức kết hôn thì ông Hạ Chấn Đông nhất định sẽ nổi giận với Hạ Lan, vì hai năm trước chính cô đã hứa hẹn, cản trở ông thôn tóm tập Quang Đông, bây giờ lại để Lạc Nguyên đi cưới người khác.

Vì không muốn bị ba mình trách phạt, lại có thể tiếp tục ở bên Lạc Nguyên, Hạ Lan chỉ còn cách trừ khử Tiểu Hi.

29. Chương 29

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 13

Trong lúc Tiểu Hi bị nhốt trong kho hàng thì ở bên ngoài, hai viên cảnh sát được phái theo dõi Tiểu Hi đã bị kỷ luật vì không làm tròn nhiệm vụ của họ. Vốn dĩ họ được phái theo dõi nhất cử nhất động của Tiểu Hi nhưng họ lại để người ta bắt mất.

Số họ thật xui, theo dõi bao nhiêu ngày không có việc gì, chỉ hơi là là một chút đã xảy ra chuyện.

Vốn dĩ trưa nay hai người vẫn ở công viên theo dõi cô, nhưng thấy cô đang học nên hai anh định bụng qua quán cà phê bên đường ngồi nghỉ, vậy mà lại ngủ quên mất.

Đến khi quay lại người đã không còn ở lớp học nữa rồi. Khi hỏi một bạn học chung cô mới biết, cô bé đã lên một chiếc xe buýt đi mất.

Tổ điều tra đã lần theo tín hiệu của chiếc vòng Lạc Nguyên đeo cho Tiểu Hi nhưng lại dẫn đến tiệm vàng Lợi Tín. Không thể ngờ, hai tên bắt cóc tham lam đã đã cắt chiếc vòng của cô đem đi bán.

Lạc Nguyên khi thấy kết quả cũng hết sức bất ngờ, nếu biết thế này anh đã thay chiếc vòng vàng bằng thứ khác. Nhưng Tiêu Khang nói rằng họ chưa hết hy vọng, bọn chúng bán ở đây thì cũng chỉ quanh quẩn ở gần đây thôi.

Vấn đề là chỉ cần tìm được vị trí bọn họ ở trước khi Tiểu Hi bị bọn họ giết hại.

Tiêu Khang chỉ còn cách khoanh vùng khu vực gần tiệm vàng, may mắn họ phát hiện gần đó có một kho hàng thuộc sở hữu của tập đoàn Hạ Thị.

Tiêu Khang lập tức cho trinh sát đến tìm hiểu xung quanh kho hàng, phát hiện phía trước có một chiếc xe 7 chỗ đậu phía trước có biển số rất giống với những gì chủ tiệm vàng Lợi Tín đã cung cấp.

Một trinh sát đã vào bên trong quan sát, phát hiện Tiểu Hi vẫn còn sống, đang bị trói trong góc nhà, có vẻ bọn họ không có ý định giết cô tại nơi này.

Vốn dĩ Tiêu Khang dự định vào bắt người nhưng Lạc Nguyên đã ngăn lại, vì nếu bắt như thế chỉ có thể buộc tội cô ta bắt cóc người, khó có thể buộc tội cô ta giết người. Đồng thời anh vẫn không quên dặn dò Tiêu Khang bảo vệ an toàn cho Tiểu Hi.

Xác định đúng đối tượng, Tiêu Khang lập tức cho người phục kích xung quanh, nếu cô ta di chuyển lập tức bám sát không để cô ta có thể gây hại cho Tiểu Hi.

Các mũi trinh sát đều đang chờ đợi đối tượng ra tay sẽ lập tức bắt giữ.

Đêm dần xuống, đã quá nửa đêm, Tiểu Hi mệt mỏi, không còn sức lực gần như ngất đi.

Hạ Lan cùng đồng bọn nhanh chóng di chuyển cô ra khỏi nhà kho cho xe chạy về phía khu vực gần sông, đến một đoạn hoang vắng ba người vội vàng kéo Tiểu Hi xuống xe, lôi cô về phía bờ sông.

Khi ba người chuẩn bị đẩy Tiểu Hi xuống sông thì bốn phía đèn rọi sáng trưng.

Một người mặc cảnh phục tiến lên.

“Đứng im! Giơ tay lên, ba người đã bị bắt về tội bắt cóc và cố ý giết người.”

Hạ Lan mở to mắt, cô không tin làm sao bọn họ có thể biết được, mọi thứ cô làm đều hết sức âm thầm tại sao bọn họ có thể biết được.

Trong lúc Hạ Lan đang hoảng hốt bất động thì hai đồng bọn của cô ta nhảy lên, kề súng lên đầu Tiểu Hi, “Ai tiến lên tao lập tức bắn nó.”

Không cần biết hậu quả thế nào, bọn họ chỉ là những kẻ sống ngoài vòng pháp luật, chỉ cần thoát được lần này bọn cảnh sát còn lâu mới bắt được. Hai người không giống Hạ Lan, đối với cô ta, bị phát hiện xem như là kết thúc, còn bọn họ chỉ khi nào bị bắt mới gọi là chấm hết.

Hai người, một người uy hiếp Tiểu Hi, một người giơ mũi súng về phía cảnh sát, không ngừng tiến lên ý muốn thoát ra khỏi vòng vây.

Hạ Lan bàng hoàng, cô thật không thể ngờ sự tình lại biến thành thế này, những tưởng có thể âm thầm xử lý Tiểu Hi giống như lần trước giết hại tiểu Vy, thần không hay quỷ không biết nhưng thật không ngờ sự việc lại bị bại lộ. Giờ phút này, cô chỉ có thể máy móc đi theo đồng bọn, nhưng cô biết rất rõ cho dù bây giờ thoát được hay không thì tương lai của cô cũng đã đặt dấu chấm hết.

Tiêu Khang lập tức điều động mọi người điều chỉnh ánh đèn, ra hiệu cho hai đồng chí khác lợi dụng bóng tối tiếp cận đối tượng từ phía sau.

Ngay lập tức hai phát súng nổ lên, hai kẻ uy hiếp gục xuống.

Lạc Nguyên từ phía sau xe cảnh sát nhanh chóng chạy lên ôm lấy Tiểu Hi từ tay cảnh sát, anh bàng hoàng trước cảnh tượng ấy, không nhận được gắt gỏng với Tiêu Khang, “Sao cậu lại mạo hiểm như vậy, rủi trúng Tiểu Hi thì sao hả? Dù sao cũng đã có bằng chứng buộc tội cô ta, nếu bây giờ họ trốn, chúng ta từ từ bắt lại, cậu có cần mạo hiểm tính mạng Tiểu Hi vậy không, nếu hồi nãy không trúng hai tên đó mà trúng Tiểu Hi thì sao?”

Tiêu Khang vội vàng vỗ vai an ủi anh, “Yên tâm, những tình huống thế này bọn tớ đã được huấn luyện hàng trăm lần rồi, không thể có sai sót. Lúc trước tớ chỉ sợ phát sinh tình huống mới hoặc chúng ta tới trễ không cứu kịp cô bé, chứ những tình huống cố định thế này lần nào tập huấn bọn tớ cũng luyện tập rất kỹ.”

Hạ Lan hai tay đã bị còng được hai đồng chí cảnh sát áp giải lên xe, cô bị áp giải ngang qua trong lúc Lạc Nguyên đang ôm Tiểu Hi ngồi vào xe. Cô giẫy giụa, không ngừng ngoái đầu lại khóc lóc van xin được nói chuyện với anh.

“Cậu có thể để cô ta nói chuyện với tớ một lúc chứ, tớ nghĩ cô ta cũng có rất nhiều điều muốn hỏi chúng ta.” Dù sao Hạ Lan cũng đã ở bên cạnh anh bao lâu nay, coi như lần này giúp cô ta toại nguyện.

Tiêu Khang đồng ý cho Hạ Lan nói chuyện trong xe với Lạc Nguyên với điều kiện phải có hai đồng chí công an ở ngoài canh gác.

Hạ Lan bị còng tay, chặt vật ngồi vào ghế sau xe Lạc Nguyên.

Nhìn Tiểu Hi đang được anh ôm trong lòng, Hạ Lan không khỏi chua xót cho bản thân, vị trí ấy cô đã tốn bao nhiêu công sức vẫn không thể đạt được.

Cô cười ha ha, cổ ngăn cho nước mắt trào ra, một người như cô tiền bạc có, nhan sắc có, học thức cũng có vậy mà chỉ duy nhất người cô yêu không chấp nhận yêu cô.

“Làm sao anh biết được mà đến đây?” Đúng vậy cô vô cùng thắc mắc tại sao anh có thể biết được mà đến đúng lúc như vậy.

“Lần theo dấu em, cảnh sát luôn ngầm theo dõi bảo vệ Tiểu Hi, chỉ chờ em hành động là ra tay bắt giữ.” Anh đã chờ ngày này từ rất lâu rồi.

“Sao anh lại biết em nhất định sẽ làm thế này với cô ta?”

Lạc Nguyên nhếch môi, chỉnh lại tư thế cho Tiểu Hi nằm thoải mái hơn.

“Đến tiểu Vy là bạn thân cùng lớn lên với mình, em còn có thể ra tay thì Tiểu Hi đã là gì, sớm muộn em cũng hại cô ấy như năm xưa đã sắp xếp hại tiểu Vy thôi.”

Hạ Lan run run vì sao anh ấy lại biết cô có dính líu đến chuyện năm đó?

“Anh biết từ khi nào?”

“Em còn nhớ hơn một trước, lúc anh đến nhà đón em tham dự lễ kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập tập đoàn không?”

“Lúc đó anh đã nói chuyện với bà Hạ, bà ấy đã bảo với anh rằng bà vô cùng đau lòng khi hay tin tiểu Vy chết, lúc đó bà và chú Hạ đang đi du lịch nên không được biết, may mà em hay tin báo cho hai người họ biết.”

“Trong khi khi tiểu Vy chết em vẫn đang hoàn thành luận văn thạc sĩ ở Mỹ, người nhà anh lại quá đau buồn, tổ chức rất đơn điệu, không hề cho ai biết vậy mà tại sao cách nửa vòng trái đất em có thể biết được cái chết của cô ấy. Em còn nhớ hay không? Hôm đó, trong đám tang em đã khóc lóc bảo được mẹ em báo là em bay về liền. Sau ngày đó, anh lập tức cho nhờ Tiêu Khang kiểm tra thông tin bên sân bay, biết được em đã về trước khi vụ tai nạn xảy ra hai ngày. Từ đó đến giờ anh chỉ hận bằng chứng quá ít, không thể lật lại vụ án ấy. Hạ Lan à, em biết rất rõ cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, em không thể nào một tay che trời mãi.”

Đúng vậy, năm đó khi sắp xếp dàn cảnh tai nạn hại vợ chồng Lạc Nguyên, để tạo bằng chứng ngoại phạm ỉnh, ba Hạ Lan đã cố ý đưa vợ mình đi du lịch trước đó hai tuần. Sau đó, bảo cô lên lút trở về sắp xếp vụ tai nạn. Nếu làm vậy thì khi ông bắt tay vào thu mua tập đoàn Quang Đông, cảnh sát cũng không thể nghĩ ông có liên quan đến vụ án. Thật ra, mọi việc ông đã cố ý sắp xếp rất kỹ càng, nếu cảnh sát có điều tra cũng không tra ra được gì.

Năm đó, ông đã thuê người mua một chiếc ô tô đánh cắp không có nguồn gốc, sau đó cố tình đâm vào hai vợ chồng Lạc Nguyên rồi lái xe bỏ chạy. Sau đó lại bảo anh ta để chiếc xe nằm ở đâu đó rồi bỏ đi. Khi cảnh sát điều tra đã tìm được chiếc xe, nhưng sau đó cũng không thể truy thêm được gì.

Việc này chỉ có Hạ Lan và ba của cô ta biết, bọn họ không hề cho bà Hạ biết không ngờ vì thế lại đem đến kết quả như ngày hôm nay.

Hạ Lan không ngừng ứa nước mắt, cô không cam tâm, thật sự không cam tâm.

Tiểu Hi ở trong lòng Lạc Nguyên khẽ tựa quây một chút. Anh lại chỉnh lại tư thế cho cô bé nằm thoải mái hơn.

“Nhưng ít ra hơn một năm trước cũng có lúc anh đã từng yêu em, đúng không?” Hạ Lan ghen ngào hỏi anh, không nhịn được lại trở nên nức nở.

Lạc Nguyên cau mày, thật ra với với điều kiện của Hạ Lan, đã có lúc anh có ý định chấp nhận cô ấy ở bên mình, nếu không biết sự thật có lẽ bây giờ họ đã thành một đôi.

“Đúng, nếu không biết sự thật về việc ấy có lẽ bây giờ em đã là vợ của Mộ Lạc Nguyên này.”

Hạ Lan cười ha ha, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô đã cảm thấy thế mà, cô cũng cảm thấy có lúc Lạc Nguyên đã ở trong tầm tay.

Hạ Lan ngừng khóc ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lạc Nguyên.

“Anh không yêu Tiểu Hi đúng không, anh không hề yêu cô ta, anh chỉ lợi dụng cô ta làm công cụ dẫn em vào tròng. Mọi thứ anh làm chỉ vì trả thù em, giành lại công bằng cho tiểu Vy.”

Lạc Nguyên im lặng không nói gì, bàn tay anh khẽ nắm chặt, cúi xuống nhìn cô bé đang mê man trong lòng mình.

“Đúng vậy, nếu không có Tiểu Hi, anh khó có thể dẫn em vào tròng. Chính xác như em nghĩ, mọi thứ anh làm chỉ vì tiểu Vy.”

Hạ Lan nghe xong nước mắt lại lăn dài trên khóe mắt, tại sao, suốt cuộc đời cô chỉ yêu mình anh mà không được toại nguyện. Ông trời tại sao lại quá bất công với cô. Từ khi mười tuổi cô đã yêu thích anh, mười bốn tuổi vì anh mà xuất ngoại, hơn hai mươi tuổi vì anh mà nhẫn tâm đưa người bạn thân nhất của mình vào chỗ chết, đến bây giờ vì anh lại mang tội cố ý giết người.

Ngày mai, trên trang nhất các báo sẽ đưa tin con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Hạ thị bị bắt vì phạm tội bắt cóc và giết người.

Cô là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Hạ thị, tài giỏi, thông minh, sắc sảo mà phải mất hết tương lai vì chuyện này. Cô sẽ phải chết dần chết mòn trong tù, mới sống bao nhiêu năm đã chịu cảnh tù tội. Không! Cô không cam tâm, rồi sau này những người khác sẽ nhìn cô với ánh mắt gì? Sẽ khinh bỉ thương hại hay tiếc nuối. Cô không muốn mình sẽ bị như thế.

Trời càng về đêm, sương xuống càng nhiều, xa xa vang lên tiếng ếch nhái kêu. Nhìn vào màn đêm, chỉ đem lại cảm giác cô đơn tịch mịch. Xung quanh đèn tín hiệu đỏ vàng trên xe công vụ không ngừng nhấp nháy, một khi đã lạc vào cảnh này ai có thể không cảm thấy sợ hãi, cô đơn, bế tắc. Cuộc đời là thế, một khi đã đi lầm đường thì phải nhận hậu quả, đôi khi hậu quả có thể sẽ là ta mất tất cả.

Khi hai đồng chí áp giải cô rời khỏi xe Lạc Nguyên đi về phía xe cảnh sát, Hạ Lan vụt bỏ chạy. Có tiếng hô lớn của Tiểu Khang nhưng đã quá muộn. Hạ Lan đã nhảy sông tự vẫn. Trước khi nhảy xuống, cô ta đã bị một đồng chí cảnh sát bắn hai phát vào chân, nhằm ngăn cản cô ta trốn chạy, nhưng Hạ Lan vẫn cố tình nhảy xuống.

Nước mắt khẽ lăn dài trên má của ai đó, cô nghe hết, cảm nhận được hết mọi thứ, nhưng giờ đã không còn sức để làm gì nữa chỉ có thể mềm nhũn để mặc Lạc Nguyên ôm cô.

Hạ Lan nói rất đúng, toàn thân không còn sức lực nhưng các giác quan lại hoạt động vô cùng tốt, nếu cô không được cứu kịp thời, có lẽ cái chết sẽ đến rất đau đớn, giống như bây giờ, trái tim cô vô cùng đau đớn. Tim đau lắm, ngực quặng thắt, vì sao lại là thế này, vì sao anh ấy nỡ đối gạt cô. Vì sao...

30. Chương 30

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 14

Tiểu Hi hoảng sợ, cô đang bị chìm dần xuống nước, tay chân không có lực, không thể quẫy đạp, cả thân người chìm dần chìm dần, không thở được, rất nhanh không còn dưỡng khí. Cô sắp chết vì ngạt sao? Hô hấp khó khăn, cô thấy khó thở. Khoan đã, Hạ Lan chết rồi mà, rõ ràng cô đã được cứu, sao bây giờ lại đang chìm xuống nước thế này? Nhất định là mơ, là mơ rồi. Tự nhủ vậy cho nên Tiểu Hi dứt khoát mở mắt.

Hình ảnh đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là ba gương mặt lo lắng của Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương đang phóng lớn trước mặt, họ đang chăm chú nhìn biểu hiện của cô còn hơn cả các nhà động vật học đang quan sát động vật quý hiếm. Cả bọn sợ hãi nhìn cô ngủ mê lúc thì nhắm mắt, lúc thì thở dồn dập, lúc lại quơ tay loạn xạ, mặt hết xanh lại trắng, may mắn là cuối cùng cũng tỉnh nếu không chắc phải gọi bác sĩ đến gấp.

Tiểu Hi đã ngủ mê man hơn một ngày hai đêm mới tỉnh.

Nhìn thấy Tiểu Hi mở mắt, Hiểu Linh là người phản ứng đầu tiên, cô nhảy lên hoan hô “Tỉnh rồi, tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi”.

Lạc Trâm bật dậy chạy đi, “Tớ đi gọi bác sĩ đến kiểm tra”, còn Hiểu Hương thì cầm tay cô khóc thút thít, “Làm bọn tớ lo gần chết, cậu ngủ gì mà lâu quá vậy?”

Lạc Trâm hành động cũng nhanh thật, không bao lâu đã thấy bác sĩ đến khám cho cô.

Ông ta nói sức khỏe của cô đã không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi truyền dịch xong thì ngày mai có thể xuất viện.

Hôm đó đợi mãi không thấy cô về, mọi người vô cùng lo lắng gọi điện cho Lạc Nguyên thì được biết cô đã bị Hạ Lan bắt cóc khiến bọn họ đứng ngồi không yên. May mắn cô vẫn bình yên vô sự nhưng từ lúc cô vào viện cứ ngủ mãi không tỉnh. Mặc dù bác sĩ bảo do cơ thể cô bị suy kiệt cần phải có thời gian mới hồi tỉnh lại, nhưng nhìn cô như thể bọn họ vẫn thấy lo lắng.

Tiểu Hi tỉnh lại nhưng vẫn không nói gì, chỉ chớp mắt nằm đó nhìn bọn họ. Cả bọn nhận ra sự khác lạ của cô nhưng vẫn nghĩ rằng cô mới tỉnh còn chưa thích ứng, ngồi xung quanh trò chuyện với cô.

“Mọi người phải thay nhau canh cậu suốt, cậu làm bọn tớ lo lắng muốn chết.”

“Hai hôm nay Lạc Nguyên túc trực ở đây không rời một bước, lâu lâu lại kiểm tra xem cậu có thở bình thường hay không, rồi lại rầu rĩ như người mất hồn, bọn tôi nhìn cảnh đó lại nhớ đến lúc chị tiểu Vy chết.”

“Sáng nay, có một hợp đồng quan trọng cần phải đàm phán để ký kết, anh ấy mới chịu đến công ty, tội mình phải báo cho anh ấy mừng mới được”

Nghe đến tên Lạc Nguyên, Tiểu Hi cảm thấy vô cùng khó chịu, cô lại nhớ đến cuộc đối thoại của Lạc Nguyên và Hạ Lan hôm đó, nhấm nhai khó chịu nói:

“Các cậu ồn quá, tớ muốn nghỉ ngơi, mọi người về đi, để cho tớ được một mình.” Cô cảm thấy khó chịu, cách nói chuyện cũng trở nên khó nghe.

Tiểu Hi buồn bực úp mặt xuống gối, ba người kia gọi thế nào cũng không nghe.

Úp mặt một lúc cô lại tức giận nằm khóc rầm rức. Lạc Trâm thấy lo lắng, ngồi xuống giường nhẹ nhàng vuốt tóc cô, “Hi Hi à! Có phải bọn bắt cậu đã ức hiếp cậu phải không, nói ra cho bọn mình cùng chia sẻ sẽ cảm thấy đỡ hơn.”

Thấy biểu hiện của Tiểu Hi như thế, mọi người lại nghĩ là cô bị bọn bắt cóc ức hiếp.

Tiểu Hi không trả lời lại khóc to hơn. Hiểu Linh khó chịu quát.

“Hi Hi! Cậu nói đi, chúng ức hiếp gì cậu, bọn chúng đã làm gì với cậu? Tuy Hạ Lan đã tự tử chết nhưng hai tên khốn kia vẫn còn sống, bọn tớ sẽ thay cậu giành lại công bằng.”

Tiểu Hi khóc lớn, uất ức nói, “Lạc Nguyên gạt tớ, các cậu gạt tớ.”

“Sao lại vậy, bọn tớ sao lại gạt cậu được?”

“Hi Hi! Mau nói rõ xem nào!” Hương Hương không nhịn được lay cô.

Tiểu Hi ngồi dậy, mắt ngập nước nói, “Lạc Nguyên gạt tớ, vốn dĩ anh ấy chẳng yêu thương gì tớ, anh ấy chẳng qua là muốn dùng tớ để bẫy Hạ Lan, bắt chị ta đền tội. Chị ta gây ra cái chết của chị Khả Vy, mà Lạc Nguyên muốn đòi lại công bằng cho chị Khả Vy lại không ngần ngại hy sinh tớ, xem mạng sống của tớ không bằng việc đòi lại công bằng ột người đã khuất.”

“Hi Hi à! Nghe bọn mình đi, chắc chỉ là hiểu lầm thôi, Lạc Nguyên sao lại làm thế được.”

“Nhớ năm đó, anh ấy tự nhiên bảo với bọn mình rằng anh ấy đã để ý một người rồi còn cho bọn mình xem ảnh chụp của cậu. Lúc đó, anh ấy vui vẻ biết bao, từ khi chị tiểu Vy chết, lần đầu tiên bọn mình thấy anh ấy lại vui vẻ như vậy.”

“Đúng, đúng, một thời gian dài trước đó, ngày nào Lạc Nguyên cũng cau có ủ rũ, trừ những lúc phải gặp khách hàng còn bình thường bọn tớ chẳng bao giờ thấy anh ấy cười.”

“Có một lần cậu mãi đọc tiểu thuyết, anh ấy cố tình đi đụng phải cậu để làm quen vậy mà cậu chỉ rồi rít xin lỗi rồi lại cầm cúi đọc tiếp, khi anh ấy kể lại cho bọn tớ nghe còn cười chảy cả nước mắt, chẳng có vẻ gì là không thật tình cả, lần đó làm bọn tớ vô cùng ngạc nhiên, thắc mắc làm sao mà cậu lại có thể thu hút anh ấy, làm tan băng lại cười, vì thế mà quyết định tiếp cận cậu rồi lập kế hoạch lừa cậu về ở chung. Những ngày có cậu ở cùng không khí trong nhà ấm áp hẳn, anh ấy cũng về nhà sớm hơn, thường ăn cơm với bọn tớ hơn. Hi Hi à! Trong những ngày qua không lẽ ngày nào Lạc Nguyên cũng sống giả dối hết sao? Hi Hi cậu đừng nghe bọn họ nói bậy chia rẽ tình cảm của chúng ta. Tớ tin cho dù thế nào anh Lạc Nguyên cũng rất thật lòng.”

“Chính tai tớ nghe từ miệng anh ấy thừa nhận với Hạ Lan, làm sao sai được. Chúng ta cũng chẳng phải đóng phim truyền hình, không có việc gây chia rẽ vậy đâu. Không tin mọi người cứ hỏi anh ấy đi.”

Ngẫm nghĩ một lát cô lại nói:

“Thì đúng rồi, lúc đó anh ấy thấy tớ thì cũng đồng nghĩa với kế hoạch bắt Hạ Lan đền tội có thể thực hiện, làm sao không vui mừng cho được. Một việc tưởng chừng như đi vào ngõ cụt, không có chứng cứ gì có thể buộc tội cô ta giờ lại có thể lợi dụng tớ để giải quyết sao lại không vui. Chỉ có tớ ngu ngốc, tin rằng trên đời này có chuyện cổ tích, lại còn nghĩ rằng bản thân mình rất may mắn. Nực cười, đôi khi tớ còn tự cao tự đại nghĩ rằng mình đặc biệt có thể hấp dẫn một người như Lạc Nguyên, ha... ha...”

Càng nghĩ càng thấy đúng, Tiểu Hi lại không kìm được nổi giận.

“Gạt người, đúng là gạt người mà, tớ thật ngu ngốc, vô cùng ngu ngốc, còn suýt chút nữa đẩy bản thân mình vào nguy hiểm. Trên đời này làm gì có chuyện cho không chứ. Tớ được lợi nhiều thế cũng phải trả lại sinh mạng cho anh ấy, các cậu nói xem có đúng không hả?”

“Chúng ta đi tìm Lạc Nguyên hỏi cho rõ.” Lạc Trâm tức giận kéo Hiểu Linh và Hiểu Hương vội vàng tìm Lạc Nguyên hỏi rõ.

Mọi người đi rồi Tiểu Hi cũng bỏ về. Cô giứt phăng các dây truyền dịch đang ghim trên tay, không thèm thay đổi, mặc cả quần áo bệnh nhân, một mình chạy ra khỏi bệnh viện.

Trước cổng bệnh viện, người qua lại tấp nập, cô đứng trong sân của bệnh viện nhìn dòng người qua lại trước cửa, trong lòng không biết phải đi đâu về đâu. Về nhà ư? Nơi đó giờ đây thật xa lạ bấy giờ cũng không còn là nhà cô nữa, lúc này cô thấy nó thật xa lạ.

Không hiểu sao hôm nay cô lại thấy bầu trời ảm đạm lạ thường, trên cành cây cổ thụ trong sân hình như có một chú chim non lạc bầy đang khan cổ gọi đàn. Mắt cô cay quá, nước mắt không khống chế được lại rơi xuống.

Trước cửa bệnh viện có không ít xe taxi đậu đón khách, vậy mà cô hỏi mấy xe cũng không xe nào đi, chỉ nhìn cô lạ lùng rồi lạnh lùng lắc đầu, ý bảo không đi.

Đúng là ức hiếp người ta mà, đến cả lái xe taxi cũng ức hiếp cô.

Vừa ảm ức vừa tủi thân, Tiểu Hi vừa đi lại vừa khóc hu hu.

May sao có một bác chạy xe ôm thương tình chở cô về. Trên người không có một xu, về đến biệt thự Mộ gia cô phải nhờ dì Hai trả giúp tiền xe, miệng không ngừng cảm ơn bác lái xe, nếu không có ông, không chừng giờ này cô phải lê thê lếch thếch đi bộ về.

Dì Hai vô cùng bất ngờ, vội vội vàng vàng kéo cô vào trong, rồi lại nhìn một lượt người cô từ trên xuống dưới.

“Hi Hi à! Mọi người đâu? Sao con về đây một mình? Con xuất viện sao không gọi dì Hai đem đồ vô mà mặc đồ bệnh viện đi về thế này? Nhìn xem, bộ dạng con sao lại lòi thối nhếch nhách thế này?”

Tiểu Hi không nói gì, chỉ yếu xiu trả lời vài câu đối phó cho có lệ rồi bỏ lên phòng mình.

Hôm đó, cô đi học không về làm bà chờ mãi, đến tối lại nghe nói cô bị bắt cóc, giải cứu được thì cô lại vô viện còn bị hôn mê mấy ngày không tỉnh, mấy lần bà vào đưa cơm mà vẫn không thấy cô tỉnh làm bà lo lắng không yên. Giờ bỗng dưng cô lại một mình về nhà, không phải mọi người vẫn trông cô trong bệnh viện sao? Tâm trạng lại có vẻ không tốt. Không biết cô về thế này mọi người đã biết hay chưa? Càng nghĩ lại càng thấy không ổn, dì Hai vội vàng gọi điện báo cho Lạc Nguyên.

Sau khi bị bọn Lạc Trâm đến hỏi chuyện của Tiểu Hi, Lạc Nguyên lại nhận được điện thoại của dì Hai, anh đã tức tốc vội chạy về nhà không quên dặn dì Hai nhất định giữ Tiểu Hi lại không cho cô đi đâu.

Tiểu Hi hận Lạc Nguyên đã xem thường mạng sống của mình, lại hận anh coi thường tình cảm của cô, sống chung nhà bao lâu vậy mà anh một chút tình cảm dành cho cô cũng không có, trong lòng chỉ có một mình chị Khả Vy. Cô thật ganh tỵ với tiểu Vy, chị ấy thật hạnh phúc, cho dù đã qua đời Lạc Nguyên vẫn không quên được.

Giờ phút này, cô chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, rời khỏi nơi này, rời xa con người xấu xa kia vì thế khi về phòng, cô lập tức gom tất cả mọi thứ cho vào vali, quyết định bỏ đi khỏi biệt thự nhà họ Mộ.

Lúc Tiểu Hi xách vali đi ra, lại bị dì Hai thà chết ngăn cản không cho cô đi, làm cô vô cùng khó xử, tiến thoái lưỡng nan. Trong lúc giằng co chưa biết phải làm thế nào thì Lạc Nguyên và mọi người đã về tới, Tiểu Hi cảm thấy rối rắm, vốn dĩ cô nghĩ mọi người không thể về kịp nhưng không ngờ mọi người lại về hết thế này, thật khó xử.

Lạc Nguyên tiến lên giật lấy hành lý từ tay cô rồi kéo cô vào phòng mình đóng cửa lại, “Hi Hi! Em vào đây nói chuyện với anh.”

Vốn nghĩ mọi chuyện đến đây coi như chấm dứt không ngờ lại phát sinh chuyện này, anh cứ cho rằng lúc đó cô đã hôn mê không ngờ cô lại nghe hết mọi chuyện.

Lạc Nguyên kéo cô vào phòng, ấn cô ngồi xuống ghế rồi lại vô đầu bực tức ngồi xuống bên cạnh, anh thật sự không biết phải nói với cô thế nào nữa.

“Tiểu Hi! Anh...Tiểu Hi! Em hãy nghe anh giải thích được không?”

Hung hăng trừng mắt với anh, Tiểu Hi đánh giọng, “Tại sao tôi phải nghe anh?”

“Vây coi như em bỏ chút thời gian nghe anh kể một câu chuyện” giọng Lạc Nguyên đầy bất đắc dĩ.

Thấy cô im lặng không còn phản đối nữa, anh nhẹ giọng kể cho cô nghe một câu chuyện

“Có một cô bé khi mới bốn tuổi đã bị mẹ mình bỏ rơi. Người mẹ dắt cô đến trước cửa một biệt thự giàu có bảo cô đứng đó, rồi bà bỏ đi không quay lại. Cô bé cứ đứng mãi, đứng mãi đợi mẹ quay lại, không dám đi đâu sợ bà không nhìn thấy mình. Cô bé đứng đó từ sáng đến tối, rồi lại đợi từ tối đến sáng, không ăn không uống chỉ một lòng đợi mẹ. Cho đến khi người chủ biệt thự kia chú ý đến thì cô bé đã lả đi vì đói và khát. Họ đem cô bé vào nhà chăm sóc, gia đình này không có con, đúng như người mẹ đã tìm hiểu, người mẹ nghĩ rằng họ sẽ nhận cô bé làm con nuôi.

Nhưng đời không như những gì con người ta vẫn nghĩ. Chủ ngôi biệt thự ấy rất muốn nhận cô bé làm con nuôi nhưng vợ ông ta thì không, vì bà ta nghĩ rằng cô bé chính là con riêng do ông đi vụng trộm bên ngoài mà sinh ra, nếu không thì tại sao cô bé lại xuất hiện ở trước biệt thự của họ. Vì thế hai người họ không ngừng cãi nhau và để chứng minh mình trong sạch, ông chủ ngôi biệt thự ấy đành phải đưa cô bé vào cô nhi viện.

31. Chương 31

Hai năm sau, sau bao lần được nhận nuôi rồi bị trả về, cô bé đã được hai vợ chồng họ nhận nuôi. Một lần hai người đi làm từ thiện, người vợ đã chú ý đến cô bé, vì trông cô bé quá u buồn, không thích hợp với lứa

tuổi của mình.

Mang tâm hồn đầy thương tích như thế nên cô bé gần như không thể trải lòng mình với ai. Gia đình ấy phải cố gắng hết sức, nỗ lực hết sức để kéo em ấy lại gần mọi người. Những tưởng từ nay về sau cuộc sống sẽ luôn mỉm cười với em ấy, nhưng thật bất hạnh khi người con trai của gia đình ấy lại yêu thích cô bé. Bởi vì liên quan đến anh ta mà cô bé phải chết trong khi chỉ mới hai mươi mấy tuổi đời. Lòng người thật tàn nhẫn đã cướp đi sinh mạng của cô ấy khi đang ở độ tuổi thanh xuân nhất.

Chỉ vì những ganh tỵ hèn hạ mà người ta đã âm mưu cướp đi sinh mạng của tiểu Vy. Tiểu Hi à, em hiểu không, tiểu Vy chỉ mới có hai mươi mấy tuổi, cô ấy không đáng bị như thế, cô ấy còn biết bao thời gian để cảm nhận hạnh phúc vậy mà phải đau đớn từ bỏ thế giới này, trong khi kẻ gây tội ác vẫn sống nhõn nhợ như không có chuyện gì. Em có hiểu được sự phẫn nộ trong lòng anh không, tại sao ông trời lại bất công với cô ấy như thế, một người không chỉ kém may mắn hơn người khác mà là rất bất hạnh vậy mà đến cuối cùng vẫn không được hưởng hạnh phúc.”

Tiểu Hi im lặng không nói gì lại không hiểu sao nước mắt bỗng dưng rơi xuống.

“Sau khi tiểu Vy chết, suýt chút nữa anh đã qua lại với kẻ đã ra tay giết vợ mình, nếu không may mắn kịp thời phát hiện Hạ Lan có điều mờ ám trong cái chết của tiểu Vy thì có lẽ anh đã cưới cô ta. Sau khi phát hiện ra điều đó, anh lập tức cùng bạn mình điều tra các manh mối để lật lại vụ án. Nhưng với chứng cứ rời rạc, không đủ thuyết phục nên bọn anh không thể nào lật lại vụ án được.”

“Dừng lại, đoạn sau để tôi đoán.” Tiểu Hi chen vào.

“Sau đó, anh phát hiện ra tôi rất giống vợ mình, Hạ Lan lại có ý đồ với anh cho nên anh lợi dụng tôi khiêu khích cô ta, làm cho cô ta cảm thấy cần phải loại bỏ tôi, các anh lên kế hoạch dụ dỗ cô ta vào bẫy, chuyển tôi đến công ty làm việc rồi chuyển ba mẹ tôi lên đây đều do anh cố ý gợi ra cho tôi làm theo.”

“Tiểu Hi! Thật sự anh không còn cách nào khác, bắt đắc dĩ mới phải lợi dụng em ép Hạ Lan ra tay, Tiểu Hi xin em hãy tha thứ cho anh. Em cũng biết trong hoàn cảnh của anh không còn sự lựa chọn nào khác. Em hãy hiểu cho anh.”

Tiểu Hi không nói gì, cũng không thèm nhìn anh chỉ cúi đầu ngồi đếm ngón tay của mình, trong lòng âm thầm khinh bỉ, “Đẩy người ta vào chỗ chết rồi bảo là không còn lựa chọn nào khác. Nực cười, vô cùng nực cười, giết người ta chết rồi bảo rằng tôi không có ý, tôi phải trả thù cho vợ tôi”.

Tiểu Hi hừ lạnh nhếch mép cười.

“Vậy anh cũng nên đứng ở vị trí của tôi mà suy nghĩ chứ. Đối với tôi thì anh và Hạ Lan có khác gì nhau, vì đạt được mục đích của mình không ngại hy sinh mạng sống người khác. Hạ Lan chỉ là bạn của tiểu Vy, còn tôi, tôi là gì với anh, chẳng phải hiện tại chúng ta đang là quan hệ yêu đương sau này còn có khả năng kết hôn sao? Vậy mà sao, anh vẫn dửng dưng đem tôi bỏ vào lửa, anh nói xem anh với Hạ Lan có khác gì nhau? Hạ Lan vì anh sẵn sàng cướp đi sinh mạng người bạn thân của mình còn anh vì vợ cũ của mình sẵn sàng đẩy người vợ sắp cưới của mình vào chỗ chết. So với cô ta, anh còn ***** hơn cả cô ta”

Lạc Nguyên cứng người, không biết nên nói sao với cô. Đúng vậy, anh là tên ***** , tên xấu xa đã lợi dụng cô, đã đẩy cô vào vòng nguy hiểm nhưng anh không còn cách nào khác, chứng cứ mong manh trong khi con người kia lại gian xảo, nếu lần này không có sự chuẩn bị trước e rằng anh cũng mất Tiểu Hi mà không thể làm gì được cô ta.

Nhưng lúc cảnh sát nổ súng bắn bọn bắt cóc, anh thật sự sợ hãi, tìm anh như thất lạc, vô cùng đau đớn tưởng như sắp đánh mất thứ quan trọng nhất đời mình, lúc đó anh mới phát hiện Tiểu Hi vô cùng quan trọng với anh.

Tiểu Hi oán hận nói tiếp, “Nếu anh thật sự yêu tôi thì anh có thể nào yên lòng để Hạ Lan uy hiếp tính mạng của tôi không? Lạc Nguyên! Tiểu Vy không đáng chết, Hạ Lan có tội, nhưng tại sao tôi lại phải vướng vào chuyện của các người mà không hề được anh cho biết, xin phép hay làm bất cứ điều gì chứng tỏ anh tôn trọng tôi. Anh đâu chỉ nhờ tôi giúp anh chuyện nhỏ nhặt gì, anh đã mượn chính mạng sống của tôi để đánh đổi. Sao tôi lại không có quyền được biết?” Mất không nhận được lại rơi lệ. Cô uất ức, cô ganh tỵ, Khả Vy chết rồi nhưng chị ấy thật hạnh phúc vì vẫn có Lạc Nguyên yêu thương chị ấy.

Lạc Nguyên di chuyển ngồi xuống trước mặt cô.

“Là anh sai, anh đã sai rồi, anh không thương lượng với em lại đẩy em vào tình huống như thế. Tiểu Hi! Không phải như em nghĩ đâu, anh thật sự không phải chỉ vì tiểu Vy, Hạ Lan rất nguy hiểm, nếu không làm vậy thì sự việc như tiểu Vy chắc chắn sẽ lặp lại với em.”

Cô vẫn không thèm nhìn đến anh, quay mặt qua chỗ khác.

“Em cứ thế này làm anh cảm thấy rất đau lòng. Em phải tin anh, lúc trước anh đã nghĩ sau khi chuyện này qua đi, chúng ta sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc, sau này chúng ta sẽ kết hôn, sinh con, sống một cuộc sống vui vẻ, đầm ấm. Tiểu Hi! Tha thứ cho anh, chúng ta làm lại từ đầu đi em.”

Tiểu Hi không chịu nổi nữa, anh ta thật giả dối, đến tính mạng của cô mà anh ta còn không quan tâm, vậy mà bây giờ ở đây còn vờ vọt.

“Tôi muốn rời khỏi đây, anh đừng giả dối như thế, lợi dụng cũng đã lợi dụng xong rồi, anh còn muốn gì nữa mà cố gắng níu kéo tôi, tôi có tha thứ cho anh hay không đối với anh thật sự quan trọng sao? Tôi với anh có là gì đâu, đến tính mạng tôi còn không là gì đối với anh, sao anh cứ phải giả dối với tôi, vốn chẳng yêu thương gì tôi thì xây dựng gia đình để làm gì? Anh đừng ở đây làm bộ làm tịch diễn cho tôi xem nữa. Nhìn anh làm bộ làm tịch tôi lại thấy càng căm ghét hơn.”

“Không phải như em nghĩ đâu, Tiểu Hi! Anh... thật sự...anh...”

“Tôi có hiểu lầm sao? Chẳng phải đêm đó chính anh đã thừa nhận với Hạ Lan như thế sao?” Tiểu Hi cười khẩy, cô không hiểu sao anh vẫn có thể tiếp tục dối lòng như thế, cơ bản anh không yêu thương gì cô thì việc cô nghĩ thế nào có quan trọng sao, sao lại phải mắc công giải thích.

“Bây giờ tôi chỉ muốn rời khỏi nơi đây, không phải nhìn thấy mặt anh nữa là tốt rồi.”

Lạc Nguyên biết giờ cô đang rất giận dữ, có nói gì cũng chỉ làm cô thêm giận.

“Em định đi đâu?”

“Về quê, ở nhà có ba có mẹ tôi yêu thương tôi, không phải ở đây bị người ta lợi dụng.”

“Nhưng về nhà em sẽ giải thích thế nào với ba mẹ, em còn chưa học xong, đột nhiên nghỉ học về nhà sẽ làm ông bà thất vọng, huống chi ba mẹ hỏi về anh em sẽ nói sao?”

Tiểu Hi bình tĩnh, đúng rồi, còn ba mẹ, họ mà biết rõ sẽ thất vọng lắm, nếu biết cô suýt chết sẽ còn đau lòng đến mức nào. Không được, không thể làm họ đau lòng, nhưng giờ cô cũng không muốn tiếp tục ở nơi này. Tiểu Hi ngẩn người suy nghĩ, bây giờ cô không thể về nhà nhưng cũng không muốn tiếp tục ở lại đây vậy phải làm sao.

Lạc Nguyên thấy cô không nói gì, tấn công tiếp.

“Ba mẹ lại rất vừa ý với anh, trong lòng họ có lẽ đã xem anh là người nhà, nếu em thông báo cho họ chúng ta không quen nhau nữa sẽ làm ba mẹ đau lòng đến mức nào, còn nữa hàng xóm của em cũng biết chúng ta đang qua lại, vả lại em còn đang ở nhà anh, nếu bây giờ em trở về một mình họ sẽ dị nghị bàn tán thành đến chuyện gì? Miệng lưỡi thế gian cho dù em chịu được nhưng ba mẹ làm sao chịu nổi?”

Không cho cô có cơ hội suy nghĩ, anh nói tiếp.

“Chỉ bằng em lại cho anh cơ hội làm lại, nếu lúc đó em vẫn không chấp nhận được anh chúng ta lại tính tiếp.”

Anh ta hay thật, nếu bây giờ người ngồi đây là một cái xác chết thì anh ta định xin một cơ hội với ai, lại còn xin thêm cơ hội, còn bảo lại tính tiếp nữa chứ, đúng là gian thương tính toán hay thật. Nhờ được anh ta tính mà cô đang yên đang lành phải suýt chết, nói thì hay lắm sao anh ta không thử trải qua cảm giác nhìn mình phải chết xem nó đau đớn thế nào. Cái cảm giác khi đợi cái chết từ từ đến với mình làm người ta sợ hãi thế nào, anh ta có hiểu được không, cảm giác khi bản thân chỉ có thể ngồi đó sợ hãi, đau đớn, bất lực đợi người ta giết mình sẽ ra sao, anh ta làm sao hiểu được.

“Tôi mặc kệ, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy mặt anh, anh rút cho tôi.” Tiểu Hi rồi rầm tức giận bịt tai khóc lớn.

Lạc Trâm ở bên ngoài nghe thấy Tiểu Hi hét lớn, sốt ruột chạy vào, đẩy Lạc Nguyên ra ngoài. “Anh ra đi để bọn em nói chuyện với cô ấy.”

Lạc Nguyên đành bất lực đi ra ngoài.

Mọi việc dường như không có lối thoát, Tiểu Hi hận Lạc Nguyên đương nhiên không muốn nhìn thấy anh ta, về quê thì ba mẹ sẽ đau lòng nhưng ở lại sẽ phải nhìn thấy anh ta, tha thứ cho anh ta? Chuyện này lại càng không có khả năng, cô phải làm sao đây?

32. Chương 32

Tên truyện: Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi

Có thể nói rằng, trong suốt cuộc đời Mộ Lạc Nguyên, chỉ có hai người làm anh thấy hối tiếc nhiều nhất, chính là Phương Khả Vy và Ngưu Tiểu Hi.

Đối với cái chết của Phương Khả Vy, anh luôn cảm thấy bản thân mình chính là nguyên nhân gián tiếp dẫn đến cái chết của cô. Nếu không lấy anh thì Hạ Lan đâu phải ra tay với cô, cô đâu phải kết thúc cuộc sống của mình như thế, có lẽ bây giờ cô đang vui vẻ bên chồng con của mình, đâu phải cô đơn một mình dưới lòng đất lạnh.

Còn đối với Ngưu Tiểu Hi, chính anh đã tự tay phá đi hạnh phúc của bản thân và cô ấy. Người bắt đầu là anh, người phá hủy cũng là anh. Đến lúc anh biết được Tiểu Hi có vị trí quan trọng thế nào trong lòng mình thì cô đã bỏ đi.

Kể từ khi cô dọn về sống cùng, anh vẫn luôn loay hoay không trả lời được một vấn đề, chính là việc anh quan tâm chăm sóc Tiểu Hi, muốn sống cùng cô, thật sự chỉ đơn giản vì cô là một phần trong kế hoạch vạch trần Hạ Lan hay còn nguyên nhân nào khác. Chỉ đến khi nhìn thấy tên bắt cóc chìa nòng súng vào đầu Tiểu Hi, nhìn thấy cô trong tình thế vô cùng nguy hiểm, thì trái tim anh như bị ai bóp chặt, đau đớn, sợ hãi, anh mới biết rằng bản thân mình thì ra vô cùng lo lắng cho cô, nếu mất đi Tiểu Hi, anh sẽ vô cùng đau khổ. Chỉ khi đó anh mới biết, Tiểu Hi đối với anh không hề đơn giản chỉ là một người giúp anh vạch tội Hạ Lan, mà từ lúc nào cô đã âm thầm, len lỏi vào tim anh, lặng lẽ nắm giữ trái tim anh, giúp nó hồi sinh trong khi bản thân anh không hề hay biết.

Anh sai rồi, mỗi bước anh đi đều sai rồi, tất cả những gì anh nhận lấy hôm nay đều là lỗi của anh. Anh là người cuồng vọng, là tên ích kỷ chỉ biết có bản thân mình, hơn năm năm nay đã bao lần anh tự mắng mình như thế.

Năm xưa, anh tính toán mọi thứ, lợi dụng Tiểu Hi bắt tội Hạ Lan, giúp tiểu Vy đòi lại công bằng, anh luôn nghĩ rằng khi mọi việc kết thúc anh còn có Tiểu Hi bên cạnh.

Điều anh không thể ngờ tới chính là Tiểu Hi của anh không chỉ là một cô bé hồn nhiên đáng yêu, không sâu, không lo mà cô còn rất kiên cường, có lúc cố chấp đến lạnh lùng.

Ngày ấy, anh đã hết lời giải thích, năn nỉ lần dọa dẫm mới có thể làm cô ấy dịu lại, không lập tức thu dọn hành lý bỏ đi.

Nhưng sau đó thì sao? Cô ấy ở lại như một cái bóng, sáng lạng lẽ đi học, chiều đi làm thêm không về, tới lại ở suốt trong phòng, đến cái bóng của cô mà anh cũng không thể thấy. Mấy tháng sau, cô không nói một tiếng, âm thầm bỏ đi du học, đi suốt mấy năm cũng không liên lạc về nhà.

Lúc ấy, anh vô cùng tức giận, anh vô cùng tức giận Hiểu Linh, Hiểu Hương và Lạc Trâm. Tại sao bọn họ có thể góp tiền cho Tiểu Hi đi du học bỏ anh mà không hề báo cho anh biết? Nhưng anh làm gì có tư cách trách mắng bọn họ, người có lỗi là anh, nếu không tại anh sao cô ấy phải bỏ đi, chính tay anh đã gây nên sự việc như hiện tại thì anh có thể đổ lỗi cho ai.

Năm năm rồi, Tiểu Hi của anh đã bỏ anh đi năm năm rồi. Cô có biết anh đã rất hối hận, rất nhớ cô không? Giờ Tiểu Hi của anh đang làm gì, có bao giờ cô nhớ đến anh?

Đang mãi suy tư, cửa phòng đột nhiên mở ra, nhưng Lạc Nguyên không hề hay biết.

Mộ Phàm chạy như bay vào phòng, dừng lại trước bàn của Lạc Nguyên, môi nhếch lên thành nụ cười đều, gõ gõ bàn Lạc Nguyên, chậm rãi phun ra “Lạc Nguyên! Em có một tin mà anh sẽ vô cùng quan tâm.”

Ai đó vẫn trầm mặt, đang chìm đắm vào suy tư của riêng mình.

Thấy anh có vẻ không quan tâm, Mộ Phàm không nhịn được quát lớn “Là Tiểu Hi, em có tin tức của Tiểu Hi đó nha.”

Lạc Nguyên giật mình, Tiểu Hi à? Đã bao lâu rồi không có tin tức của cô ấy. Bình tĩnh, anh đứng dậy lắc vai Mộ Phàm.

“Tin gì? Cậu nói ngay đi.”

Mộ Phàm cười hắc hắc “Anh không cần phải lúc nào cũng hề nghe thấy tên ‘Tiểu Hi’ liền kích động như vậy chứ.”

Ngừng một chút, Mộ Phàm lại khoa trương, khoác lác nói với Lạc Nguyên “Anh có biết là em đã tốn bao nhiêu công sức, mồ hôi và nước miếng mới lấy được tin này không hả?”

Lạc Nguyên không kiên nhẫn, cau gắt “Có gì cậu mau nói đi, đừng có mà vòng vo.”

Mộ Phàm cười giả lả “Được rồi, em nói mà. Anh làm gì mà gấp vậy, người cũng đã về, chẳng chạy đi đâu mà lo.”

“Cô ấy về nước rồi sao?” Giọng Lạc Nguyên không khỏi tỏ ra vui vẻ.

“Về rồi, không những về rồi mà còn đã về hơn nửa năm nay.”

Mười lăm phút sau, mọi người ở phòng Kinh doanh của tập đoàn Quang Đông chỉ nhìn thấy Tổng Giám đốc xông vào phòng, túm tay Lạc Trâm lôi ra ngoài.

“Lạc Trâm! Em thật quá đáng. Năm năm trước âm thầm giúp cô ấy bỏ đi không nói một lời, còn bây giờ biết rõ cô ấy đã về cũng không nói với anh. Em thật quá đáng, em có xem anh là anh trai ruột của em không hả?” Lạc Nguyên tức giận nói gần như hét.

Lạc Trâm hoảng hồn, cô lắp bắp “Anh! Không phải em muốn giấu mà Tiểu Hi, cô ấy... cô ấy... không cho em nói. Cô ấy không muốn gặp anh. Em cũng hết cách rồi anh à.”

Lạc Nguyên chán nản, tay anh buông lỏng, dựa hẳn người vào lang can hành lang cầu thang bộ. Bây giờ, có ai biết trong lòng anh có bao nhiêu chua xót, có bao nhiêu đau đớn. Người anh yêu thương không muốn gặp anh. Hai người cùng sống dưới một bầu trời, cùng hít thở không khí chung một thành phố, vậy mà ngay cả việc nhìn cô một lần anh cũng không thể.

Một phạm nhân cũng có ngày mãn hạn tù, còn anh, ai có thể nói cho anh biết đến khi nào Tiểu Hi mới tha thứ cho anh, đến khi nào đây...

Nhìn vẻ mặt đau khổ của anh, Lạc Trâm quả thật không đành lòng. Anh trai cô suốt năm năm nay đã rất ân hận vì những việc mình đã làm. Lúc người nào đó mới bỏ đi, anh ấy đã điên cuồng truy tìm tin tức của cô. Nhưng biến người mèn mông, biết tìm cô ở đâu. Huống chi, người ta đi nước nào du học anh cũng chẳng biết. Anh điều tra danh sách du học sinh của tất cả các trung tâm giới thiệu học sinh đi du học đều không thấy tên cô, làm sao mà biết được khi người nào đó ở miền Nam lại làm thủ tục du học qua trung tâm ở ngoài Bắc.

Vô vọng tìm kiếm, lại đau khổ thất vọng, cuối cùng đành hết cách, chỉ còn cách mỗi mòn chờ đợi người nào đó. Bao năm nay Lạc Nguyên vẫn mòn mỏi chờ đợi, chờ đợi ngày người ta trở lại, chỉ còn cách bầu vùi vào hy vọng này, nếu không có lẽ anh đã phát điên.

Được rồi, Lạc Trâm nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu. Dù sao anh trai cũng đã biết, cố giấu cũng vậy, cứ cho anh ấy biết tin về Tiểu Hi.

“Anh hai! Tiểu Hi đang làm cho Hạ Thị, bạn trai cô ấy là cố vấn kỹ thuật cho bên đấy, còn cô ấy làm Giám đốc tài chính”

Ngừng một chút, quan sát sự sụp đổ trong mắt của Lạc Nguyên, Lạc Trâm chậm rãi nói tiếp “Anh... Tiểu Hi thật sự không thể tha thứ cho anh đâu, cô ấy... nếu có thể tha thứ cho anh thì nhiều năm trước đã trở về với chúng ta.”

“Anh không tin, em nói không phải là sự thật, làm sao cô ấy có thể yêu người đàn ông khác.” Lạc Nguyên hét lên, quay mặt bỏ đi, sau đó lái xe xông thẳng đến Hạ Thị.

33. Chương 33

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 15

Có thể nói rằng, trong suốt cuộc đời Mộ Lạc Nguyên, chỉ có hai người làm anh thấy hối tiếc nhiều nhất, chính là Phương Khả Vy và Ngưu Tiểu Hi.

Đối với cái chết của Phương Khả Vy, anh luôn cảm thấy bản thân mình chính là nguyên nhân gián tiếp dẫn đến cái chết của cô. Nếu không lấy anh thì Hạ Lan đâu phải ra tay với cô, cô đâu phải kết thúc cuộc sống của mình như thế, có lẽ bây giờ cô đang vui vẻ bên chồng con của mình, đâu phải cô đơn một mình dưới lòng đất lạnh.

Còn đối với Ngưu Tiểu Hi, chính anh đã tự tay phá đi hạnh phúc của bản thân và cô. Người bắt đầu là anh, người phá hủy cũng là anh. Đến lúc anh biết được Tiểu Hi có vị trí quan trọng thế nào trong lòng mình thì cô đã bỏ đi.

Kể từ khi cô về sống cùng, anh vẫn luôn loay hoay không trả lời được một vấn đề đó chính là việc anh quan tâm chăm sóc Tiểu Hi, muốn sống cùng cô, thật sự chỉ đơn giản vì cô là một phần trong kế hoạch vạch trần Hạ Lan hay còn nguyên nhân nào khác. Chỉ đến khi nhìn thấy tên bắt cóc chĩa nòng súng vào đầu Tiểu Hi, nhìn thấy cô trong tình thế vô cùng nguy hiểm, trái tim anh như bị ai bóp chặt, đau đớn, sợ hãi, thì anh mới biết bản thân mình vô cùng lo lắng cho cô, nếu mất đi Tiểu Hi, anh sẽ vô cùng đau khổ. Lúc đó anh mới nhận ra, Tiểu Hi đối với anh không hề đơn giản chỉ là một người giúp anh vạch tội Hạ Lan, mà từ lúc nào cô đã âm thầm, len lỏi vào tim anh, lặng lẽ nắm giữ trái tim anh, giúp nó hồi sinh trong khi bản thân anh không hề hay biết.

Anh sai rồi, mỗi bước anh đi đều sai rồi, tất cả những gì anh nhận lấy hôm nay đều là lỗi của anh. Anh là người cuồng vọng, là tên ích kỷ chỉ biết có bản thân mình, hơn năm năm nay đã bao lần anh tự mắng mình như thế.

Năm xưa, anh tính toán mọi thứ, lợi dụng Tiểu Hi bắt tội Hạ Lan, giúp tiểu Vy đòi lại công bằng, anh luôn nghĩ rằng tất cả đều nằm trong suy tính của anh, khi mọi việc kết thúc anh vẫn còn có Tiểu Hi bên cạnh.

Điều anh không thể ngờ tới chính là Tiểu Hi của anh lại phát hiện ra sự thật, và cô lại cố chấp không chịu tha thứ cho anh. Đúng vậy, nếu đổi lại là anh, anh cũng không thể tha thứ, Tiểu Hi của anh không chỉ là một cô bé hồn nhiên đáng yêu, không sâu, không lo mà còn là một cô gái rất kiên cường, có lúc cố chấp đến lạnh lùng.

Ngày ấy, anh đã hết lời giải thích, năn nỉ lần dọa dẫm mới có thể làm cô ấy dịu lại, không lập tức thu dọn hành lý bỏ đi.

Nhưng sau đó thì sao? Cô ấy ở lại như một cái bóng, sáng lạng lẽ đi học, chiều đi làm thêm không về, tới lại ở suốt trong phòng, đến cái bóng của cô mà anh cũng không thể thấy. Cho đến vài tháng sau, cô không nói một tiếng, âm thầm bỏ đi du học, đi suốt mấy năm cũng không liên lạc về nhà.

Lúc ấy, anh vô cùng tức giận, anh vô cùng tức giận Hiểu Linh, Hiểu Hương và Lạc Trâm. Tại sao bọn họ có thể góp tiền cho Tiểu Hi đi du học bỏ anh mà không hề báo cho anh biết? Nhưng anh làm gì có tư cách trách mắng bọn họ, người có lỗi là anh, chính tay anh đã gây nên sự việc như hiện tại thì anh có thể đổ lỗi cho ai.

Năm năm rồi, Tiểu Hi của anh đã bỏ anh đi năm năm rồi. Cô có biết năm năm nay anh đã rất hối hận, rất nhớ cô không? Cô có biết, một người luôn sống trong ray Giờ Tiểu Hi của anh đang làm gì, có bao giờ cô nhớ đến anh?

Đang mãi suy tư, cửa phòng đột nhiên mở ra, nhưng Lạc Nguyên không hề hay biết.

Mộ Phàm chạy như bay vào phòng, dừng lại trước bàn của Lạc Nguyên, môi nhếch lên thành nụ cười đều, gõ gõ bàn Lạc Nguyên, chậm rãi phun ra “Lạc Nguyên! Em có một tin mà anh sẽ vô cùng quan tâm.”

Ai đó vẫn trầm mặt, đang chìm đắm vào suy tư của riêng mình.

Thấy anh có vẻ không quan tâm, Mộ Phàm không nhịn được quát lớn “Là Tiểu Hi, em có tin tức của Tiểu Hi đó nha.”

Lạc Nguyên giật mình, Tiểu Hi à? Đã bao lâu rồi không có tin tức của cô ấy. Bình tĩnh, anh đứng dậy lắc vai Mộ Phàm.

“Tin gì? Cậu nói ngay đi.”

Mộ Phàm cười hắc hắc “Anh không cần phải lúc nào cũng hề nghe thấy tên ‘Tiểu Hi’ liền kích động như vậy chứ.”

Ngừng một chút, Mộ Phàm lại khoa trương, khoác lác nói với Lạc Nguyên “Anh có biết là em đã tốn bao nhiêu công sức, mồ hôi và nước miếng mới lấy được tin này không hả?”

Lạc Nguyên không kiên nhẫn, cau gắt “Có gì cậu mau nói đi, đừng có mà vòng vo.”

Mộ Phàm cười giả lả “Được rồi, em nói mà. Anh làm gì mà gấp vậy, người cũng đã về, chẳng chạy đi đâu mà lo.”

“Cô ấy về nước rồi sao?” Giọng Lạc Nguyên không khỏi tỏ ra vui vẻ.

“Về rồi, không những về rồi mà còn đã về hơn nửa năm nay.”

Mười lăm phút sau, mọi người trong phòng Kinh doanh của tập đoàn Quang Đông nhìn thấy Tổng Giám đốc của mình giận dữ xông vào phòng, rồi nhanh chóng túm tay Lạc Trâm lôi ra ngoài.

“Lạc Trâm! Em thật quá đáng. Năm năm trước âm thầm giúp cô ấy bỏ đi không nói một lời, còn bây giờ biết rõ cô ấy đã về cũng không nói với anh. Em thật quá đáng, em có xem anh là anh trai ruột của em không hả?” Lạc Nguyên tức giận nói gần như hét.

Lạc Trâm hoảng hồn, cô lắp bắp “Anh! Không phải em muốn giấu mà Tiểu Hi, cô ấy... cô ấy... không cho em nói. Cô ấy không muốn gặp anh. Em cũng hết cách rồi anh à.”

Lạc Nguyên chán nản, tay anh buông lỏng, dựa hẳn người vào lan can hành lang cầu thang bộ. Bây giờ, có ai biết trong lòng anh có bao nhiêu chua xót, có bao nhiêu đau đớn. Người anh yêu thương không muốn gặp anh. Hai người cùng sống dưới một bầu trời, cùng hít thở không khí chung một thành phố, vậy mà ngay cả việc nhìn cô một lần anh cũng không thể.

Một phạm nhân cũng có ngày mãn hạn tù, còn anh, ai có thể nói cho anh biết đến khi nào Tiểu Hi mới tha thứ cho anh, đến khi nào đây...

Nhìn vẻ mặt đau khổ của anh, Lạc Trâm quả thật không đành lòng. Anh trai cô suốt năm năm nay đã rất ân hận vì những việc mình đã làm. Lúc người nào đó mới bỏ đi, anh ấy đã điên cuồng truy tìm tin tức của cô. Nhưng biến người mệnh mông, biết tìm cô ở đâu. Huống chi, người ta đi nước nào du học anh cũng

chẳng biết. Anh điều tra danh sách du học sinh của tất cả các trung tâm giới thiệu học sinh đi du học đều không thấy tên cô, làm sao mà biết được khi người nào đó ở miền Nam lại làm thủ tục du học qua trung tâm ở ngoài Bắc.

Vô vọng tìm kiếm, lại đau khổ thất vọng, cuối cùng đành hết cách, chỉ còn cách mỗi mòn chờ đợi người nào đó. Bao năm nay Lạc Nguyên vẫn mòn mỏi chờ đợi, chờ đợi ngày người ta trở lại, chỉ còn cách bầu vùi vào hy vọng này, nếu không có lẽ anh đã phát điên.

Được rồi, Lạc Trâm nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu. Dù sao anh trai cũng đã biết, cố giấu cũng vậy, cứ cho anh ấy biết tin về Tiểu Hi.

“Anh hai! Tiểu Hi đang làm cho Hạ Thị, bạn trai cô ấy là cố vấn kỹ thuật cho bên đấy, còn cô ấy đang làm Giám đốc tài chính”

Ngừng một chút, quan sát sự sụp đổ trong mắt của Lạc Nguyên, Lạc Trâm chậm rãi nói tiếp “Anh... Tiểu Hi thật sự không thể tha thứ cho anh đâu, cô ấy... nếu có thể tha thứ cho anh thì nhiều năm trước đã trở về với chúng ta.”

“Anh không tin, những gì em nói đều không phải là sự thật, làm sao cô ấy có thể yêu người đàn ông khác.” Lạc Nguyên hét lên, quay mặt bỏ đi, sau đó lái xe xông thẳng đến Hạ Thị. Người con gái mà anh đã yêu, sao lại có thể trở thành bạn gái của người khác, không thể nào, làm sao có thể, anh không tin, có chết anh cũng không tin.

34. Chương 34

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 16

Lạc Nguyên dừng xe ở đối diện toàn nhà của tập đoàn Hạ Thị, anh cứ ngồi ngây ngốc như thế, nhìn chăm chăm qua bên đó. Anh tự hỏi, nếu Tổng giám đốc tập đoàn Quang Đông xông vào gặp Giám đốc tài chính của tập đoàn Hạ Thị thì mọi người sẽ nghĩ như thế nào? Bạn trai Tiểu Hi sẽ thấy thế nào?

Bây giờ, có ai biết rằng anh trăm lần, ngàn lần muốn xông thẳng vào trong đó. Đương nhiên, lý trí của anh không cho phép anh xông thẳng vào đó. Anh chỉ có thể ngồi đây, ngây ngốc chờ người nào đó xuất hiện ở cổng lớn.

Ngoài đường, người qua kẻ lại không biết đã bao nhiêu lượt, bầu trời cũng chuyển dần sang chiều. Cuối cùng, anh cũng nhìn thấy bóng dáng đó bước ra, đã bao lần anh mơ thấy có ngày gặp lại cô, nhưng anh không thể nào ngờ lần đầu tiên gặp lại sau bao năm xa cách lại trở trên thế này. Tại sao, tại sao Tiểu Hi đã có bạn trai, tại sao cô lại làm cho tập đoàn Hạ Thị, đối thủ cạnh tranh của Quang Đông? Tại sao đã qua bao nhiêu năm cô cũng không thể tha thứ cho anh?

Anh nhìn chăm chăm vào dáng hình mảnh mai đó, cô khoác lên mình bộ y phục công sở màu đen, tóc búi cao, ánh mắt lơ đãng nhìn mọi thứ xung quanh, làm người khác có cảm giác như ánh mắt ấy không hề chú ý đến bất cứ sự vật nào chung quanh, chỉ là thờ ơ nhìn vào mọi thứ. Vẫn gương mặt năm nào, nhưng đã không còn là vẻ ngây ngô năm xưa mà giờ đây lại toát lên vẻ lãnh đạm của một người đã có địa vị, phong thái của một người trải đời. Vẫn là con người ấy của năm nào nhưng lại khiến cho người ta không khỏi có cảm giác xa lạ. Anh không dám chắc con người kia có còn là Tiểu Hi ngây thơ, trong sáng trong ký ức của anh năm xưa nữa không?

Lúc này, anh có hàng trăm thắc mắc cần phải được giải đáp. Bởi vì, với lão cáo già Hạ Chấn Đông, thì ông ta không dễ gì để lọt người ngoài như Tiểu Hi giữ đến chức Giám đốc tài chính của tập đoàn. Với bộ máy tổ chức của tập đoàn Hạ Thị, không lý nào có thể để cho Tiểu Hi của anh nắm giữ chức ấy, trừ khi cô đã trả giá hoặc đánh đổi bằng một thứ gì đó.

Trong năm năm qua, Tiểu Hi của anh đã làm gì? Cô có còn là Tiểu Hi của anh nữa không?

Anh rất muốn chạy qua đó, kéo cô ôm vào lòng, nhưng anh biết nếu anh làm vậy, chắc chắn cô sẽ gặp bất lợi.

Với tính tình của lão cáo già Hạ Chấn Đông sẽ không bao giờ cho phép một cán bộ cao cấp của mình có quan hệ với người của tập đoàn đối thủ, huống chi lại là anh, người mà ông ta chỉ hận không thể tự tay giết chết.

Trong phút chốc, anh đã hiểu tại sao Tiểu Hi có thể ngồi vào chức Giám đốc tài chính tập đoàn Hạ Thị. Bởi vì, người vừa tới đón cô không ai khác chính là Đào Lâm, cũng chính là người đang giúp Hạ Thị xây dựng nhà máy sản xuất sợi Visco(*) thế hệ mới, giảm hơn phân nửa lượng hóa chất độc hại thải ra môi trường, giúp tiết kiệm hơn phân nửa chi phí sản xuất.

Đào Lâm chính là người đã thiết kế ra mô hình sản xuất sợi Visco thế hệ mới khi đang tu nghiệp tại Mỹ. Đó là một thiết kế rất có giá trị về kinh tế đối với các nhà sản xuất sợi, giúp tiết kiệm chi phí rất lớn cho các nhà sản xuất sợi, nhất là với tình hình cạnh tranh của các nhà sản xuất sợi hiện nay. Rất nhiều công ty trong và ngoài nước muốn hợp tác với anh ta, trong đó có cả tập đoàn Quang Đông của Lạc Nguyên, nhưng anh ta luôn từ chối mọi lời mời hợp tác.

Một năm trước, bỗng nhiên anh ta lại đồng ý hợp tác với tập đoàn Hạ Thị. Thật không ngờ, anh ta và Tiểu Hi lại có quan hệ với nhau.

Đào Lâm bước xuống xe, sẵn sàng mở cửa xe cho Tiểu Hi. Cô nhìn Đào Lâm, nở một nụ cười dịu dàng, nụ cười như nắng ấm giữa ngày đông, như cơn mưa giữa ngày hè nóng bức. Trong xe, không biết anh ta đã nói gì mà trông cô vô cùng thẹn thùng, gục đầu lên vai anh ta cười khúc khích. Tiểu Hi, Tiểu Hi của anh, Tiểu Hi của anh đã bao lâu rồi không mỉm cười với anh như thế, đã bao lâu rồi không còn vì anh mà thẹn thùng đỏ mặt. Nụ cười của cô như hàng ngàn hàng vạn tia nắng, chỉ tiếc rằng tia nắng ấy đã không còn sưởi ấm cho anh, giờ đây, nó như trăm nghìn mũi dao, đâm vào lòng anh, làm trái tim anh rỉ máu. Cô vui vẻ nói cười với Đào Lâm. Từng ánh mắt, từng nụ cười của cô dành cho Đào Lâm làm trái tim Lạc Nguyên dậy sóng. Tại sao? Tại sao người con gái anh yêu không hề nhớ mong anh? Tại sao cô có thể vui vẻ bên người đàn ông khác? Anh âm thầm đi theo họ, chỉ biết trơ mắt nhìn Tiểu Hi của anh chủ động khoác tay Đào Lâm, dựa vào vai anh ta, cùng anh ta đi vào một khu chung cư cao cấp. Dù có bị thiếu năng, anh cũng hiểu hai người đó đã sống cùng nhau. Trái tim anh quặn đau, chưa bao giờ có cảm giác thất bại và bất lực như lúc này. Chờ đợi, mong nhớ bao năm, cuối cùng chỉ đổi được cảnh tượng người mình yêu thương chung sống hạnh phúc cùng người đàn ông khác. Anh không cam tâm.

“Anh ta chưa đi sao?” Đào Lâm nhíu mày hỏi. Anh đã thấy Lạc Nguyên kiên trì bám theo họ từ tập đoàn Quang Đông đến tận đây.

“Chưa. Còn không biết anh ấy muốn ở dưới cho đến khi nào nữa.” Từ lúc bước vào nhà, cứ mười phút cô lại đến cửa sổ nhìn xuống chỗ Lạc Nguyên đậu xe.

“Hay em gọi cho Lạc Trâm, kêu cô ấy gọi anh ta về nhà. Xem tình hình này, có khi anh ta ngồi cả đêm luôn đó.”

“Không được, gọi Lạc Trâm chẳng khác nào thừa nhận chúng ta biết anh ấy theo sau, như vậy sau này anh ấy lại lần lượt muốn tới gặp trực tiếp em thì sao?”

“Nhưng cứ để anh ta ngồi đó cả đêm cũng không hay. Em nên tìm cách đi, anh không muốn về nước chưa bao lâu đã làm Hạ chủ tịch mất tin tưởng, để được như ngày hôm nay, chúng ta đã tốn bao nhiêu công sức xây dựng, em đừng để đánh mất tất cả chỉ vì việc này”

“Em biết, nhưng nếu chúng ta ra mặt lại càng dở hơn. Thôi anh cứ kệ đi. Ở khu này có biết bao nhiêu người, ai có thể chứng minh được Lạc Nguyên là vì em mà ở đó.”

Đào Lâm cũng không còn kiên nhẫn, bỏ vào phòng. Anh thật phục Lạc Nguyên, anh ấy đã ngồi dưới lầu bao lâu rồi chứ.

Tiểu Hi bất đắc dĩ, ngồi phịch xuống ghế, những ngày tháng sống nơi đất khách quê người vẫn không mệt mỏi bằng một ngày gặp lại anh. Chẳng lẽ, anh cứ mãi là bóng đen của cuộc đời cô, cứ mãi ám ảnh cô không tha sao.

Mọi chuyện đã kết thúc từ năm năm trước, sao anh cứ day dằng bám theo không buông. Cô cũng không biết mình đối với anh là hận hay là yêu, nhưng mà nỗi đau năm đó quá lớn, không thể nào xóa đi cảm giác chán ghét của cô đối với anh.

Người ta nói yêu nhiều thì sẽ hận nhiều, cô không biết bản thân mình yêu anh đến mức nào, nhưng sau bao năm, nỗi đau đó đến giờ vẫn âm ỉ trong cô.

Thật ra, từ lúc bước ra khỏi đại sảnh tập đoàn Hạ Thị, cô đã biết Lạc Nguyên ở bên đường. Người giàu là thế, anh đổi bao nhiêu xe vẫn giữ biển số cũ, mà cô làm sao có thể quên được chứ.

Mặc dù biết anh đang bám theo, nhưng thân phận hiện tại của cô không thể nào quang minh chính đại gặp mặt anh. Để sống được ở Hạ Thị bao lâu nay, tâm ý của chủ tịch Hạ, cô đã thuộc nằm lòng.

Từ năm năm trước, sau khi Hạ Lan ra đi, Hạ Thị ngay lập tức trở mặt với Quang Đông, hai tập đoàn lớn chính thức trở thành đối thủ của nhau. Hạ Thị luôn giành giật khách hàng của Quang Đông, cạnh tranh giá từng mặt hàng sợi, tưởng chừng lúc nào cũng muốn đẩy Quang Đông vào bước đường cùng.

Mà sự cạnh tranh của hai ông lớn trong ngành sản xuất sợi đã làm cho các nhà sản xuất nhỏ lẻ trong nước gần như tê liệt vì họ cứ thay nhau thu gom khách hàng, hạ giá thành thành phẩm.

Rất nhiều người đã từng thắc mắc, Hạ Thị đào đâu ra vốn để cạnh tranh với Quang Đông. Bởi vì năm năm trước, với kỹ thuật và máy móc lạc hậu, họ không thể nào cạnh tranh nổi với Quang Đông. Nhưng một năm sau đó, họ liên tục thay đổi công nghệ, đầu tư máy móc, thậm chí giá các mặt hàng sợi luôn thấp hơn giá sợi của Quang Đông từ hai đến ba ngàn.

Trong ngành sản xuất sợi, ai cũng biết rằng, chỉ cần hơn kém nhau vài trăm đồng trên một kg sợi đã ảnh hưởng rất lớn đến lợi nhuận, đằng này Hạ Thị lại bán với giá thấp hơn những ba ngàn đồng. Mỗi ngày họ bán ra hơn cả trăm tấn sợi, thật không hiểu nổi họ lấy đâu ra lượng vốn khổng lồ để bù lỗ.

Các nhà sản xuất sợi thay nhau đóng cửa, Quang Đông cũng không khỏi liên lụy, trong vòng năm năm Quang Đông đã cắt giảm hơn năm ngàn lao động, đóng hết ba nhà máy lớn của mình, Nhà nước đã từng nghi ngờ, cho thanh tra kiểm tra nhưng hoàn toàn không thu được chứng cứ. Họ luôn chứng minh được bản thân mua được nguồn nguyên liệu giá rẻ, đã giảm bớt được chi phí sản xuất nên vẫn có lãi cho dù có hạ giá thành sản phẩm. Nhưng ai cũng hiểu nếu nguyên liệu giá rẻ, hiển nhiên chất lượng nguyên liệu sẽ không tốt, nếu chất lượng không tốt cho dù sợi thành phẩm bán với giá rẻ cũng không thể nào bán được hàng, lại thêm năm năm nay, giá xơ nguyên liệu luôn tăng theo giá dầu thế giới, giá bông cotton từng năm đều tăng từ mười lăm đến hai mươi phần trăm, và không hề có xu hướng giảm xuống.

Vậy mà, Hạ Thị vẫn tăng trưởng đều, còn đầu tư nghiên cứu sản xuất sợi Visco theo công nghệ mới, xây dựng thêm một nhà máy sản xuất sợi Visco thế hệ mới, cạnh tranh với Quang Đông. Trước nay, chỉ có Quang Đông độc quyền cung cấp mặt hàng này, các mặt hàng sợi truyền thống Quang Đông không còn có thể cạnh tranh lại Hạ Thị, nếu bây giờ Hạ Thị nhảy vào thị trường này thì chính thức đã đẩy Quang Đông vào con đường cùng.

Khi Hạ Chấn Đông đề nghị hợp tác với Đào Lâm, Tiểu Hi đã nhân cơ hội đó cùng Đào Lâm từng bước, từng bước, bước vào tập đoàn Hạ Thị.

Nửa năm đầu, cô ở tại Mỹ, phụ trách văn phòng đại diện của Hạ Thị ở bên đấy, đồng thời giám sát công trình nghiên cứu của Đào Lâm. Khi hoàn thành dự án, cô cũng đã có đủ thời gian lấy được lòng tin của Hạ chủ tịch.

Với những giải pháp đầu tư tài chính cô đề xuất với ông ta luôn đem lại lợi ích kinh tế lớn, dần dần đã chứng minh cho ông ta thấy thực lực của bản thân.

Kể từ khi làm cho Hạ Thị, Tiểu Hi dần dần phát hiện ra một việc, đó là Hạ Thị luôn có hệ thống hai sổ sách, mà qua đó cô đã tìm hiểu được, hàng năm Hạ Thị luôn nhận được một khoản đầu tư khổng lồ từ bên ngoài. Nhưng, cô vẫn chưa được Hạ Chấn Đông tin tưởng tới mức có thể tiếp cận được với những chứng cứ đó.

(*)Sợi Visco:

Nhà khoa học Pháp và công nghiệp Hilaire de Chardonnet (1838-1924) - người phát minh ra sợi dệt nhân tạo đầu tiên, nhân tạo tơ tạo ra viscosetrong Échirolles vào năm 1891. Ba nhà khoa học người Anh là Charles Frederick Cross, Edward John Bevan, và Clayton Beadle được cấp bằng sáng chế quá trình tạo ra sợi Visco vào năm 1902.

Sợi Visco, một loại sợi vải khá thân thiện với môi trường. Visco là loại sợi tự nhiên được chiết xuất từ bột gỗ có khả năng thấm nước và có các tính năng ưu điểm của sợi bông và xơ polyester.

Sợi Visco được sử dụng để sản xuất quần áo, giẻ lau, lọc thuốc lá, tã trẻ em, băng y tế và nhiều sản phẩm khác.

Viscose hiện đang ngày càng trở nên ít phổ biến hơn bởi vì những tác động gây ô nhiễm carbon disulfide và các sản phẩm khác của quá trình, buộc một số nhà máy phải đóng cửa.

Một cách để thực hiện theo tiêu chuẩn khí thải lưu huỳnh là cài đặt một quá trình axit sunfuric ướt đơn vị phục hồi các hợp chất lưu huỳnh với axit sunfuric hoặc sử dụng Lyocell quá trình sử dụng N-Methylmorpholine, N-oxide như dung môi

Nguyên liệu chủ yếu để sản xuất sợi Visco là xenlulozơ gỗ, chủ yếu là: Cây bồ đề, cây thông, cây bạch đàn, cây mỡ,...

Để kéo sợi người ta phải sử dụng:

35. Chương 35

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 17

Kể từ khi ngồi suốt một đêm dưới khu chung cư cao cấp, nơi Đào Lâm và Tiểu Hi đang sống, cũng đã gần một tháng Lạc Nguyên không hề xuất hiện trước mặt hai người bọn họ.

Điều này làm Đào Lâm hết sức bất ngờ, anh vốn nghĩ rằng Lạc Nguyên sẽ bám riết Tiểu Hi không tha, sống chết không buông, mãi miết theo đuổi đến khi nào có thể đoạt người về lại bên mình mới thôi.

Ai ngờ, chỉ có một ngày anh ta lại biệt vô âm tín, đến sợi tóc cũng chẳng thấy, không nói không rằng lặn mất tăm. Ngày đó, Lạc Nguyên làm Đào Lâm lo lắng không thôi, báo hại anh phải mất ngủ cả đêm, trằn trọc suy nghĩ kế sách để đối phó với Hạ Chấn Đông, sợ đến lúc ông ta biết được Tiểu Hi và Lạc Nguyên có chuyện lằng nhằng với nhau thì e rằng Tiểu Hi sẽ gặp rắc rối lớn. Đến lúc đó, với bản tính của lão cáo già Hạ Chấn Đông, Tiểu Hi đừng nói là giữ được chức vụ hiện tại, mà e rằng sẽ gặp phải chuyện còn tệ thắm hơn cả việc bị gán ột tội danh nào đó, sau đó bị đuổi việc mà không còn có thể xin việc ở bất kỳ đâu, từ đó về sau sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được nữa. Không chừng sự việc này còn có thể liên lụy đến cả anh nữa.

Tuy rằng Lạc Nguyên không xuất hiện, nhưng không có nghĩa về sau anh ta sẽ không gây ra chuyện gì có hại cho việc của họ đang tiến hành, nguy cơ từ Lạc Nguyên có thể xảy ra bất kỳ lúc nào mà hiện tại, việc bọn họ đang làm vẫn chưa thành công. Cho nên, anh không muốn cứ tiếp tục chờ đợi một cách bị động nữa, quyết định tìm Tiểu Hi thương lượng đối sách.

Nhưng chẳng ngờ, đối với sự nóng ruột của Đào Lâm, Tiểu Hi chỉ nhếch môi trả lời “Anh yên tâm, cho dù Lạc Nguyên có muốn thì bây giờ anh ấy cũng không thể nào phản thân bám theo em.”

Tiểu Hi thấy mình nói thế mà Đào Lâm có vẻ vẫn không mấy tin tưởng, nên cô chậm rãi bổ sung thêm, “Nếu chuyện chúng ta đang tiến hành không thành công thì Lạc Nguyên cũng sẽ không còn tâm trí đâu mà lo chuyện tình cảm của bản thân, vì để Hạ Chấn Đông tin tưởng mình nên em đã ra tay một chút với Quang Đông.”

“Chỉ có một chút thôi sao?”

Tiểu Hi cười hết sức vô lại “Ừ, chỉ một chút như ngón tay thôi.”

Đối với việc Lạc Nguyên im hơi lặng tiếng, cảm xúc của Tiểu Hi thật sự không biết phải nói như thế nào cho đúng nữa, cảm giác vừa nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng có chút buồn bực không hiểu nổi.

Tiểu Hi biết rất rõ lý do tại sao Lạc Nguyên biến mất, không hề xuất hiện trước mặt cô, đơn giản thôi, bởi vì tập đoàn Quang Đông đang gặp rắc rối. Nói chính xác hơn đó là Lạc Nguyên đang phải chạy đôn, chạy đáo giải quyết vấn đề vốn quay vòng cho tập đoàn.

Gần một năm nay, doanh thu của Quang Đông chỉ có giảm không hề tăng, hàng bán càng ngày càng chậm. Sợi sản xuất ra chất đầy các kho, trong các kho sợi thành phẩm, bao sợi thành phẩm được chất cao tới nóc. Nếu không sản xuất thì họ chẳng khác nào phải đóng cửa, nhưng tình trạng này cứ kéo dài, thì đến một lúc nào đó, Quang Đông sẽ không còn vốn quay vòng.

Đáng lẽ, phải mất một thời gian nữa Quang Đông mới gặp rắc rối với vấn đề này, nhưng hiện tại lại xuất hiện một số tình huống ngoài dự kiến của Lạc Nguyên. Bởi vì, gần một tháng nay, đã có hơn ba khách hàng lớn sẵn sàng đền tiền để chấm dứt hợp đồng với Quang Đông. Mất một lúc nhiều hợp đồng lớn, Lạc Nguyên không thể nào trở tay kịp. Cho dù, anh có giỏi giang đến mức nào cũng không thể có biện pháp đối phó với tình huống hiện tại.

Nguyên liệu, vật liệu đều đã mua, giờ lại không có đầu ra, vốn hiện tại của Quang Đông đã vô cùng eo hẹp, giờ phải gánh thêm việc này. Không còn khả năng xoay sở, bây giờ Lạc Nguyên đã bị ép gần đến đường cùng rồi.

Chuyện bị mất khách hàng không phải là chuyện mới, nhưng đây lại là khách hàng mua sợi Visco, bây giờ Quang Đông vẫn còn đang độc quyền mặt hàng này, không lý nào lại có thể xảy ra chuyện này.

Đương nhiên, Lạc Nguyên làm sao có thể ngờ rằng Tiểu Hi đã vẽ bùa vào chuyện này.

Từ lâu, Tiểu Hi đã lên kế hoạch tìm cách đánh vào con đường sống cuối cùng của Quang Đông, một mặt trình kế hoạch này lên cho Hạ Chấn Đông xem xét, một mặt cho người âm thầm thu mua sợi Visco. Hạ Thị chấp nhận nhập sợi Visco với giá bình thường rồi bán với giá rẻ hơn cho các khách hàng của Quang Đông, hòng ép Quang Đông đến đường cùng.

Đối với kế hoạch này của Tiểu Hi, Hạ Chấn Đông vô cùng tán thưởng. Hiện tại, nhà máy sản xuất sợi Visco của Hạ Thị đang trong giai đoạn hoàn thành, trong lúc này, cô tung ra đòn này, các khách hàng muốn mua sợi Visco đương nhiên sẽ nghĩ tới tương lai mà theo họ đánh sau lưng Quang Đông. Mặt khác, đối với Hạ Chấn Đông, cho dù phải mất nhiều tiền hơn nữa mà có thể lật đổ Quang Đông ông ta cũng bằng lòng.

Hôm nay, Hạ Chấn Đông đặc biệt gọi Tiểu Hi lên gặp mặt. Qua việc này, cuối cùng Tiểu Hi cũng lấy được lòng tin của ông ta, bây giờ cô hoàn toàn có thể tự do tiếp cận với hệ thống sổ sách không công khai của Hạ Thị, trước đây mặc dù giữ chức giám đốc tài chính của Hạ Thị nhưng cô không hề có thực quyền, bây giờ thì cô hoàn toàn có thể tự do hành động. Tuy hiện tại trong lòng cô vô cùng nôn nóng hành động nhưng vẫn chưa thể lập tức ra tay được. vẫn phải tiếp tục thu thập thêm bằng chứng.

Trong văn phòng của Tổng giám đốc tập đoàn Quang Đông, Lạc Nguyên không ngừng day day thái dương, Hiếu Hương không ngừng rống giận kể lể.

“Anh! Sao anh không nói cho bọn em biết là Tiểu Hi gây ra chứ, không ngờ con người cô ta bây giờ lại trở nên vô tình vô nghĩa như vậy. Nói gì đi nữa thì ngày xưa chúng ta cũng đối xử không tệ với cô ta, sao cô ấy lại như vậy với mình chứ? Nếu có hận anh thì cũng đâu có thể *** hại chúng ta như thế này chứ?”

Sắc mặt Lạc Nguyên trầm xuống, Hiếu Linh kể bên nhận ra vội bịt miệng Hiếu Hương.

“Em đừng cãi nhãi bậy bạ nữa, cho dù không hận anh Lạc Nguyên thì Tiểu Hi vẫn làm vậy thôi, giờ cô ấy là người của Hạ Thị làm sao có thể bỏ qua cho chúng ta. Em phải biết rằng, Hạ Chấn Đông chỉ hận không thể sớm đẩy chúng ta vào đường cùng thôi.”

“Giờ chúng ta phải làm sao đây?” Hiếu Hương rồi rầm hỏi.

Lạc Nguyên quăng cây bút trong tay, anh đứng dậy đi đến tủ bảo hiểm, lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Lạc Trâm.

“Em liên hệ với bên tập đoàn E Textile đi, chúng ta sẽ bán nhà máy thứ ba ở tỉnh A cho họ để có vốn xoay sở, hôm qua anh đã gặp bên họ bàn bạc việc này. Tuy đây không phải là cách tốt, nhưng hiện giờ không

còn cách nào khác. Tuy nhà máy ở tỉnh A đã ngưng hoạt động vài tháng nay, nhưng chỉ mới ráp máy được hai năm nay, nếu bán ra ít nhất cũng được hơn một trăm tỷ”

(Ngưu Ngưu: thông thường một máy kéo sợi tùy công đoạn sẽ có giá từ 30 – 50 ngàn USD)

Hiếu Hương nhíu mày, u ám nói “Liệu cách này có hợp lý không, trong lúc này nếu chúng ta định liệu sai, sẽ dẫn đến nguy cơ phá sản.”

“Anh biết nhưng chúng ta cũng đã hết cách, giờ chỉ còn cách, đầu tư qua mặt hàng sợi se chỉ may mới mong vượt qua được. Nếu cứ tiếp tục sản xuất các mặt hàng sợi truyền thống, không thể nào cạnh tranh nổi với Hạ Thị. Anh biết, trong lúc chúng ta đang khó khăn mà đầu tư nhà máy se sợi là rất phiêu lưu. Nhưng em nghĩ xem, sợi đơn thành phẩm của chúng ta hoàn toàn không bán được, giờ chỉ có thể chuyển qua sản xuất mặt hàng sợi chập. Chúng ta sẽ bán giá rẻ hơn một chút là có thể cải thiện được tình hình hiện tại. Nếu chúng ta cứ tiếp tục đổ vốn vào mặt hàng sợi đơn thì chỉ còn nước chờ ngày tuyên bố giải thể.” Cũng may nhờ Lạc Trâm gợi ý, anh mới có thể nghĩ ra bước này.

“Đúng vậy, hiện tại Hạ Thị đang tập trung đầu tư cho nhà máy sản xuất sợi Visco, lại tốn không ít tiền hai chúng ta, bây giờ muốn tiếp tục đổi công nghệ như chúng ta, e rằng rất khó. Nếu muốn cạnh tranh tiếp thì họ nhất định cần phải có thêm thời gian huy động vốn. Tạm thời chúng ta vẫn còn được an toàn.” Lạc Trâm chậm rãi phân tích. Điều này cũng là Tiểu Hi gợi ý cho cô. Bây giờ, các mặt hàng sợi se vẫn còn rất mới mẻ ở trong nước, nhưng các nước khác thì nhu cầu đang tăng cao, nếu Quang Đông có thể đi trước đón đầu, chỉ có lợi chứ không hại.

Mộ Phong và Mộ Phàm cũng đã xuất ngoại, tìm kiếm khách hàng. Về phần công nghệ, Tiểu Hi đã giới thiệu chuyên gia ở Mỹ cho Lạc Trâm, đến hôm ráp máy, bọn họ sẽ bay qua đây, những người này cũng chính là bạn học của Đào Lâm. Nếu mọi việc tiến triển thuận lợi thì Quang Đông cũng coi như đã vượt qua được kiếp nạn rồi.

Bọn Lạc Nguyên suốt hơn ba tháng quên ăn quên ngủ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Đơn hàng sợi se đầu tiên đã thuận lợi đến nơi tiêu thụ, phản ứng của khách hàng rất tốt, họ còn tiếp tục ký thêm đơn hàng mới, nguy cơ của Quang Đông cuối cùng cũng được giải quyết.

Tạm thời Quang Đông vẫn còn trụ được nhưng trong lòng Hiếu Linh và Hiếu Hương vẫn còn rất oán giận Tiểu Hi. Tuy rằng, Lạc Nguyên ngày thường vẫn luôn nói giúp cho Tiểu Hi, nhưng anh càng nói giúp, nỗi hận trong lòng của họ càng tăng cao. Chỉ tiếc, họ không biết Tiểu Hi ở đâu, nếu biết họ quyết không để cô ấy yên.

Mộ Phàm rất muốn chạy tới trước mặt Tiểu Hi mắng cho cô một trận nhưng dưới sự đe dọa của Lạc Nguyên, anh ta đành nín nhịn.

Về phần Lạc Nguyên, anh vẫn luôn cho rằng chính Hạ Chấn Đông bức ép Tiểu Hi, anh không tin cô lại có thể thay đổi thành người tàn nhẫn như thế. Đôi khi, anh cũng muốn chạy đến hỏi cô cho rõ nhưng lại sợ nghe được đáp án của cô. Anh sợ rằng khi nghe được đáp án rồi, anh sẽ không còn lý do để âm thầm chờ đợi cô. Nếu như ngay cả việc âm thầm chờ đợi cô cũng không được, anh thật sự không biết bản thân mình sẽ phải sống tiếp như thế nào.

Mỗi ngày, Lạc Trâm và Mộ Phong đều không thấy Lạc Nguyên vui vẻ, họ biết anh đang rất đau khổ nhưng vì lời hứa với Tiểu Hi, vì an toàn của cô và Đào Lâm, họ không thể lên tiếng, đành nhìn anh hàng ngày một mình buồn bã đi đi về về.

Người ta nói, oan gia ngõ hẹp, cùng sống dưới một bầu trời thì sẽ có lúc gặp nhau. Tiểu Hi trốn trốn tránh tránh cũng không thoát khỏi việc có ngày phải chạm mặt những người cô muốn tránh.

Hôm nay, để chúc mừng nhà máy sợi Visco đi vào hoạt động, Hạ Chấn Đông quyết định mở tiệc tại khách sạn NW, mà Lạc Nguyên cũng chọn NW để ăn mừng đơn hàng đầu tiên của mình.

Khi bọn Lạc Nguyên tiến vào cũng cùng lúc gặp ngay Hạ Chấn Đông cùng đoàn người của Hạ Thị tiến vào. Hạ Chấn Đông nhìn thấy Lạc Nguyên thì vui vẻ không ít. Ông ta thể hiện khí thế của bậc bề trên, đứng lại khinh khỉnh bắt tay Lạc Nguyên.

“Nghe nói gần đây Quang Đông gặp không ít khó khăn thì phải, dù sao cũng là chỗ quen biết bao nhiêu năm, có cần Hạ Thị chú chiếu cố gì không?” Ngoài mặt làm ra vẻ thân thiết, trên thực tế ông ta nói vậy chỉ nhằm mục đích cười nhạo Lạc Nguyên.

Biết rõ ý đồ của ông ta nhưng Lạc Nguyên vẫn thông dong đáp lời “Nhờ tập thể từ trên xuống dưới của Quang Đông đoàn kết cùng nhau vượt qua khó khăn nên hiện tại vẫn có thể tạm ổn định, cảm ơn chú Hạ đã quan tâm.” Anh khẽ cười bổ sung thêm, “Nếu có gặp chuyện lớn hơn nữa, chúng cháu tin rằng mình hoàn toàn có thể vượt qua.”

Phía sau, Mộ Phàm đã tiến lên “Thật là ngại quá, uống công giám đốc Ngưu một tay sắp đặt, cuối cùng đến cọng tóc của chúng tôi cũng không bị mất.”

Ánh mắt của Hạ Chấn Đông khẽ liếc sang Tiểu Hi, cô vẫn ung dung, thẳng người nhìn về phía trước. Mặc dù rất giận nhưng ông ta nhanh chóng áp chế, cười cười làm động tác khích lệ, vỗ vỗ vai Lạc Nguyên, thông dong bỏ đi.

Tiểu Hi chưa kịp bước theo, đã bị Hiểu Hương tiến lên tát ột tát. Năm dấu tay đỏ chói, không hề vị tình mà in lên mặt cô. Tiểu Hi sững sờ, đưa tay sờ mặt mình, phía trước bỗng nhòe đi một mảng.

Lạc Nguyên không ngờ Hiểu Hương lại có thể làm thế, anh lập tức ngăn bàn tay muốn hành động tiếp của em mình, “Em điên rồi, sao có thể tùy tiện đánh người như vậy?”

“Anh còn bênh nó, để em thay mọi người cho nó một bài học, nó có thể đối xử với anh em mình như vậy sao?”

Mọi người bắt đầu vây lại, dòm ngó và bình luận.

Đào Lâm sau khi ngỡ ngàng trước hành động của Hiểu Hương, vội vàng nhảy lên che chắn cho Tiểu Hi, miệng không ngớt hăm dọa “Tôi kiện các người, nhất định kiện các người, thế này là thế nào, tự nhiên vô cớ đánh người giữa nơi công cộng, các người không còn coi pháp luật ra gì nữa à?”

36. Chương 36

Lạc Trâm và Mộ Phong khổ sở lôi kéo Hiểu Hương đi chỗ khác, hai người quả thật rất khó xử, thà rằng bản thân không biết gì thì có thể trở mặt nhìn Hiểu Hương làm vậy, còn đằng này...

Một đám lộn xộn, cuối cùng dưới sự hỗ trợ của nhân viên khách sạn cũng được giải tán.

Hiểu Linh nhất quyết không đi, đứng trơ đờ nhìn Tiểu Hi, cô siết chặt nắm tay, nghiến răng từng tiếng nói với Tiểu Hi “Ngày xưa, bọn này có mắt như mù, nhìn lầm cô, không ngờ cô chính là người ăn cháo đá bát, thật ra cô hận Lạc Nguyên chỉ là cái cớ, vốn dĩ loại người như cô cho dù không có Lạc Nguyên thì cô cũng vì danh lợi mà bán đứng chúng tôi. Đúng không?”

“Đúng vậy, tôi chính là người như thế đấy, bây giờ các người mới biết chẳng phải đã trễ rồi sao?” Cái tát kia có lẽ đã làm Tiểu Hi mất bình tĩnh, không khỏi nặng lời đáp trả. Mặc dù đã biết trước một khi làm thế này, sẽ khó tránh được phải trở mặt với bọn họ nhưng trong lúc này Tiểu Hi vẫn thấy có gì đó ghen lại trong lòng.

Tiểu Hi không kìm được nhìn chằm chằm vào Lạc Nguyên “Con người tôi là vậy đó, anh còn không hối hận, định chờ đợi đến bao giờ, chờ một đứa không ra gì như tôi đáng sao? Các người cứ xem như chưa từng quen biết tôi đi. Cứ coi tôi chỉ là một giám đốc tài chính của tập đoàn đối thủ của các người không được sao? Sao cứ nhất định xen vào cuộc sống của tôi, rồi nói tôi thế này thế nọ. Nếu là người khác các người trách móc được họ sao? Với cương vị hiện tại, các người nghĩ rằng tôi sẽ đạp đổ chén cơm của mình, theo các người chịu khổ sao? Làm ơn đi, nước chảy lên cao, nếu so sánh thực lực hiện tại giữa Hạ Thị và Quang Đông, đương nhiên kẻ ngu cũng biết chọn Hạ Thị, nói chi là tôi.”

Tay Mộ Phàm bắt giắc giờ lên, nhưng bỗng dừng anh khựng lại “Đúng vậy, thứ người như cô không đáng để bọn tôi bận tâm. Coi như Lạc Nguyên có mắt như mù, yêu làm con người máu lạnh, vô sỉ không ra gì như cô.” Đúng vậy, đối với một người vô sỉ như cô ta, đánh chỉ thêm bản tay.

“Đúng đây, vốn dĩ mọi người nên thức thời như anh, ngày xưa là Lạc Nguyên nợ tôi, bây giờ tôi có trả lại chút ít thì đã sao? Các người có xem tôi như người qua đường không quen biết, tôi cũng chẳng bận tâm, tôi còn mừng vì không phải mang tiếng có quan hệ với các người để mất lòng chủ tịch Hạ nữa là...”

Lần này thì Hiểu Hương không nhịn được nữa, lại muốn xông lên cho Tiểu Hi một trận. Lạc Trâm và Mộ Phong hoảng quá, không khỏi chặt vật kéo cô ra xa thật xa.

Lạc Nguyên đứng ngây ngốc nhìn Tiểu Hi, giờ đây anh không dám khẳng định người con gái trước mặt mình là Tiểu Hi nữa, nhìn cô xa lạ quá, sao cô lại có thể thay đổi đến mức này, những lời cô nói cho dù anh vẫn cố tự dối mình rằng ‘vì Tiểu Hi đang tức giận nên cô ấy mới nói ra những lời đó’, nhưng sao tâm can vẫn đau đớn thế này. Bây giờ, ngay cả việc nhận mình đã từng biết anh cũng làm cô khó chịu vậy sao?

Mộ Phàm nhìn thấy Lạc Nguyên như thế không chịu được nữa, muốn lôi Lạc Nguyên bỏ đi, anh không thể nào chịu nổi nữa, sao Lạc Nguyên cứ mãi chờ đợi con người không ra gì đó, đáng lẽ phải buông tay từ lâu vậy mà vẫn một mực không buông.

“Anh còn muốn chờ đợi đến khi nào nữa, con người đó không còn là Tiểu Hi mà chúng ta quen biết trong quá khứ rồi, bây giờ tiền tài và danh lợi đã làm mờ lý trí của cô ta rồi...”

...

Tiểu Hi không nói gì, chỉ im lặng nhìn họ rời đi, không nói nửa lời. Giờ cô chỉ có thể làm vậy, nếu tiếp tục dây dưa sẽ chẳng có lợi cho cô và Đào Lâm.

Hiểu Linh vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm Tiểu Hi không hề có ý định bỏ đi làm Đào Lâm sợ quá, vội ôm lấy Tiểu Hi che chở, mắt lăm lăm nhìn Hiểu Linh.

Lạc Nguyên nhìn hành động của Đào Lâm không khỏi cười khổ, đáng lẽ người đứng ở vị trí ấy bây giờ phải là anh mới đúng. U ám nhìn Tiểu Hi và Đào Lâm, không đợi Mộ Phàm lôi kéo nữa, anh ủ rũ bỏ đi.

Tiểu Hi làm như không thấy ánh mắt khinh bỉ của Mộ Phàm và Hiểu Linh, ngẩng đầu, chậm rãi bước qua họ đi mất.

Đào Lâm nhìn một màn vừa rồi, chán nản đi theo Tiểu Hi, nghĩ đến lúc vào trong kia lại phải tiếp tục đối phó với cơn thịnh nộ của chủ tịch Hạ.

Khi Đào Lâm vào phòng, đã nhìn thấy Hạ Chấn Đông nổi trận lôi đình, “Cô làm ăn như thế nào hả, uống công tôi mất bao nhiêu tiền cuối cùng ngay cả móng tay của bọn nó cũng không bị gì, là sao...?” Ông ta giận quá, quơ đồ hết bàn thức ăn.

Mọi người trong phòng chỉ biết nín lặng, dù sao cũng không phải lần đầu tiên Hạ chủ tịch lên cơn thịnh nộ.

Tiểu Hi bước lên một bước, ngăn cản ông ta tiếp tục ném đồ, ôn tồn giải thích.

“Không thể nói Quang Đông không bị ảnh hưởng, chẳng phải họ đã bán đi nhà máy mới xây dựng ở tỉnh A rồi sao, nhà máy đó mấy năm nay sản xuất vẫn chưa thu lại vốn, bây giờ lại phải bán lỗ, lần này không thể nói là hoàn toàn không có tổn thất, tôi dám lấy danh dự mình ra đảm bảo họ tổn thất với con số không hề nhỏ.”

Hạ Chấn Đông nghe xong động tác khựng lại, đúng vậy ông chỉ nghe thẳng nhai con ấy nói cứng, trên thực tế nó chẳng phải đã giải thể nhà máy ở tỉnh A sao?

Tiểu Hi bình tĩnh phân tích: “Lần này, chúng ta không thể đánh đòn chí mạng cho họ chỉ vì tài sản của tập đoàn Quang Đông quá lớn, nhưng ngại thấy đây, con đường họ đang đi đã là con đường cuối cùng rồi. Nếu chúng ta lại tiếp tục đầu tư qua sản xuất sợi chập, tôi không tin Quang Đông vẫn còn đường thoát.”

Đào Lâm thấy thế vội thêm vào, “Chủ tịch! Tôi có nhiều bạn là chuyên gia trong lĩnh vực này, về sau chúng ta mời họ về cố vấn thêm.”

Hạ Chấn Đông dịu lại, tâm trạng cũng bắt đầu thoải mái, ôn tồn nói với Tiểu Hi.

“Tôi không cần biết bằng cách gì, phải mất bao nhiêu tiền, cô nhất định phải hạ triệt để thẳng nhai đó cho tôi.”

Sau đó, quay sang nói với mọi người trong phòng “Về sau, chỉ cần lật đổ được Quang Đông, mọi người phải nhất nhất tuân theo chỉ thị của giám đốc Ngưu, rõ chưa.”

Tiểu Hi mừng thầm trong bụng, đúng vậy, cô chỉ chờ đến giờ phút này, chỉ cần sau này làm việc gì cũng mượn cớ thực hiện để lật đổ Quang Đông, cô có thể nhanh chóng hoàn thành kế hoạch của mình.

37. Chương 37

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần 17

Người ta nói, đánh nhanh thắng nhanh, phải đánh vào lúc kẻ địch không ngờ tới mới dễ giành được chiến thắng. Vì thế, ngay đêm đó Tiểu Hi lập tức hành động.

Từ khách sạn NW ra về, Tiểu Hi không cùng Đào Lâm về nhà ngay mà cô đón xe taxi đi thẳng đến Hạ Thị, cô quyết định lập tức hành động.

Nội quy của Hạ Thị từ xưa đến giờ rất nghiêm khắc, hết giờ làm, nếu ai muốn ở lại tăng ca phải làm phiếu trình, được giám đốc phòng nhân sự duyệt mới có thể tăng ca, nếu có ý định ở lại tăng ca nhất định phải lập tức báo trong ngày. Nếu người nào ở lại quá giờ mà không được phép sẽ lập tức bị bảo vệ đuổi ra ngoài. Cho nên, không thể nào cho phép một người đang đem tự ý vào công ty.

Trước cổng ra vào và phòng chủ tịch đều có gắn camera theo dõi, nếu không có lý do gì, hoặc không được sự cho phép của chủ tịch thì không thể nào vào được. Đó cũng là lý do khiến bấy lâu nay Tiểu Hi không thể lập tức hành động. Tuy cô có thể tìm cách len vào, nhưng việc này chỉ là bước đường cùng khi không còn cách nào khác mới sử dụng, tính của Hạ Chấn Đông xưa nay rất đa nghi, một khi đã làm mất lòng tin với ông ta thì coi như xong, nếu có thể thành công thì không sao, vạn nhất thất bại, cô sẽ không còn cách nào tiếp cận được với đồng tài liệu kia. Mà khó khăn lắm cô mới nhờ vào mối quan hệ với Đào Lâm khiến ông ta tin tưởng một chút, nếu làm việc sơ xuất công sức cô bỏ ra bấy lâu nay coi như đổ sông đổ biển, uống cả công Đào Lâm hy sinh bán rẻ thiết kế công nghệ sản xuất sợi Visco thể hệ mới của mình cho Hạ Chấn Đông.

Khi đến cổng tòa nhà, hiển nhiên cô bị bảo vệ chặn lại, vô cùng bình tĩnh, cô bảo họ gọi điện cho chủ tịch. Sau khi bảo vệ liên hệ với Hạ Chấn Đông, họ lập tức cho cô đi vào. Đúng như dự đoán, Hạ Chấn Đông không hề nghi ngờ cô, sau đó ông ta còn gọi điện khen ngợi cô tận tâm, mới vừa bàn kế hoạch với nhau, cô đã lập tức hành động.

Khi nhận được điện thoại của Hạ Chấn Đông, Tiểu Hi cố ý đứng nghe tại phòng bảo vệ, cho họ nghe thấy cô đang tiếp chuyện với chủ tịch. Sau khi nghe điện thoại xong cô quay sang nói với bảo vệ, “Tôi cần vào phòng chủ tịch lấy tài liệu, các anh lên mở cửa giúp tôi.”

Thấy bảo vệ có vẻ đang phân vân, cô bổ sung thêm “Nếu không, các anh lại gọi cho chủ tịch xác nhận một lần nữa.”

Đương nhiên, cô biết rõ bọn họ đâu dám liên tục quấy rầy chủ tịch, dù sao trước đó cô cũng vừa mới tiếp chuyện với ông ta, ít ra họ cũng hiểu cô cũng là người được ông ta coi trọng, nếu không đã là giờ nào rồi mà chủ tịch còn gọi điện cho cô.

Cho nên, bảo vệ lập tức lên phòng chủ tịch mở cửa giúp cô.

Sau khi vào phòng làm việc của Hạ Chấn Đông, Tiểu Hi lập tức mở tủ bí mật, đem tất cả những giấy tờ mình cần copy lại hết. Từ sau khi cô làm Quang Đông liên tiếp mất nhiều hợp đồng lớn, Hạ Chấn Đông liền giao cho cô xử lý các sổ sách không thể công khai của Hạ Thị, vì vậy mà cô mới có thể biết được mật mã của tủ bí mật trong phòng ông ta. Không ai biết được, sau bức tường phía bên trái phòng của chủ tịch tập đoàn Hạ Thị còn một căn phòng nữa. Tiếp theo, cô xuống phòng lưu trữ tìm lại những giấy tờ có thể chứng minh năm xưa trước khi ông Hạ Thiên chết, ông ta vẫn là chủ tịch tập đoàn Hạ Thị. Tuy Hạ Lạc đã có đủ bằng chứng và nhân chứng để kiện Hạ Chấn Đông, nhưng anh vẫn muốn cô tìm thêm bằng chứng để đề phòng bất trắc, nếu cô tố cáo Hạ Chấn Đông không thành công, thì những nhân chứng anh tìm được sẽ không dám ra tòa. Không một ai đang yên đang lành lại muốn rước phiền phức vào mình, ai ai cũng biết

Hạ Chấn Đông vốn dĩ là một tên cáo già, nếu họ giúp Hạ Lạc mà không thành công thì hậu quả sẽ vô cùng tệ hại, không ai lại không sợ bị Hạ Chấn Đông trả thù.

Ba ngày sau.

Đúng như dự định của Tiểu Hi, chủ tịch tập đoàn Hạ Thị bị cơ quan điều tra triệu tập để điều tra việc có người tố cáo Hạ Thị thông qua đầu tư nhà máy và sản xuất sợi, thực hiện hành vi rửa tiền bất hợp pháp cho các tổ chức phi pháp của nước ngoài. Đồng thời, cháu trai của Hạ Chấn Đông là Hạ Lạc đang định cư tại Mỹ cũng về nước, chính thức kiện ông nhân lúc ba mẹ anh ta mất đột ngột, chiếm đoạt toàn bộ tài sản của họ và giành lại quyền quản lý Hạ Thị về tay mình.

Hạ Lạc là con trai của Hạ Thiên. Hạ Thiên chính là chủ tịch đầu tiên của Hạ Thị, cũng chính là anh trai duy nhất của Hạ Chấn Đông. Khi Hạ Lạc bốn tuổi, ba mẹ anh đột nhiên bị tai nạn qua đời, vẫn là một vụ tai nạn không manh mối. Sau khi vợ chồng Hạ Thiên chết, mọi quyền điều hành Hạ Thị đều rơi vào tay Hạ Chấn Đông, sau đó ông ta bắt Hạ Lạc một mình qua Mỹ du học khi anh chỉ mới sáu tuổi.

Vốn nghĩ rằng qua một thời gian dài, sẽ không ai còn có thể lật lại chuyện ngày xưa, cho nên Hạ Chấn Đông một mặt giả mạo giấy tờ chứng minh Hạ Thiên đã trao quyền sở hữu Hạ Thị cho ông, một mặt từng bước từng bước loại trừ những nhân viên đã từng gắn bó với Hạ Thiên ra khỏi Hạ Thị, còn những cổ đông của Hạ Thị chỉ cần Hạ Chấn Đông giúp họ thu lợi càng nhiều thì họ sẽ luôn đứng về phía ông. Cho nên, Hạ Lạc sau khi tốt nghiệp đại học về nước trở thành tay trắng khi Hạ Thị bỗng dưng lại thuộc quyền sở hữu của Hạ Chấn Đông. Nhưng những người bạn của ba anh đã nói với anh, trước khi mất ba anh vẫn là chủ tịch của Hạ Thị không lý nào đột nhiên Hạ Thị lại thuộc về ông ta. Chỉ tiếc là, lúc ấy anh chỉ là một du học sinh mới tốt nghiệp không tiền, không chỗ dựa, lại chưa có đủ bằng chứng chứng minh ông ta nhân lúc ba mẹ anh mất đột ngột và anh ở nước ngoài đã giả mạo giấy tờ chiếm đoạt Hạ Thị. Lúc ấy, anh đành nhẫn nhịn rồi xin ông ta cho anh vào Hạ Thị làm việc. Nhưng như thế cũng không được yên ổn, vào Hạ Thị làm việc anh luôn bị Hạ Chấn Đông gây khó dễ, sau đó lấy lý do anh sống từ nhỏ bên Mỹ lại chuyển anh làm trưởng đại diện chi nhánh bên ấy, mãi không thể về tổng công ty.

Một thân một mình, từ nhỏ chỉ sống ở Mỹ, về nước không quen biết ai, những người biết chuyện thì không biết tung tích họ ở đâu, lúc ấy Hạ Lạc cũng chỉ còn cách nuốt hận vào trong, nghe theo lời ông ta quay về Mỹ, chờ ngày củng cố thực lực trở lại.

Suốt những năm làm trưởng đại diện Hạ Thị bên Mỹ, anh không ngừng cố gắng gây dựng quan hệ với các nhân viên thân tín của Hạ Chấn Đông, từ sau khi Hạ Lan mất, Hạ Chấn Đông bắt đầu quan tâm anh hơn, tuy vẫn là Trưởng đại diện chi nhánh ở Mỹ, nhưng những người ở Hạ Thị không ai dám xem thường anh nữa, vì ai cũng biết rất có khả năng về sau Hạ Chấn Đông sẽ chuyển quyền quản lý tập đoàn cho anh.

Người ngoài có lẽ sẽ nghĩ anh rất vui mừng khi được Hạ Chấn Đông quan tâm, nhưng bấy lâu nay anh đã biết rất rõ Hạ Thị vốn là của ba anh, đáng lẽ nó hoàn toàn thuộc quyền thừa kế của anh nhưng Hạ Chấn Đông lại trắng trợn cướp đi. Bao nhiêu năm nay, anh luôn nung nấu trong lòng quyết tâm lấy lại Hạ Thị từ tay Hạ Chấn Đông.

Tin tức Hạ Chấn Đông bị tạm giam để điều tra việc rửa tiền không khỏi khiến người người chấn động, là ai lại có thể nắm được thóp của Hạ Thị? Phải biết rằng Hạ Chấn Đông xưa nay làm việc cẩn thận, không dễ gì để người khác nắm được bằng chứng phạm pháp của ông ta. Huống chi, hàng năm Hạ Thị điều công bố công khai hoạt động kinh doanh của mình, không ai có thể tìm ra được điều gì không hợp lý cho dù biết rất rõ có điều mờ ám. Bốn năm qua, bao nhiêu lần thanh tra kiểm tra sổ sách của Hạ Thị vẫn không thể phát hiện, vậy mà bây giờ làm sao lại có thể điều tra ra được?

Đương nhiên, ai có thể ngờ lại có hai kẻ liều lĩnh tìm cách vạch trần chân tướng. Tiểu Hi đương nhiên là vì Quang Đông mà muốn vạch trần Hạ Chấn Đông. Còn Đào Lâm, ngoài việc muốn giúp đỡ cho người bạn chí cốt của mình là Hạ Lạc, anh còn làm vì một người con gái...

Vài ngày sau, báo chí lại đăng tin, Ngưu Tiểu Hi - Giám đốc tài chính của Hạ Thị chính là người đã tố giác việc Hạ Chấn Đông thông qua Hạ Thị để rửa tiền, đồng thời cô cũng bị giữ lại để hợp tác điều tra cùng cơ quan điều tra.

Những ngày qua Lạc Nguyên theo dõi không sót một tin tức nào của Tiểu Hi, Lạc Trâm đã nói tường tận mọi việc với anh, nhưng những ngày qua anh vẫn có cảm giác mình đang sống trong mơ.

Dù sự thật rành rành trước mắt nhưng Lạc Nguyên thật sự không dám tin, có thể đây chỉ là một giấc mơ mà thôi, những gì đang xảy ra không phải là sự thật, làm sao những việc anh mơ ước đều trở thành sự thật, làm sao khi rõ ràng người con gái anh yêu đã thay đổi, thì bỗng dưng mọi việc đều cho thấy cô ấy không hề ghét anh, bạn trai hiện tại của cô ấy cũng là giả, mỗi việc cô ấy làm đều vì Quang Đông. Những lúc xong việc, anh lại ngồi ngẩn ra, rồi đột nhiên hỏi Lạc Trâm “Anh còn cơ hội với Tiểu Hi không em?”, nếu không hỏi vậy thì cũng là “Tiểu Hi thật sự đã tha thứ cho anh sao? Không ghét bỏ anh sao?”.

Lạc Trâm không khỏi khổ sở với Lạc Nguyên, cô không thể nào tin được anh trai mình, một người đàn ông chứng chạc, ngoài ba mươi tuổi, ngày thường luôn làm việc quyết đoán, tự tin thì mấy ngày nay lại thường xuyên tỏ ra ngớ ngẩn như vậy.

Trời chiều mùa hè, nắng vẫn còn gay gắt, “Một tuần nay, hợp tác điều tra cùng cảnh sát có tính là ở tù không nhỉ?” Bước ra từ phòng cảnh sát điều tra về tội phạm kinh tế, Tiểu Hi tự giễu chính mình.

Lấy một tay che mắt, cô nheo mắt, khó khăn đi về phía trước. Chưa tới giờ tan tầm, người qua lại vẫn không nhiều, vài chiếc lá vàng bị gió thổi bay lác đác trên đường. Cũng may, vẫn còn chút gió nếu không thì nắng hè gay gắt thế này sẽ làm người ta khô cháy.

38. Chương 38

Tiểu Hi chậm rãi băng qua đường, nơi đã có mấy người đứng chờ cô từ lâu. Những gương mặt quen thuộc mà bấy lâu nay cô phải ép mình tỏ ra xa lạ. Không hiểu sao khi nhìn thấy họ, bỗng dưng khóe mắt lại thấy cay cay. Cuối cùng thì cô đã có thể trút bỏ được gánh nặng kia. Không còn phải nhìn sắc mặt người khác để sống, không còn hàng ngày nơm nớp lo sợ chưa đạt được mục đích đã bị bại lộ, không còn những lúc nhìn thấy những người mình yêu thương lại phải lẩn trốn không dám xuất hiện trước mặt họ.

Hiếu Hương ngập ngừng không dám tiến lên, trong lòng cô đang cảm thấy vô cùng ngại ngùng với Tiểu Hi.

Lạc Trâm chạy vội lên một bước, vui vẻ ôm chầm lấy Tiểu Hi, “Chào mừng cậu đã trở lại. Cuối cùng chúng ta cũng có thể cùng nhau giống như ngày xưa.”

Mộ Phàm, Hiếu Linh và Hiếu Hương tay chân lóng ngóng, không biết phải bày tỏ với Tiểu Hi làm sao. Mới đây còn hận phải hít thở cùng bầu trời với cô ấy, bây giờ mọi chuyện vỡ lẽ, không khỏi thấy ngại ngùng.

Tiểu Hi nghiêng người nhìn về phía họ, cô buông Lạc Trâm ra, tươi cười dang tay ra, “Sao nào, ba người không chào mừng tôi trở lại sao?”

Ba người kia chưa tiêu hóa kịp, đứng ngây ra.

“Ai, tôi biết mà, ba người lúc nào cũng xem thường tôi.” Tiểu Hi làm bộ nhún vai, thở dài, cúi đầu đếm ngón chân.

Ba người kia luống cuống, Hiếu Hương quẫn bách nói “Bọn mình thật có lỗi khi hiểu lầm cậu, xin lỗi cậu, Tiểu Hi!”

“Đừng nói thế, đừng nói là mọi người, nếu là bản thân mình, tôi cũng sẽ hành động như vậy, mọi người đừng cảm thấy áy náy với tôi, là tôi cam tâm làm vì mọi người. Cho dù đã xảy ra chuyện gì đi nữa, mọi người vẫn là những người tôi vô cùng yêu quý.”

Những lời Tiểu Hi nói ra lại làm cho ba người kia càng cảm thấy áy náy.

Lạc Trâm lên tiếng phá tan bầu không khí đang sắp sửa chìm xuống “Thôi nào, chúng ta đừng mãi ở đâu nói chuyện, anh Lạc Nguyên và Mộ Phong đang chờ chúng ta ở nhà kia.”

Từ Phòng điều tra tội phạm kinh tế về đến biệt thự nhà họ Mộ cũng đã hơn bốn giờ. Tiểu Hi bước xuống xe, hít một hơi thật sâu, nhìn xung quanh ngôi nhà, miệng lẩm bẩm, “Mình đã đi bao lâu rồi mà mọi thứ vẫn như xưa.” chợt nhớ đến điều gì, Tiểu Hi quay sang nói với Lạc Trâm.

“Cậu giúp mình gọi cho Đào Lâm, nói với anh ấy đem ình ở lại đây ngày mai mới về. Điện thoại của mình bị tịch thu, khi này họ trả lại nó hết pin tắt nguồn luôn rồi.”

“Cậu yên tâm, sáng nay anh ấy đã bay về Mỹ rồi.”

“Sao vậy? Hèn gì không đến rước mình.”

“Có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.” Nói đến đây, Lạc Trâm làm bộ dạng cố gắng nén cười nói với cô, “Là do bạn gái của Hạ Lạc, tự nhiên lại ùng ùng nổi giận từ Mỹ bay qua đây. Hình như cô ấy hiểu lầm cậu và Hạ Lạc ha...ha...”

“Bây nè, sao có thể được, chị Hà Mi biết rõ chuyện của bọn mình mà.” Tiểu Hi khó hiểu, không thể nào như vậy được, từ đầu đến cuối, Hạ Mi đều tham gia vào kế hoạch của bọn họ, cô ấy làm sao có thể hiểu lầm cô được.

“Mình cũng không biết, hôm qua nghe Đào Lâm kể lại là hình như cô ấy nghi ngờ cậu yêu thầm Hạ Lạc nên mới có thể không ngại việc có thể gặp nguy hiểm khi đối đầu với Hạ Chấn Đông, cô ấy còn chất vấn Hạ Lạc ‘nếu cậu không yêu anh ấy, sao phải hy sinh vì anh ấy nhiều như vậy’. Tớ nghe Đào Lâm kể lại mà cười muốn rụng răng rồi nè. Ai bảo cậu một mực tránh xa Lạc Nguyên, nếu trước đây cậu nhận cậu làm việc này là vì Lạc Nguyên thì người ta đâu có hiểu lầm.”

Tiểu Hi bĩu môi, thầm khinh bỉ Lạc Trâm, muốn cài cô vào bẫy không có cửa đâu “Hừ, chuyện của Hạ Lạc để anh ta tự giải thích, tớ đây ngay không sợ chết đứng. Cậu đừng tranh thủ cơ hội cho Lạc Nguyên, có chết tớ cũng không công nhận.”

Lạc Trâm cũng bĩu môi, “Ừ, thì là chuyện của Hạ Lạc, nhưng mà cô ấy đột ngột qua đây, lại thà chết không về, giữ khư khư Hạ Lạc, không mần đến chi nhánh bên kia, buộc Đào Lâm phải bay về bên đó dọn dẹp tàn cuộc.”

Tiểu Hi ha ha cười hai tiếng, “Ây da, tớ quên mất, vất vả lắm mới được cùng anh ấy thân thân mật mật, tự dưng lại nhảy ra một tên kỳ đà làm hại anh ấy phải bay về bên kia, tớ buồn quá đi hu... hu...”

Người nào đó cười ha ha chạy vào cổng, bỏ người còn lại tức đến mức không còn răng để nghiến.

Vào trong nhà, Tiểu Hi chưa kịp ngồi xuống, đã thấy dì Hai nức nở từ trong bếp chạy ra. Bà ôm cô vỗ vỗ mấy cái, rồi đem cô xoay tới xoay lui mấy vòng, “Thiệt là, cháu tôi lớn quá nè, thấm thoát đã mấy năm rồi. Con bé này, nói đi là đi, đi một mạch mấy năm.” dì Hai làm bộ đánh cô mấy cái, rồi kéo cô ngồi xuống.

“Hôm nay, Lạc Nguyên kêu dì làm mấy món mảy thích, làm dì cứ tưởng nó lại nhớ con nên kêu dì làm, tới khi nghe Mộ Phong nói hôm nay con về đây dì mới tin.”

“Con về cũng gần một năm rồi, nhưng không có dịp ghé qua, con cũng nhớ dì Hai lắm.” Vừa nói cô vừa dụi dụi đầu vào người dì Hai.

“Con vẫn còn để bụng chuyện hồi trước sao? Cũng đã qua lâu như vậy rồi, mấy năm nay cũng tội Lạc Nguyên lắm con à. Mấy năm nay, nó đi đi về về có một mình, ngày lễ cuối tuần chỉ ru rú ở nhà, nó vẫn bắt dì để nguyên phòng con như lúc trước, còn bắt dì thường xuyên dọn dẹp để khi nào con về thì ở liền được, có lúc nhớ con lại kêu dì làm những món con thích bắt cả nhà ăn. Nhiều hôm, cậu ấy qua phòng con ngẩng ngơ một hồi rồi ngủ luôn ở phòng con. Con không có ở đây, chứ mà con nhìn thấy cũng không cảm lòng nổi đâu.”

Tiểu Hi nghi ngờ, chắc không phải Lạc Nguyên bắt dì Hai học thuộc rồi nói cho cô nghe đó chứ. Còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy mấy cái mặt khó ưa cười hì hì lộ ra. Mộ Phong cười tít mắt, lên tiếng “Đúng vậy, mấy năm nay anh Lạc Nguyên chẳng khác nào hòn vọng ‘thê’”.

Tiểu Hi biết bản thân cô không thể nào đầu lại mấy cái miệng này, “Được rồi chị đây nhin các người.” âm thầm tìm cách chuyển chủ đề.

“Ây da, phải vô bếp coi dì Hai chuẩn bị gì cho con mới được.” Nói xong không đợi mọi người phản ứng đã xông thẳng vào nhà bếp.

Lạc Nguyên lắc đầu, bắt đầu nhìn mọi người. “Các em đừng ép cô ấy, muốn cô ấy có thể chấp nhận anh phải cần thêm thời gian.”

Không khí ban đêm có phần dịu hơn ban ngày, Tiểu Hi lười biếng nằm dài trên ghế cạnh hồ bơi của biệt thự Mộ gia, khép mi như muốn ngủ. Hôm nay, cô không quay lại chung cư một ngày, cô biết mọi người cũng rất muốn cô ở lại, Tiểu Hi cũng không muốn bỏ về, đã lâu lắm rồi mới sum họp vui vẻ thế này, cô không thể nào phá hỏng không khí ấm áp này được. Trong bữa ăn chiều nay, mọi người không ngừng nói tốt cho Lạc Nguyên, kể cho cô nghe đủ điều. Bây giờ còn bày đặt biến đầu mất hết, để một mình cô nằm đây. Cô biết mọi người cố tình nhường không gian riêng cho cô và Lạc Nguyên, mặc dù cô hoàn toàn có thể không làm theo sự sắp đặt của bọn họ nhưng Tiểu Hi nghĩ chuyện giữa cô và Lạc Nguyên cần phải nói cho rõ một lần, tiếp tục né tránh cũng chẳng tốt cho anh và cô.

Lạc Nguyên nhẹ nhàng ngồi vào ghế dài kế bên ghế Tiểu Hi, anh âm thầm quan sát cô một lúc thật lâu, sau đó chậm rãi lên tiếng, tiếng nói nhẹ như gió thoảng qua tai như có như không. “Tiểu Hi, chúng ta quay về như ngày xưa được không em?”

Cô vẫn nằm yên, khép mi không nhúc nhích.

“Không được sao em?” Lạc Nguyên cúi đầu, hai tay nắm chặt vào nhau.

Cô chậm rãi ngồi dậy, quay mặt qua nhìn anh. Con người này, lúc xưa đã gây cho cô nỗi đau không thể nào quên.

“Lạc Nguyên! Không phải em không thể tha thứ cho anh, nhưng quay trở lại như ngày xưa sao được hả anh? Lòng tin một khi mất đi làm sao lấy lại? Em biết mấy năm nay anh cũng rất đau khổ, nhưng thật sự bây giờ em vẫn không thể nào ép mình tin rằng anh yêu em thật lòng. Làm sao em biết chắc chắn rằng anh yêu em chứ không phải vì hình bóng của chị Khả Vy mà không buông tha em.” Cô nhìn anh một lúc lại chậm rãi nói tiếp.

“Anh có biết tại sao ngày xưa khi qua Mỹ em lại đổi chuyên ngành học không? Là vì muốn cho anh thấy em không hề thua kém tiểu Vy của anh, chị ấy giúp anh được, em cũng làm được. Nhiều lúc quá mệt mỏi vì phải vừa học vừa làm thêm, em tự hỏi chính bản thân mình vì sao lại phải chịu khổ cực thế này? Nếu không có anh, em ít ra cũng có thể làm một sinh viên an nhàn, học đủ điểm lên lớp đợi đến ra trường xin một việc làm thoải mái mà làm. Nhưng sao em phải bỏn ba thể này?”

“Tiểu Hi! Anh xin lỗi.” Trước khi ra đây ngồi, anh đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói với cô, nhưng giờ phút này anh không biết nói gì ngoài ba từ “anh xin lỗi”

“Anh không có lỗi, là em cố chấp, là em không chấp nhận được sự thật là anh không yêu em, là em so đo với tiểu Vy, em không muốn thua kém chị ấy. Nhưng em sai rồi, vì yêu người ta có thể làm mọi thứ vì người mình yêu, cho dù nó có vô lý hay sai lầm đến đâu đi chăng nữa, việc yêu một người sẽ không có lý do và em cũng không thể bắt buộc anh yêu em được. Vì vậy, việc anh vì chị Khả Vy mà đẩy em vào chỗ nguy hiểm, em đã không còn trách anh nữa. Những gì anh đã làm chỉ vì quá yêu Khả Vy thôi. Giờ đây, em đã hoàn toàn tha thứ cho anh.”

Đôi khi, cô thật sự không hiểu những gì cô làm cho Quang Đông có thật sự chỉ đơn thuần vì tình bạn với Lạc Trâm, Hiếu Linh và Hiếu Hương hay còn nguyên nhân khác, cô có thật sự không còn tình cảm với Lạc Nguyên hay không, nếu không tại sao cô vẫn dây dưa không dứt với Lạc Nguyên.

“Em đã hứa với anh và mọi người thì em nhất định làm. Tạm thời Hạ Lạc còn cần em. Sau khi Hạ Lạc ngồi vững ở Hạ Thị, em sẽ về Quang Đông. Nhưng cho dù em về Quang Đông làm việc thì chuyện giữa chúng ta vẫn là không thể anh à. Anh phải biết bát nước một khi đã hắt đi không bao giờ gom lại được, chúng ta vẫn chỉ nên làm anh em thôi. Từ nay, anh cứ xem em như Lạc Trâm hay Hiếu Linh, Hiếu Hương thôi anh à.”

“Tiểu Hi! Anh...”

“Chúng ta hứa với nhau đi, từ nay về sau em và anh sẽ là anh em tốt của nhau, nha anh.”

Lạc Nguyên biết, giờ có nói thế nào anh cũng không thể thuyết phục được cô, nếu anh cứ ép cô chỉ có thể làm cô rời xa anh. Hiện tại anh chỉ có thể cho cô thời gian để cô từ từ cảm nhận tình cảm từ trái tim của anh.

Bọn Lạc Trâm, Hiểu Linh và Hiểu Hương từ nãy giờ vẫn nấp trong góc nghe lén hai người họ nói chuyện không khỏi thở dài.

“Chắc không phải vì Đào Lâm mà Tiểu Hi từ chối anh Lạc Nguyên chứ?” Hiểu Linh nghi hoặc hỏi.

“Còn không phải sao? Chắc chắn là vậy rồi.” Hiểu Hương khẳng định.

Lạc Trâm đỏ mặt nhắc nhở hai người kia. “Đừng có mà đón già đón non. Hai em phải biết là Tiểu Hi chỉ giả vờ làm bạn gái của Đào Lâm để tiếp cận Hạ Chân Đông thôi.”

“Vậy tại sao cô ấy còn không chấp nhận Lạc Nguyên, nếu không tha thứ cho Lạc Nguyên sao phải không ngại nguy hiểm giúp Quang Đông. Em cảm thấy đối với những chuyện ngày xưa cô ấy đã bỏ qua hoàn toàn, còn tại sao cô ấy không thể chấp nhận với Lạc Nguyên chỉ có một nguyên nhân là cô ấy đã yêu người khác.” Hiểu Hương suy luận.

“Đúng vậy.” Hiểu Linh cũng cảm thấy Hiểu Hương suy luận rất đúng. Cô bổ sung thêm.

“Nếu không phải Đào Lâm vậy là Hạ Lạc rồi, nếu không còn ai vào đây nữa!”

Lạc Trâm chán nản, thật không biết hiểu trong đầu hai người suy nghĩ cái gì mà sao chỉ toàn là tình yêu trai gái. Cứ con trai và con gái giúp nhau, làm bạn với nhau thì nhất định giữa họ phải có chuyện gì sao!

“Thôi đừng có mà suy diễn lung tung, mọi việc cứ để tự nhiên đi. Nếu Tiểu Hi là của anh Lạc Nguyên thì sẽ có ngày về bên anh ấy, chúng ta xen vào cũng chẳng giúp được gì. Các em ở đây cứ đón già đón non sẽ giúp được anh Lạc Nguyên hay sao? Lo mà nghĩ cách làm thế nào giúp anh Lạc Nguyên làm cho Tiểu Hi cảm động kia!”

Nghe Lạc Trâm nói vậy thì hai con chuột nghe lén kia mới tỉnh ngộ, lật đặt bỏ lui vào nhà kéo mọi người lại nghĩ cách.

39. Chương 39

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi – phần 19

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, từng cơn gió đêm mang theo không khí mát mẻ thổi nhẹ làm rèm cửa sổ lay động, không gian không còn mang theo cái nóng bức, ồn ào giống như ban ngày nữa, xung quanh bốn bề thanh vắng, vài người trên đường đang vội vàng rảo bước về nhà, dường như họ muốn nhanh chóng về nhà để tận hưởng không khí đầm ấm của gia đình mình sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Tiểu Hi một mình đứng bên cửa sổ ngắm bầu trời đêm, giờ phút này cô chỉ muốn tìm những phút giây thanh tịnh cho bản thân, nhưng những chuyện buồn phiền trong lòng cứ không ngừng quẩn lầy, quấy nhiễu tâm trí của cô. Một buổi tối yên bình như thế này mà cô lại không có tâm trạng thưởng thức dù chỉ một phút giây thôi.

Nhiều lúc, Tiểu Hi cũng không hiểu nổi chính mình, ví như hiện tại, tất cả mọi thứ đều yên yên ổn ổn như ước muốn, nhưng trong lòng cô lại thấy không thật sự vui vẻ như đã nghĩ.

Bây giờ, công việc giúp Hạ Lạc tiếp nhận Hạ Thị cũng không làm cô bận rộn lắm. Mấy ngày nay, Vũ Hạ Mi thật sự làm cô rất đau đầu, chị ta bây giờ còn tỏ ra ghen tuông một cách vô cùng trẻ con với cô. Nếu lúc nào chị ta bắt gặp cô cùng Hạ Lạc bàn luận công việc thì lập tức giận dữ với anh ấy, cũng không thèm sợ người khác chê cười, chị ta sẵn sàng làm loạn lên trước mặt các nhân viên khác, như sợ mọi người không biết rằng chị ta đã thể không đội trời chung với cô.

Nói cô không để ý thì cũng không phải, nhưng đối với việc Vũ Hạ Mi làm loạn cô cũng chỉ duy trì thái độ im lặng, bởi vì dù sao không bao lâu nữa cô sẽ rời khỏi Hạ Thị quay về Quang Đông, không có lý do gì phải

tranh hơn thua với chị ta. Huống chi, cô cũng đâu có ý gì với Hạ Lạc, tại sao phải cố gắng thanh minh với mọi người, những việc vô nghĩa thế này cô không rảnh để làm.

Tuy mấy ngày nay có vài điều khiến cô có chút đau đầu, nhưng thật ra đó không phải là nguyên nhân làm cô khó chịu. Cô có thể gạt tất cả mọi người, nhưng không thể gạt bản thân mình. Nguyên nhân làm cô khó chịu chính là làm thế nào cũng không thể khiến bản thân có thể ngừng quan tâm đến Lạc Nguyên.

Năm năm qua, một mình nơi đất khách, cô cố gắng vùi đầu vào học tập và làm việc, không cho bản thân một phút nào ngơi nghỉ để vơi đi nỗi nhớ ba mẹ, nỗi oán hận Lạc Nguyên, khiến bản thân không có thời gian để tiếc nuối quá khứ, tiếc nuối một thời tuổi trẻ hồn nhiên, với bao nhiêu nhiệt huyết, mơ ước, mong muốn thực hiện nhưng chỉ sau một đêm những điều ấy bỗng chốc hóa thành tro bụi. Những tưởng thời gian sẽ làm cho cô có thể trở nên đứng vững trước con người đó, trái tim cô sẽ hoàn toàn chai sạn trước con người đó.

Nhưng thực tế thì sao? Vừa mới gặp lại anh ta, cô đã muốn buông vũ khí đầu hàng, hôm ấy anh ta đau khổ thức suốt một đêm dưới nhà, thì trên này cô cũng trằn trọc cả đêm không thể chợp mắt. Đáng lẽ, cô hoàn toàn có thể đứng vững nhìn Hạ Thị đẩy Quang Đông đến bước đường cùng, cô cần gì phải trở về, cần gì phải vạch trần Hạ Chấn Đông? Phải chăng, còn một nguyên nhân khác mà bấy lâu nay cô luôn dối lòng không công nhận, đó là việc bản thân mình vốn dĩ không thể quên được Lạc Nguyên, sâu trong trái tim cô vẫn còn quan tâm đến con người ấy. Cô luôn tự nói với mình “người như anh ta không xứng đáng với tình cảm mà cô dành cho” nhưng cuối cùng cô vẫn không làm được.

Đôi khi cô thật ghen tỵ với Lạc Trâm, cô ấy thật hạnh phúc khi đã gặp được một người đàn ông thật lòng yêu cô ấy, sẵn sàng làm mọi thứ vì cô ấy.

Nhiều năm trước, khi Tiểu Hi một mình trên đất Mỹ, Lạc Trâm vẫn đều đặn bay qua thăm cô. Đến một lần, cô ấy thẹn thùng dẫn cô ra mắt người yêu của mình, một anh chàng nghiên cứu sinh, cũng ở cùng bang với cô.

Đó là lần đầu tiên cô gặp mặt bạn trai của Lạc Trâm. Đó cũng là ngày hai người tuyên bố chính thức yêu nhau sau bao năm giằng co qua lại.

Ban đầu, Lạc Trâm chỉ xem anh ấy như một người bạn, một người anh không hơn không kém, nhưng bên nhau vài năm, theo thời gian, cô ấy dần dần phát hiện ra anh ấy rất quan trọng với mình, không biết từ lúc nào bản thân đã quen với việc có anh ở bên cạnh, dựa giẫm vào anh, bản thân yêu anh lúc nào cũng không hề biết. Có lẽ tình yêu giữa họ đã bắt đầu nảy nở từ lúc cô có chuyện buồn vui gì liền tìm anh chia sẻ, những lúc cùng anh tâm sự suốt đêm không ngủ, hay những lúc ngồi một mình bỗng nhiên cảm thấy nhớ anh vô cùng. Lạc Trâm thường nói với cô, tình yêu của hai người dường như là một loại thói quen đã ăn sâu vào máu. Lúc Lạc Trâm đau buồn, bất lực, cô liền xem anh ấy là bến bờ yên bình để bản thân dựa vào; lúc anh ấy mệt mỏi, chán nản, Lạc Trâm chính là nơi tiếp sức giúp anh bước tiếp.

Những lúc nhìn thấy sự hòa hợp giữa hai người, trong lòng cô lại dâng lên một niềm khát khao, mong ước đến một ngày mình cũng gặp được một người đối với mình như thế.

Tôi là đường chuyển cảnh đáng yêu

Từng đám mây xám màu di chuyển chậm chạp trên bầu trời khiến người ta có cảm giác chỉ cần giơ tay lên là có thể chạm đến chúng, xung quanh những chú chim sẻ nâu đang bay náo loạn tìm nơi trú mưa, bản năng của chúng cho chúng biết sắp có một cơn giông hung tợn đang chuẩn bị tấn công nơi này.

Ở bên kia thành phố, nơi tạm giam các tội phạm kinh tế, Hạ Chấn Đông vừa lệnh cho thân tín của mình tiếp cận Vũ Hạ Mi. Mặc dù, bản thân đang ở trong nơi tạm giam nhưng mọi hoạt động, tình hình ở bên ngoài, ông ta đều biết tường tận không thiếu một chi tiết nào. Xưa nay, những người nhận lợi ích từ Hạ Chấn Đông không hề ít, cho nên lần này ông ta ngã ngựa sẽ có không ít người ngấm ra tay giúp đỡ ông ta để bản thân không phải bị liên lụy. Gian thương và quan chức biến chất của chính quyền luôn gắn bó chặt chẽ với nhau, cho dù là bên nào ngã cũng sẽ làm hai bên tổn thất không ít.

Gần đây, Hạ Chấn Đông đã thảo luận kỹ với Luật sư riêng của mình, với hai tội danh rửa tiền và chiếm đoạt tài sản thành lập thì ông có thể bị tuyên án hơn 20 mười năm tù (Theo Điều 141 và 251 Bộ luật Hình sự 1999), nếu phạm hai tội cùng một lúc rất khó xin giảm án, và trong quá trình điều tra sự việc lần này,

chuyện ông hối lộ một số quan chức của chính phủ có thể sẽ bị phơi bày. Chỉ nhờ một việc Tiểu Hi tố cáo đã khiến ông nhận gần mười lăm năm tù và còn phải đối mặt với rất nhiều khó khăn phía trước, nỗi hận này Hạ Chấn Đông sao dễ bỏ qua.

Lần này, Hạ Chấn Đông dùng mọi cách để tạo ra sự hiềm khích giữa Vũ Hạ Mi và Tiểu Hi hòng chia rẽ nội bộ bọn họ. Ông ta sắp đặt mọi thứ, không ngừng khiến cho cô ta nhận thấy Tiểu Hi và Hạ Lạc có quan hệ bất chính với nhau, Tiểu Hi rất có khả năng sẽ cướp đi vị trí của cô ta trong lòng Hạ Lạc, lòng ghen tuông của phụ nữ là điều đáng sợ nhất, tới lúc đó, để trừ khử Tiểu Hi, Vũ Hạ Mi sẽ chẳng tiếc gì mà hợp tác với ông ta. Hạ Chấn Đông chỉ đợi có thể, chỉ cần Vũ Hạ Mi đồng ý hợp tác, trước khi mở phiên tòa chính thức giao lại cho ông tất cả bằng chứng và bản danh sách các nhân chứng mà Hạ Lạc có, thì ông ta nhất định giúp cô ta loại bỏ Tiểu Hi.

Và đúng như dự đoán của Hạ Chấn Đông, chỉ vài ngày sau khi thân tín của ông âm thầm gửi một số bức ảnh làm quà cho Hạ Vũ Mi, cô ta đã xuất hiện ở chỗ của ông.

Trải qua mấy đêm mất ngủ nên trông cô ta khá hốc hác. Mặc dù gương mặt đã được trang điểm khá kỹ, đôi mắt thâm quầng được giấu sau cặp kính mắt bằng to màu đen, nhưng không thể nào giấu đi vẻ tiêu tụy của chủ nhân. Ngón tay kẹp thuốc đưa lên miệng không ngừng run run, bàn tay còn lại nắm chặt chiếc túi để trên đùi, cô ta chậm chạp cất tiếng với giọng nói có vẻ khàn khàn.

“Nơi này có thể nói chuyện riêng chứ?” Nói xong cô nhìn chằm chằm vào hai viên cảnh sát đang đứng bên ngoài phòng thẩm vấn.

“Yên tâm, người của tôi đã lo lót xong, bọn họ đều đã nhận tiền hết rồi, cô cứ yên tâm.” Ngay một lát ông ta nói thêm “Nếu không sao tôi có thể thành thời ngồi đây, lại có thể tường tận mọi chuyện bên ngoài.”

Hạ Mi thả lỏng, nhẹ giọng hỏi Hạ Chấn Đông, “Anh ta nói ông có thể giúp được cho tôi.”

“Hiển nhiên là được, nhưng với điều kiện tôi đã đưa ra, liệu cô...” Đúng vậy, liệu cô có dám thực hiện. Chắc hẳn hai ngày nay cô ta đã thức trắng đêm để suy nghĩ chuyện ông đề nghị, đúng là cũng thật làm khó cho cô ta, muốn đàn ông lại phá hoại sự nghiệp của anh ta, thật là khó nghĩ mà. Nếu lần này Hạ Lạc thua kiện cũng đồng nghĩa với việc thăng nhóc không còn gì, vì vậy Hạ Vũ Mi chắc chắn sẽ do dự khi quyết định. Cho nên, để tăng thêm sức thuyết phục Vũ Hạ Mi, Hạ Chấn Đông đã vờ như ông sẽ cho Hạ Lạc thêm đường rút lui. Ông ta hứa với Hạ Vũ Mi, nếu cô ta chịu hợp tác với ông, sau khi mọi chuyện kết thúc ông sẽ cho Hạ Lạc quay lại Mỹ tiếp tục làm trưởng đại diện bên đó, đồng thời viết di chúc chuyển quyền thừa kế Hạ Thị về cho Hạ Lạc. Đường nhiên những điều trên chỉ là lời hứa.

Hạ Chấn Đông vẽ ra cho Vũ Hạ Mi một kết cục mà cả cô và ông ta đều có lợi, Tiểu Hi chết đi, bên khối tố sẽ mất đi nhân chứng quan trọng trong vụ kiện ông rửa tiền, với số bằng chứng mà Tiểu Hi để lại, Hạ Chấn Đông sẽ dễ dàng làm chứng biến mất không dấu vết, các nhân chứng của Hạ Lạc sẽ không bao giờ dám xuất hiện trước tòa, sẽ không có tội danh nào có thể thành lập, ông vẫn tiếp tục là chủ sở hữu của Hạ Thị, Hạ Lạc cuối cùng sẽ trở về bên cạnh Hạ Vũ Mi.

Đối với một chuyện tốt như thế, đương nhiên Vũ Hạ Mi đã đồng ý với đề nghị của Hạ Chấn Đông.

—————Tôi là đường chuyển cảnh đáng yêu, xinh đẹp—————

Thời gian gần đây, Hiểu Linh và Hiểu Hương có cố gắng mấy cũng không thể làm ối quan hệ giữa Tiểu Hi và Lạc Nguyên khá lên chút nào. Tiểu Hi vẫn lạnh nhạt với Lạc Nguyên như trước. Hôm nay lại nghe Lạc Trâm thông báo rằng Đào Lâm phải hai tuần nữa mới trở về, có nghĩa là phải hơn hai tuần nữa Tiểu Hi mới có thể chuyển về biệt thự nhà họ Mộ, làm cho Hiểu Linh và Hiểu Hương vô cùng buồn bực.

40. Chương 40

“Cái thằng cha Đào Lâm đó đúng là ám người ta mà, tối ngày gây trở ngại cho chúng ta, đã đi bao lâu rồi mà không chịu về, biết đến tận năm nào Tiểu Hi mới về nhà mình ở được đây.” Hiểu Hương cảm râm. Cô và Hiểu Linh rất muốn làm cho khoảng cách giữa Tiểu Hi và Lạc Nguyên nhanh chóng được rút ngắn. Nếu Tiểu Hi cứ ở bên ngoài hoài thế này thật không tốt tí nào, đêm dài lắm mộng biết đâu vài ba bữa nữa lại nhảy ra một anh chàng nào đó bắt Tiểu Hi đi mất thì sao.

“Ừ, cái thằng cha Đào Lâm này càng ngày càng thấy khó ưa. Chúng ta đã lên bao nhiêu kế hoạch chỉ chờ Tiểu Hi về đây ở là triển khai, mà ông kia cứ ở bên đó hoài, sao cô ấy về được.” Hiểu Linh phụ họa. Bọn họ đã nhiều lần khuyên Tiểu Hi dọn trở về sống chung với mọi người, tuy ngoài miệng Tiểu Hi đã đồng ý nhưng cô ấy cứ viện cớ chờ Đào Lâm về giao lại nhà cho anh ta để kéo dài thời gian. Thật là làm cho người ta tức chết mà.

Lạc Trâm không nhịn được phải lên tiếng, “Hai đứa cũng một vừa hai phải thôi chứ, hai em có biết là nếu không có Đào Lâm, đến cửa Hạ Thị, Tiểu Hi cũng không vào được chứ đừng nói là lấy được bằng chứng tố cáo Hạ Chấn Đông. Hai em có biết để lấy được tin nhiệm từ Hạ Chấn Đông giúp kế hoạch thành công, anh ấy đã phải hy sinh công trình nghiên cứu bao nhiêu năm của mình, biểu không cho Hạ Chấn Đông không hả? Mấy năm qua, một mình Tiểu Hi ở Hạ Thị, nếu không có Đào Lâm kề vai sát cánh thì làm sao đạt được kết quả như ngày hôm nay. Nói không chừng so với Tiểu Hi, anh ấy còn áp lực hơn nhiều. Lần trước, chúng ta bị mất nhiều hợp đồng cùng lúc, cũng nhờ anh ấy mình mới dễ dàng tìm ra lối thoát, các chuyên gia mà chị mời về đều là nhờ anh ấy giới thiệu cho. Người ta tốt với mình như thế các em còn muốn sao nữa”. Vẫn còn chưa hết bực mình, Lạc Trâm lầm bầm “Anh ấy đã không kể công với chúng ta, hai đứa còn ở đây mà trách móc anh ấy. Thiệt là bực mà.”

Hai người nào đó đang mắt tròn mắt dẹt nhìn Lạc Trâm. Hiểu Linh nhíu mày, kéo kéo tay Lạc Trâm.

“Sao tự nhiên chị bức xúc quá vậy? Hiểu Linh ngạc nhiên, không hiểu vì sao Lạc Trâm đột nhiên nổi máu chính nghĩa, ra mặt giúp người ta lấy lại công bằng.

Lạc Trâm nhận ra mình thất thố, bỗng dưng không biết nên nói thế nào, ấp úng “Thì... chị...”

Hiểu Hương vội ‘A’ lên một tiếng, nhảy lên nói “Đừng nói là chị thích tên bốn mắt đó nha.”

“_____” Xin lỗi hai cô, tôi không chỉ thích tên bốn mắt đó, mà tên bốn mắt đó chính là bạn trai mà bấy lâu nay tôi giấu đó.

41. Chương 41

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi - phần kết [post trước một ít, phần còn lại sau khi chỉnh sẽ post sau nhé]

Cho xe rẽ vào bãi giữ dưới tầng hầm, Tiểu Hi thong thả đi bộ trở lại cổng chính của khu chung cư. Cửa chính khu chung cư được xây hướng ra đường lớn, cửa tầng hầm nằm bên hông toàn nhà, muốn vào cổng chính phải đi bộ một đoạn, đang bước đi, cô bỗng nghe phía sau có người hét lớn “Coi chừng!”

Theo bản năng, cô quay phắt người lại, chỉ nhìn thấy phía trước Lạc Nguyên đang cùng một người đàn ông lạ mặt lẫn lộn vài vòng. Từ các chỗ nấp, các đặc vụ nhanh chóng xuất hiện. Thấy tình huống bất lợi, tên đó vùng dậy định thoát thân, nhưng Lạc Nguyên lại bám chặt không buông. Trong lúc giằng co bỗng nhiên Lạc Nguyên gục xuống, ôm bụng, tên cầm dao lập tức nhân cơ hội tháo chạy nhưng không còn kịp nữa, cảnh sát đã nhanh chóng khóa tay hắn.

Nhìn một màn vừa rồi Tiểu Hi không nhịn được rửa thầm trong lòng, vội vàng chạy lại xem Lạc Nguyên. Anh bị tên đó dùng dao đâm một nhát vào bụng, máu chảy ra không ngừng. Tiểu Hi quỳnh quáng không biết làm sao, quỳ sụp xuống, luống cuống giúp anh đè chặt vết thương, mắt cô cũng nhòe đi vì nước mắt.

Cảnh sát nhanh chóng điều xe, hai viên cảnh sát lập tức giúp Tiểu Hi đưa Lạc Nguyên đi bệnh viện.

Lên xe, mặt Lạc Nguyên đã hoàn toàn trắng bệch, người không còn chút sức lực, dựa hẳn vào Tiểu Hi. Nhìn mắt cô nhòe nước, anh đau lòng cầm lấy tay cô, “Tiểu Hi...”.

Tiểu Hi quệt nước mắt, tỏ vẻ ghét bỏ anh “Đồ ngốc! Ai kêu anh nhảy ra hả? Là em tự nguyện làm mỗi nhử để bắt tên đó, ai cần anh nhảy ra làm anh hùng hả?”

Lạc Nguyên thì thảo “Lúc nhìn thấy tên đó cầm dao xông về phía em, anh không suy nghĩ được nhiều chỉ biết phải ngăn tên đó lại, cho dù phải hy sinh tính mạng mình, anh cũng phải bảo vệ em.”

Ngừng một chút lấy hơi, anh nói tiếp “Tiểu Hi! Thật ra, mấy năm nay anh vẫn luôn yêu em, kể từ cái ngày Hạ Lan bắt cóc em, anh đã biết là anh yêu em. Em âm thầm rời đi, lòng anh đau như cắt, nhìn thấy em sớm tối bên Đào Lâm, lúc đó anh ganh tị với anh ta lắm. Năm năm nay không ngày nào anh sống hạnh phúc. Tiểu Hi! Em có biết những ngày không có em, anh sống mà cũng như đã chết, ngày nào anh cũng dằn vặt mình vì lỗi lầm năm đó.”

Anh ngừng một chút, rồi như hạ quyết tâm cúi mặt nói với cô “Tiểu Hi! Nếu anh không qua khỏi, anh chỉ có một ước nguyện đó là em hãy tha thứ cho anh, được không em?”

Tiểu Hi khóc thành tiếng “Đồ ngốc! Anh vẫn chưa bù đắp cho em, nếu lần này anh dám không qua khỏi, suốt đời này em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Lạc Nguyên nhăn mặt “Đừng ghét bỏ anh nữa mà, được không em? Mấy năm qua anh sống khổ sở lắm.” Rồi anh lại nhịn không được, cổ hết sức tàn, dùng tay còn lại ôm cô thật chặt. (Ngư: ế bỏ cái tay ra)

“Đồ ngốc! Thật ra em đã tha thứ cho anh từ lâu rồi, chỉ là... chỉ là em vẫn không tin được việc anh thật sự yêu em thôi. Giờ thì em tin anh rồi, anh phải cố gắng không được buông tay, anh không được có chuyện gì, biết không?” Tiểu Hi nghẹn ngào.

Anh chàng cảnh sát ngồi ở ghế phụ, nhìn một màn kia, không nhịn được lên tiếng an ủi: “Không sao đâu, cậu chết rồi, cô ấy có hận cậu cũng không biết đâu.” Nói xong còn cười nham nhở. Khóc lóc cái gì, khổ nhục kế của cậu chỉ lừa được người đẹp thôi. Anh chàng này cũng làm quá, rõ ràng lúc ấy cho dù anh ta có để cho tên đó chạy thì hẳn cũng không thể thoát được, đằng này lại cứ lồi lõm kéo kéo tên ấy cho tình huống thêm nguy hiểm, lại còn cố tình nhận một dao từ tên đó. Nếu cấp trên không can thiệp phải hết sức giúp đỡ anh ta, thì anh đã vạch trần anh ta từ nãy giờ rồi, chỉ có cô gái tội nghiệp này là không biết gì bị anh ta lừa trắng trợn.

Lạc Nguyên gào thét trong lòng: “Chết cái đầu anh đó đại ca.”

Đến bệnh viện, các bác sĩ đã nhận được thông báo trước nên đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, xe vừa đến nơi, người lập tức được đưa vào phòng phẫu thuật. Chờ đợi hơn hai giờ, cuối cùng y tá cũng đẩy Lạc Nguyên ra. Bác sĩ thông báo tình trạng hiện tại của anh đã ổn, nhưng phải chú ý, trong vòng hai mươi bốn giờ tới không để anh bị sốt quá cao.

Bây giờ mọi người mới thở phào trong lòng, đồng thời nhìn lại Tiểu Hi một chút: tóc tai rối bời, đầu gối bị tím một mảng lớn, chiếc váy nhăn nhúm, tay và vạt áo bê bết máu của Lạc Nguyên, giờ nhìn cô chẳng còn ai nhận ra được hình tượng người đẹp tươi tắn hàng ngày.

Lạc Trâm nhìn cô không khỏi đau lòng, đành khuyên cô về nhà tắm rửa nghỉ ngơi, đã có mọi người trông Lạc Nguyên, bảo cô ngày mai hãy vào thay mọi người. Tiểu Hi dường như không nghe thấy Lạc Trâm nói gì chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm người đang hôn mê trên giường. Lạc Trâm thấy thế, tiến lại gần lay cô.

“Tiểu Hi! Cậu nghe tớ nói gì không hả?”

“Sao? Cậu nói gì?”

“Tớ nói cậu về nhà tắm rửa thay đồ rồi nghỉ ngơi đi, sáng mai hãy vào lại, ở đây đã có bọn mình lo rồi. Nhìn cậu bây giờ ghê quá đi.”

Tiểu Hi nhìn lại tình trạng thê thảm hiện tại của bản thân không khỏi giật mình, được rồi, tốt nhất là cô nên về nhà thay đồ, nếu không ngày mai Lạc Nguyên tỉnh lại nhìn thấy cô thế này sợ rằng sẽ bị dọa đến bất tỉnh tiếp.

Tiểu Hi vật vờ về nhà tắm rửa xong lại xuất hiện ở bệnh viện, cô thật sự không muốn rời anh một phút nào, lúc này là lúc nào, kêu cô làm sao có tâm trạng ở nhà mà ngủ. Mọi người thấy không thể nào khuyên nổi cô, nên đành mặc kệ để Tiểu Hi ở lại chăm sóc Lạc Nguyên, dù sao cũng không lay chuyển nổi tảng đá cứng đầu này.

Suốt đêm, do còn tác dụng của thuốc giảm đau nên Lạc Nguyên ngủ rất yên ổn, chỉ là không hiểu trong mơ anh thấy gì mà đôi lúc lại nhếch miệng cười. Cô nhịn không được đưa tay vuốt ve đôi môi, cái mũi rồi cả khuôn mặt, dường như thời gian chẳng có chút tác động gì với anh, nơi đuôi mắt cũng chẳng có chút nếp

nhấn nào, bàn tay và những ngón thon dài vẫn mịn màng như xưa. Ngày xưa cô ghen tị với anh bao nhiêu thì hiện tại vẫn còn bấy nhiêu ghen tị.

Tiểu Hi mệt mỏi dựa vào bên giường, gối đầu lên tay Lạc Nguyên, hôm nay cô thật sự rất hoảng, cô nhận ra thế giới của cô nếu không có anh tồn tại thì thật đáng sợ. Bao lâu nay cô cứ mãi chấp nhận những chuyện đã qua, mà quên mất điều quan trọng là bản thân cô rất yêu anh. Lúc nhìn thấy anh bị thương, khoảnh khắc đó cô mới biết Lạc Nguyên rất quan trọng đối với mình.

42. Chương 42

Cuộc đời này mới ngắn ngủi làm sao, con người chúng ta sao cứ sống mãi với quá khứ, cứ mãi khiến bản thân phải đau khổ, dần vật mà quên rằng hạnh phúc luôn hiện hữu bên ta, chỉ là ta cứ mãi ôm lấy phiền muộn không muốn đi về phía nó. Suốt quãng đường đưa Lạc Nguyên đến bệnh viện, cô có cảm giác như mình đã trải qua hết một đời người, may mắn biết bao khi cô có cơ hội thức tỉnh trước khi mọi chuyện quá muộn màng, đúng vậy, điều quan trọng là cô yêu Lạc Nguyên, sao cứ phải dần vật bản thân, dần vật anh ấy, để cả hai đều đau khổ. Nếu lần này Lạc Nguyên bình an vô sự, cô nhất định sẽ đối xử thật tốt, thật tốt với anh.

Bệnh viện im lìm trong sớm mai, từng chiếc lá vàng rơi lác đác trong sân, vài tia nắng sớm bắt đầu len lỏi qua cửa sổ phòng bệnh, chiếu rọi nơi góc phòng, bên giường có người bệnh nào đó đang rất vui vẻ, cười không khép miệng lại được. Sáng sớm, vừa mở mắt, anh đã nhìn thấy Tiểu Hi của anh gục đầu ngủ bên giường, đang ôm chặt tay anh vào lòng, tuy tay có cảm giác hơi tê nhưng không sao, đâu dễ gì được cô ôm thế này. Lạc Nguyên yên lặng nằm đó ngắm nhìn người con gái đang say ngủ bên giường mình, bàn tay còn lại không nhận được vươn qua vuốt ve mái tóc cô, cảm giác bình yên đến khó tả.

Lạc Trâm gục bên chiếc ghế dài bên kia phòng, sức nhớ đến Lạc Nguyên, cô vội vàng tỉnh giấc, nhìn qua bên này thấy anh đã tỉnh, vội nhồm dậy định lên tiếng liền bị anh ngăn lại. Thế đấy, ông anh trai của cô vì gái mà không màng nguy hiểm, giờ tỉnh dậy rồi cũng không chịu cho cô đi kêu bác sĩ, đang ôm vết thương mà cũng không quên dè gái. Cô mặc kệ, phải kêu Tiểu Hi dậy cho lão này biết tay mới được.

Lạc Trâm bước qua, làm như không nhìn thấy ánh mắt đang phóng ra ngàn đao của Lạc Nguyên, cô cúi xuống lay Tiểu Hi dậy.

Tiểu Hi bị gọi dậy cứ ngỡ Lạc Nguyên bị gì, nhảy dựng lên “Sao? Anh ấy sao rồi?”

Lạc Trâm nhin cười, chỉ tay về phía người nào đó, “Không, tớ chỉ định nói với cậu là anh ấy tỉnh rồi.”

Tiểu Hi thở phào nhẹ nhõm, làm cô hết cả hồn, cứ tưởng rằng anh lại bị gì, quay đầu nhìn sang anh chàng nằm trên giường đang nhìn cô với biết bao nhiêu yêu thương, dịu dàng nói với anh “Anh thấy trong người sao rồi? Em gọi bác sĩ đến kiểm tra nha!”, nói xong không đợi anh lên tiếng đã vội vàng rời khỏi.

Lạc Nguyên oán hận trừng mắt với người nào đó, người ta đang tận hưởng hạnh phúc tự dưng lại nhảy ra con kỳ đà cản mũi. Anh cất giọng khàn khàn đuổi Lạc Trâm đi “Ở đây có Tiểu Hi chăm anh rồi, em về nhà nghỉ ngơi đi, bảo với mọi người tập trung lo việc công ty không cần lo cho anh.” Tốt nhất là để anh ở đây một mình với Tiểu Hi luôn đi.

Lạc Trâm bĩu môi khinh bỉ người nào đó, đúng là gian thương, đến việc bản thân mình bị thương cũng tận dụng để lấy được sự thương hại của Tiểu Hi.

“Anh nhớ nha, sau này Tiểu Hi mà không chăm sóc anh, anh có năn nỉ em cũng chẳng quay lại đâu nha.” Nói xong cô nhướn mày cười ha ha.

Lạc Nguyên cũng cười phụ họa theo rồi đột ngột ngưng bật, nghiêm mặt nói “Nhóc con đừng có uy hiếp anh, khó khăn lắm Tiểu Hi mới thay đổi thái độ với anh, làm sao anh có thể dễ dàng để cô ấy vượt khỏi tay mình một lần nữa.”

Lạc Trâm nghe xong, nhún nhún vai, bĩu môi rồi xách túi bỏ về.

Một lúc sau, bác sĩ và y tá đã xuất hiện, làm sao họ dám trễ nãi khi đã được giám đốc bệnh viện căn dặn chăm sóc kỹ anh ấy. Trước khi thực hiện kế hoạch, Tiêu Khang đã lường trước mọi tình huống có thể xảy ra

với Lạc Nguyên, cho nên anh đã cho người sắp đặt hết mọi thứ. Vì vậy mà Lạc Nguyên vừa mới bị thương lập tức có xe đưa đến bệnh viện, vừa vào đến bệnh viện chưa làm thủ tục gì đã có sẵn phòng mổ chờ anh vào, nếu không có sự sắp đặt trước của Tiêu Khang, làm sao mọi thứ lại nhanh chóng đến vậy.

Lạc Nguyên vừa mổ xong không thể ăn gì, chỉ có thể cho uống chút sữa. Tiểu Hi sợ anh bị đói, cứ cách một hai giờ lại bón sữa cho anh. Tình trạng này kéo dài đến ngày thứ ba, anh đã hết chịu nổi, nhìn thấy sữa chỉ muốn ói. Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Hi cầm ly sữa đến, anh chỉ muốn bỏ chạy, trời ơi, ít ra cũng đổi món cho anh đi chứ, cô có biết chăm sóc người bệnh không vậy? Lạc Nguyên rất muốn từ chối nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong của Tiểu Hi lại phải cố gắng nuốt xuống.

Vốn dĩ xưa nay Tiểu Hi đâu có kinh nghiệm trong việc chăm sóc người bệnh, vì hôm đầu khi Lạc Nguyên tỉnh lại, bác sĩ đến khám dặn cô chỉ cho anh uống sữa nên cô cứ thế làm theo, đâu có biết rằng còn có thể đổi các dạng thức ăn loãng dễ tiêu khác như cháo cũng được. Người ta lần đầu tiên chăm sóc người khác, có thể thông cảm mà.

Ngày thứ hai sau khi mổ, Lạc Nguyên đã cố gắng tập đi, lấy có là tốt cho sức khỏe chứ thật ra là anh muốn né Tiểu Hi, cứ nhìn thấy cô lại nhớ ngay đến ly sữa. Đúng là trời hại anh, hôm đó anh đã nói với Lạc Trâm như thế, nên giờ có than thở thế nào cũng không thấy con ma nhà họ Mộ nào xuất hiện, triệt để bỏ anh bơ vơ đói kém ở bệnh viện với Tiểu Hi. Cũng may, sang ngày thứ năm anh đã có thể trung tiện*, có thể ăn món khác được rồi, Lạc Nguyên mừng đến rơi nước mắt.

*: Trung tiện (fart) còn gọi là đánh rắm (từ miền Bắc) hay là dịch (từ miền Nam)

Nói đi thì cũng nói lại, từ ngày nằm viện đến nay, Tiểu Hi ở bên anh suốt, cô tỉ mỉ chăm sóc anh, mỗi lần anh tập đi đều theo sát chăm sóc anh, mỗi khi thấy anh nhăn mặt, vẻ mặt cô còn đau hơn cả anh, buổi tối anh đau quá nên khó ngủ cô liền xoa bóp cho anh quên cơn đau, nhìn cô bây giờ chẳng khác nào cô dâu nhỏ đang chăm sóc chồng mình.

Lạc Nguyên sau khi ăn uống được bình thường không những tâm trạng tốt lên, đồng thời tình trạng không nhèo cũng càng nặng thêm. Mấy ngày trước nếu không tập đi, sẽ vô cùng ngoan ngoãn ngồi một chỗ đọc sách báo hoặc tài liệu của công ty để mặc Tiểu Hi muốn làm gì thì làm, cô muốn lê la qua phòng khác nhiều chuyện hoặc đi đâu thì đi anh cũng chẳng quản. Bây giờ lại khác một trời một vực, một phút cũng không cho cô đi, chỉ trừ những lúc đi mua đồ ăn còn lại đến cả đi vệ sinh cũng dính chặt lấy cô.

Tiểu Hi khóc không ra nước mắt, đã tự đi được vậy mà lúc tập đi nhất định bắt cô dìu anh như trước, đứng trước mặt bao nhiêu người trắng trợn ôm cô không biết xấu hổ. Rõ ràng đã hết đau mà tối nào cũng bắt cô xoa bụng, đáng ghét, từ lúc vết mổ tạm ổn, không cần đến y tá chăm sóc thì Mộ Phong và Mộ Phàm thay phiên nhau vào viện lau mình, tắm rửa cho anh, vậy mà mấy ngày nay không hiểu sao hai thằng cha đó lại không xuất hiện, báo hại cô phải ôm hết, xấu hổ muốn chết.

“Tiểu Hi, anh muốn tắm!”

Người nào đó mặt đỏ như gấc, khóc không ra nước mắt vừa dìu, vừa ôm, vừa bị ôm tên nào đó vào phòng vệ sinh. Ghét, rõ ràng đã đi được rồi sao còn bắt cô dìu.

Một cúc, hai cúc, lại ba cúc, Tiểu Hi vô cùng vất vả cởi áo người nào đó. Ghét, đã tắm cho tên này mấy lần rồi mà lần nào tim cũng đập thình thịch là sao?

Người nào đó vô cùng hưởng thụ khi thấy Tiểu Hi rối rắm. Tiệp tay còn muốn giúp cô cởi quần của chính mình. Tay đã đưa ra, định tự cởi rồi, nhưng vừa nhớ tới vết thương của anh hình như vẫn còn đau nên rút tay lại. Chút xíu nữa là lộ tẩy rồi.

“Tiểu Hi, anh muốn kỳ cọ mình mấy?”

(_ _)

43. Chương 43

“Tiểu Hi! Sao em cứ chà lưng mà không chà trước ngực cho anh?”

Người nào đó rối rắm, vừa chà ngực giúp ai đó vừa dùng hết công lực mấy chục năm cố gắng định thần. Ghét, mặt cô đã đỏ tới mang tai rồi, nếu ngày nào cũng bị tra tấn thế này không khéo sau khi Lạc Nguyên xuất viện cô thành Quan Công* mất.

*: tướng quân nổi thời Tam quốc của Trung Quốc, là người đứng đầu trong Ngũ hổ tướng của nhà Thục Hán, anh em kết nghĩa với Lưu Bị, người có khuôn mặt đỏ.

“Thôi, em chà bằng tay đi, dùng khăn đau lắm.” (Ngưu: đại ca, lau bằng khăn mà đau *gào*)

Thế này, thì hết sức chịu đựng rồi, Tiểu Hi tức giận, vứt khăn đứng dậy, bỏ đi một mạch. Ra khỏi phòng vệ sinh, ngồi còn chưa nóng chỗ, đã nghe người nào đó oai oái kêu đau. Cô lo lắng trong bụng, lại không nhìn được mở cửa phòng vệ sinh đi vào.

Lạc Nguyên ôm bụng, giả vờ đau đớn lại thành công làm người nào đó mũi lòng. Tiểu Hi đầu hàng, lại tiếp tục tắm rửa cho anh. Ấy da, cảnh xuân lộ lộ, lại tiếp tục mặt đỏ tới mang tai.

Một buổi đêm nào đó, trời không trăng không sao, mưa đêm rả rít, từng cơn gió ùa qua cửa sổ phòng bệnh, do người bệnh nào đó đã cố tình mở cửa sổ cho khí lạnh tràn vào. Tiểu Hi đang ngủ cũng cảm nhận được cái lạnh đang xâm chiếm căn phòng, vội vàng tỉnh giấc khép cửa sổ lại. Người nào đó chỉ đợi có thế, giả vờ rên rĩ “Hi Hi à ! Anh không ngủ được?”

“Sao vậy? Anh lại bị đau hả?”

“Ừ!” Giọng nén xuống, vờ như sắp hết hơi đến nơi.

Tiểu Hi vội vã đi qua giường anh, đưa tay sờ trán anh.

“May quá không có sốt, em xoa bụng, bóp tay cho anh nha.”

“Không cần đâu, em lại đây cho anh ôm là khỏi?”

“Này, anh có đau thật không đó?” Tiểu Hi vẽ mặt nghi ngờ hỏi.

Người nào đó giả bộ đau lòng, than thở “Biết mà, uống công mình giúp người ta nhận một dao, giờ bị lạnh vết thương đau lại, người ta lại không tin.”

Tiểu Hi mũi lòng, hạ giọng năn nỉ anh “Thôi được, em xin lỗi, xin lỗi mà được chưa? Em nằm xuống là được chứ gì?” Nói xong, vội vàng nằm xuống cho ai đó ôm vào lòng.

Được một lúc, ai đó lại không an phận, hôn trộm lên trán Tiểu Hi. Được rồi, chỉ là hôn trán thôi mà, cô nhìn. Cái tay lại vươn lên sờ lên má cô, rồi đến cái mũi, đôi môi. Được rồi, chỉ là sờ thôi mà cũng chẳng có gì, cô nhẫn. Sờ chán chê, ai đó lại trở mình ngồi dậy rồi cúi xuống hôn cô. Đôi môi vờn quanh tai cô, hôn nhẹ lên đôi mắt, rồi nhẹ nhàng đáp xuống đôi môi, rồi chậm rãi nhắm nháp đôi môi.

Tiểu Hi run run, cố gắng nằm im nhẫn nhìn ai đó.

Nhưng dường như vẫn không đủ, ai đó dùng tay cẩn thận ấn cằm cô xuống, tạo khe hở cho cái lưỡi tinh quái đi vào. Giờ này, cô mà có thể giả vờ ngủ được nữa thì cô là thánh. Chỉ là hôn thôi mà, cô cũng muốn. Nghĩ xong liền vươn tay ôm cổ ai đó.

Lạc Nguyên được cô cho phép lại càng bạo hơn, chẳng còn nhẹ nhàng như trước, anh lập tức thoải mái tiến công.

Hai người hôn nhau đến trời diên đất đảo, tim đập dồn dập, dường như vẫn không đủ, Lạc Nguyên khê luôn tay vào áo ai đó thâm dò, mỗi lượt xuống vùng đất mới.

44. Chương 44

Không thể xem thường Ngưu Tiểu Hi

Tiểu Hi u u mê mê, đến khi nhận ra thì áo cô đã bị cởi ra từ khi nào, chốt áo ngực đã mở, cái gì cần lộ cũng đã lộ ra ngoài. Hừ, cái gì cô có thể nhìn, nhưng có chết cô cũng không muốn lần đầu tiên của mình lại ở trong bệnh viện.

Tiểu Hi không hề báo trước, vung tay xô Lạc Nguyên ra. Cô kéo áo, méo máo vừa chạy về giường mình, vừa nói:

“Anh dám làm nữa, em tuyệt giao với anh.”

Lạc Nguyên đang ở thiên đường, bỗng nhiên bị xô một cái lập tức rớt xuống địa ngục, khó hiểu hỏi cô “Sao vậy em?”, rõ ràng lúc này còn phối hợp với anh lắm cơ mà.

Cô áp úng, vùi đầu vào chăn nói: “Lần đầu của... em... sao có thể xảy ra tại nơi này được.” Nói xong lại tức giận mắng anh: “Nếu như... như..., ngày mai hộ lý vô dọn phòng, anh kêu em làm sao dám nhìn mặt người ta.”

Lạc Nguyên hiểu ra, cười hề hề xin lỗi cô, hết lời dụ dỗ cô qua lại giường anh, nhưng Tiểu Hi nhất quyết không qua, lửa gần rơm sao không cháy được, có chết cũng không qua.

Lạc Nguyên hết lời dụ dỗ cũng không lay chuyển được cô, đành bất lực nằm xuống giường, tên đã giường cung, ây da, đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ đây.

Kể từ đêm đó, Tiểu Hi sống chết không gần gũi Lạc Nguyên, sáng sớm hôm sau, cô vội vàng chạy về công ty nhất quyết lôi đầu hai tên trời đánh kia vào viện lo cho Lạc Nguyên, còn bản thân thay họ xử lý công việc trong công ty. Mỗi ngày cô chỉ ghé một chút để nhìn anh, còn lại cho dù anh có làm nũng đến khản cả cổ cô cũng mặc kệ. Không trách cô được, nếu cứ theo cái đà ở bệnh viện đêm đó với Lạc Nguyên, thì e rằng chuyện cô và Lạc Nguyên ... trong bệnh viện là chuyện hiển nhiên.

Trở lại phòng bệnh của Lạc Nguyên, Mộ Phong đang cười nham nhở nói với anh:

“Anh à, để em tắm cho anh nha...”

“Cút...! Tôi tự làm được.” Lạc Nguyên tức giận rống lên, gì chứ, anh đã khỏe lâu rồi, cậu ta thừa biết còn làm bộ làm tịch.

“Anh à...! Người ta là... người ta chỉ làm theo lời của Tiểu Hi dặn thôi mà.” Mộ Phạm uốn **, làm mọi người nổi hết cả da gà.

“Cậu đi chết đi. Mau đi tới chỗ bác sĩ kêu ông ấy lập tức cho tôi xuất viện.” Lạc Nguyên tức giận đẩy Mộ Phạm ra khỏi phòng.

Hiếu Linh bĩu môi, liếc Lạc Nguyên, âm thầm nghĩ: “Cũng may, Tiểu Hi nghĩ ra cách này, nếu không chắc anh ấy còn làm loạn ở đây cả tháng nữa cũng chẳng thềm xuất viện.”

Trong thời gian này, tình hình bên Hạ Chấn Đông vô cùng thê thảm, không những không thể thoát tội mà ông ta còn phải nhận thêm hai tội nữa đó là: chủ mưu giết người và hối lộ quan chức nhà nước. Sau khi điều tra, hàng loạt quan chức của thành phố đã bị triệu tập để phục vụ điều tra. Từ hai viên quan ngục mà Hạ Mi đã từng tiếp xúc trong ngày gặp Hạ Chấn Đông, Tiêu Khang đã lần ra tất cả đầu mối.

Lần này, Hạ Chấn Đông bị chính sự thông minh của mình hại, ông ta nghĩ rằng ai cũng như cha con ông ta vì lợi ích bản thân sẵn sàng *** hại người khác, ông ta thiết kế mọi thứ dẫn dụ Hạ Mi vào bẫy mà không hề biết rằng, để có thể bắt gọn tất cả những người đứng đằng sau ông ta, mọi người đã tương kế tựu kế cho Hạ Mi giả vờ như đã mắc bẫy của ông ta, vì ghen tuông mù quáng muốn giết hại Tiểu Hi, tiết lộ những chứng cứ mà Hạ Lạc đang có.

Ở đời là vậy, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, cả đời ông ta làm chuyện xấu xa, giết hại bao nhiêu người lần nào cũng qua trót lọt, không ngờ cuối cùng lại thất bại dưới tay của một bọn nhóc đáng tuổi con mình. Hạ Chấn Đông cho dù có trăm ngàn lần không muốn cũng không thể làm gì hơn, chỉ còn nước ngồi đếm từng ngày chờ đến khi ra tòa xét xử. Với những tội danh hiện tại của mình, cho dù Hạ Chấn Đông có ở tù đến cuối đời, e rằng cũng không đủ thời gian thi hành án.

—Ta là đường phân cách chuyện vui—

Gần đây bọn Lạc Trâm rất bận rộn, vừa phải đón ba mẹ Ngưu lên, vừa phải tắt bật chuẩn bị hôn lễ cho người nào đó, ai đó vừa xuất viện, không nói không rằng quyết định cưới ngay lập tức, nói rằng bọn họ đã

phí bao nhiêu thời gian, giờ phải nhanh chóng bù đắp lại, không cho người ta thời gian chuẩn bị, báo hại mọi người bận muốn chết, nào đặt lễ phục, lên danh sách khách mời, rồi chuyện công ty. Ôi mẹ ơi điên mất...

Bầu trời trên cao trong xanh, vài đám mây trắng đang lượn lờ nơi góc trời, phía dưới hai hàng cây bên đường đều được thắt nơ hồng tinh tế. Tất cả người qua đường dường như đều phải quay lại nhìn một lần rồi mới có thể bước tiếp, cổng nhà họ Mộ được tết bằng các loại hoa, bảng chữ tân hôn được làm từ hoa hồng đỏ và vàng, lối vào được rải đầy cánh hoa hồng báo hiệu cho thấy hôm nay là ngày kết hôn của gia chủ. Trong biệt thự nhà họ Mộ đầy ắp tiếng cười nói rộn ràng, buổi tiệc đứng được tổ chức bên cạnh hồ bơi. Tiểu Hi mặc váy cưới trắng muốt, thướt tha bên Lạc Nguyên, trên tay là bó hồng đỏ thắm. Anh cầm tay cô gặp từng người chào hỏi, nụ cười trên môi không bao giờ tắt.

Thật ra, hôm nay người vui nhất có lẽ là ba mẹ Ngưu, cuối cùng thì con gái yêu của hai người cũng chịu về nước. Bao nhiêu năm nay vừa mong nhớ con, vừa thương cho thằng con rể tương lai mấy năm trời chờ đợi, thân già chỉ mong sớm có cháu ẵm bông mà con gái cứ đi biệt. Năm năm trước, vì không muốn hai người đau lòng nên Tiểu Hi đã không nói sự thật cho hai người biết, chỉ nói với họ là cô muốn ra nước ngoài mở mang kiến thức. Ba mẹ cô cứ thế mỗi mòn chờ đợi ngày con trở về mà không hề hay biết sự thật đằng sau sự ra đi của cô. Bây giờ, nhìn con gái đã lớn khôn, rực rỡ trong áo cưới cô dâu, vui vẻ sánh bước bên Lạc Nguyên không khỏi làm ông bà vui sướng đến rơm rớm nước mắt.

Đào Lâm nhìn Tiểu Hi và Lạc Nguyên không khỏi ganh tị trong lòng. Nhớ tới Lạc Trâm lại không khỏi thở dài, không biết đến khi nào cô mới chấp nhận lời cầu hôn của anh. Mỗi lần anh đề cập đến chuyện hôn nhân, muốn cô cùng về bên kia phát triển với anh thì cô lại nhẹ nhàng từ chối, còn bảo rằng muốn nhìn thấy Tiểu Hi sinh con mới có thể an tâm ra đi. Người ta đã có đôi có cặp, không biết chừng nào mới đến lượt anh. Thật ra, Hạ Lạc cũng đề nghị anh về bên này làm việc, nhưng biết làm sao, ba mẹ anh đều ở bên ấy, giờ họ cũng già rồi cần có anh bên cạnh chăm sóc. Nhưng mà, Lạc Trâm của anh lại rất muốn sống bên đây, anh cũng không biết làm sao. Nếu không muốn Lạc Trâm buồn, mà anh lại có thể chăm sóc tốt cho hai cụ, thì chỉ còn cách về bên ấy thuyết phục hai cụ về nước thôi chứ biết sao.

Tiệc cưới đến tối vẫn còn rất đông khách, nhưng chú rể đã ôm cô dâu chuẩn ra cửa sau đi từ lúc nào. Lúc lập kế hoạch tổ chức lễ cưới, anh không hề nói với Lạc Trâm là hai người sẽ đi du lịch, thật ra anh thừa biết với tính tình của người nhà anh, họ nhất định sẽ mua vé bám theo anh và Tiểu Hi không tha, đến lúc đó còn gì là tuần trăng mật của hai người nữa. Cho nên, một mặt anh vờ như mình không muốn đi du lịch tuần trăng mật, một mặt âm thầm đặt vé máy bay.

Tại sao phải đi ngay trong tiệc cưới, đơn giản thôi, đi như vậy bọn họ mới không ngờ tới, với lại lúc này chắc chắn cả đám đang bận rộn tìm chỗ trốn trong phòng anh, nên ở ngoài này anh sẽ được tự do hành động.

Tiểu Hi ù ù cạc cạc để Lạc Nguyên ôm lên taxi, đến lúc gần đến sân bay cô mới vỡ lẽ mọi chuyện, cảm giác lúc này chẳng khác nào đang trốn chạy khỏi đám cưới của chính mình, phải nói là vô cùng hưng phấn. Vừa đến sân bay, điện thoại của Lạc Nguyên đổ chuông liên hồi, đến lúc này mọi người mới phát hiện ra cô dâu, chú rể đã mất tích.

Lạc Nguyên nghe điện thoại xong cười hì hì, dắt cô đi làm thủ tục. Nhìn thấy cô dâu mặc váy cưới đi lại trong sân bay không khỏi khiến người khác tò mò, nhìn Tiểu Hi chăm chăm.

Lạc Nguyên lại lấy điện thoại ra gọi cho anh Trương, nhờ anh đem hai va li hành lý mấy hôm trước anh đã gửi nhờ anh đưa đến sân bay.

Lúc anh Trương đến, Tiểu Hi đã vào phòng vệ sinh tẩy trang, Lạc Nguyên vội đem va li đồ vào giúp cô.

Tiểu Hi nhìn va li quần áo Lạc Nguyên chuẩn bị cho cô không khỏi đỏ mặt, thằng cha này cũng bệnh hết sức, đến cả đồ lót, áo ngủ cũng chuẩn bị cho cô. Mà cho dù có như vậy cũng không cần chọn loại mỏng manh, toàn ren là ren thế này cơ chứ. Tiểu Hi nhìn đồng quần áo, quần áo ngủ thì nhiều, đồ mặc bình thường thì ít khóc không ta nước mắt. Người gì đâu mà bệnh quá.

Lúc lên máy bay, nhìn người ngồi kế bên đang cúi đầu xem báo, dáng vẻ đạo mạo, một thân đồ tây chững chạc, lịch sự, sang trọng, đứng đắn, đàng hoàng, Tiểu Hi không khỏi khinh bỉ trong lòng một trăm lần. Lại nhìn không được, cô ghé vào tai anh cần nhắc chuyện đồ mặc đi đường của cô, anh chuẩn bị quá ít, trong va li chỉ toàn đồ ngủ siêu mỏng. Thế mà anh lại vô cùng đứng đắn, mặt không đỏ, giọng không run, cúi

đầu nói nhỏ vào tai cô: “Không sao, khi tới nơi, em chẳng có sức để ra ngoài mấy đâu.” Nói xong còn vươn tay xoa xoa đầu cô, cười ngọt ngào, rạng rỡ với cô.

45. Chương 45

Da gà rớt lộp độp, má ơi, con muốn nhảy máy bay, Tiểu Hi tuyệt vọng gào thét trong lòng.

Và đúng như lời Lạc Nguyên nói, kể từ lúc xuống máy bay, chỉ trừ những lúc Lạc Nguyên muốn thay đổi không khí, quyết định ra ngoài ăn cơm, toàn bộ thời gian còn lại đến chân cô còn không nhắc nổi chữ đừng nói bước ra khỏi phòng.

Trở lại thời điểm mới đến khách sạn.

Vì hai người quyết định đi du lịch trong nước nên chỉ bay hơn một giờ đã đến nơi. Lúc đến nơi, khắp nơi đã lên đèn.

Vào khách sạn, nhận phòng xong, Lạc Nguyên lập tức vào phòng tắm tắm rửa. Tiểu Hi một mình sắp xếp hai va li đồ vào tủ, tranh thủ lúc anh tắm tham quan khung cảnh xung quanh. Nói là tham quan cho nó sang, chứ thật ra cô chỉ đứng bên cửa sổ nhìn đông nhìn tây ngắm cảnh đêm. Lạc Nguyên chọn khu nghỉ dưỡng ở gần biển, lại đặt phòng ở trên cao, vị trí có thể nhìn thấy được nhiều nơi, nên đứng trong phòng vẫn có thể quan sát được toàn bộ khung cảnh xung quanh.

Lạc Nguyên tắm xong, cũng chẳng thèm ăn mặc đồàng hoàng, cứ thế chỉ quần độc mỗi khăn tắm bước ra ngoài. Tiểu Hi nhìn anh đến thất thần, nhìn khuôn ngực rắn chắc trước mắt, nước miếng chỉ thiếu điều chảy ra khỏi miệng. Lạc Nguyên cười tủm tỉm lại gần cốc vào trán cô: “Nhìn gì mà nhìn, từ hôm nay không phải đều là của em sao?”

Tiểu Hi đỏ mặt, cúi đầu chạy ào vào phòng tắm.

Đến khi cô tắm xong lại vô cùng rồi rấm, hỏi sao không rồi, lúc này lật đa lật đặt chạy vào có đem theo đồ thay đâu. Cẩn rằng quần khăn tắm đi ra, có sao chứ, chẳng phải lúc này anh chỉ quần mỗi khăn tắm thôi sao, anh làm được tại sao cô lại không làm được. Nghĩ thế nên Tiểu Hi khí thế bước ra.

Nhưng ôi mẹ ơi, cái người lúc này còn không có gì trên người giờ đã quần áo chỉnh tề, còn cô chỉ quần mỗi cái khăn tắm mà trong phòng còn những hai người khác nữa. Xấu hổ quá đi mất.

Hai nhân viên phục vụ không phải là lần đầu tiên thấy cảnh này, nên vẫn giữ thái độ bình tĩnh, sắp xếp xong đồ ăn lập tức lui ra.

Tiểu Hi ngượng chín cả mặt, từ này giờ trốn sau lưng Lạc Nguyên, đợi hai người phục vụ ra ngoài rồi mới vỗ vỗ ngực, ngồi xuống giường. Lại nhìn sang đối diện, thấy người nào đó đang thảnh thơi ngồi gấp đồ ăn không khỏi tức giận, lăm lăm **** nhỏ trong miệng.

Lạc Nguyên cười thâm trong bụng, lại vờ như tức giận, nói: “Em còn không thay đồ, để một lát nữa bọn họ lên dọn đồ lại được dịp ngắm nữa à?”

Tiểu Hi nghe xong rất muốn **** anh, nhưng có chuyện gấp hơn nên cô nhịn xuống, vội vàng lấy đồ đi thay.

Hai người ăn xong, xuống bờ biển đi dạo một vòng, đến lúc trở về đã quá nửa đêm. Do hôm nay phải tiếp khách suốt ngày, lại phải đi máy bay, hai người có vẻ rất mệt mỏi. Vừa về đến phòng, Tiểu Hi đã lăn ra ngủ, Lạc Nguyên cũng mệt liền vùi đầu nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng rồi thiếp đi. Vì thế, đêm đầu tiên khi cô với Lạc Nguyên chính thức thành chồng thành vợ đã diễn ra như thế.

Quả cầu nhỏ đỏ rực, đang từ từ nhô lên khỏi biển, vầng dương đã bắt đầu lộ dạng, vài cánh buồm thấp thoáng nơi xa, bãi cát trải dài đã có vài người ngồi chờ sẵn. Lạc Nguyên nhẹ nhàng ôm Tiểu Hi đang say ngủ ra ban công cho cô ngắm mặt trời mọc. Anh ôm cô ngồi vào lòng, cúi xuống hôn khẽ lên trán cô, thì thầm bên tai cô gái đang say ngủ: “Dậy đi em, chúng ta cùng nhau ngắm mặt trời mọc.”

Thật ra, lúc Lạc Nguyên ôm cô ra ban công, Tiểu Hi đã tỉnh ngủ, nhưng khoảnh khắc này quá ngọt ngào nên cô không muốn thức dậy. Trước đây, không biết đã bao nhiêu lần cô mơ ước được như thế này, cuối cùng điều này đã thành hiện thực. Cô dụi dụi vào ngực anh, tìm chỗ thật thoải mái dựa vào, nhíu nhíu mắt

nhìn về phía trước cùng anh ngắm nhìn khung cảnh huyền ảo trước mắt, không ai lên tiếng, tay trong tay, cô ngồi trong lòng anh, hai người im lặng hướng mắt về trước. Giờ phút này họ đã quá hạnh phúc, không cần phải thốt lên bất kỳ lời lẽ hoa mỹ nào để thể hiện niềm hạnh phúc trong lòng, chỉ cần im lặng cùng nhau cảm nhận. Hạnh phúc là thế, đôi khi không cần phải nói ra thành lời, chỉ cần chúng ta tinh tế cảm nhận. Tình yêu là thế, không phải là điều gì quá cao xa, quá khó khăn không thể với tới, chỉ cần trái tim còn đập thì chúng ta sẽ mãi còn tình yêu. Hai người yêu nhau cho dù là gặp phải muôn vàn khó khăn thử thách, chỉ cần cả hai yêu nhau thật lòng, không bao giờ từ bỏ tình yêu của mình, rồi sẽ đến lúc cả hai nhận được trái ngọt của tình yêu.

46. Chương 46

Không thể xem thương Ngưu Tiểu Hi

Ngoại truyện 1: Động phòng (nháp, mọi người xem giúp bà Ngưu viết thế này có đc hơn?)

Tiểu Hi có một thói quen đó là buổi sáng sau khi thức dậy nhất định phải đi tắm. Vì vậy, sau khi cùng Lạc Nguyên ngắm mặt trời mọc, cô lập tức đi vào phòng tắm.

Sai lầm lớn nhất của cô hôm nay chính là vô phòng tắm lại quên khóa cửa. Mà thật ra bà Ngưu cũng không biết đây là sai lầm do quên hay là do người nào đó cố tình quên khóa cửa. Chỉ biết, sau khi khắp người Tiểu Hi đầy bọt sữa tắm, người nào đó đúng lúc lại xuất hiện trong phòng tắm.

Phải nói là nhìn suốt một đêm, đến lúc này thì tên giống đực mới cưới vợ nào có thể chịu đựng được nữa chứ? Anh chàng này canh giờ vô cùng chuẩn, nhằm ngay lúc Tiểu Hi đang vô cùng nhập tâm bơi bơi trét trét trong bồn tắm mà nhảy vào. Lúc này, cô còn biết làm gì nữa, chỉ có thể ngồi đó mặt tía tai để mặc cho ai đó muốn ngắm sao thì ngắm.

Lạc Nguyên bước vào bồn tắm, từ từ áp sát vào cô, vòng tay ôm cô vào lòng. Anh cúi người, hé môi nói khẽ vào tai cô.

“Bà xã! Anh cũng muốn tắm.”

“Anh tắm thì kệ anh mắc mớ gì tới em.” Tiểu Hi run rẩy, gào khóc thét trong lòng.

“Bà xã, hay là để anh tắm giúp em nha.” Chẳng thèm cho Tiểu Hi cơ hội phản kháng, nói xong trực tiếp cúi xuống hôn lên vành tai nhỏ xinh của cô, bàn tay thì nhẹ nhàng di động khắp người ai đó. Thân hình rắn chắc không ngừng cọ sát vào người cô, đôi bàn tay đáng ghét không ngừng di chuyển, tàn sát những nơi mẫn cảm trên người cô.

Cảm giác vừa lạ lẫm mới mẻ, vừa kích thích không ngừng xâm chiếm lấy cô.

Đến khi Tiểu Hi có cảm giác bản thân dường như không còn là chính mình nữa thì Lạc Nguyên nhẹ nhàng ôm lấy cô bước ra khỏi phòng tắm, tiến lại chiếc giường to trong phòng.

Tiểu Hi run rẩy, lý trí được khôi phục một chút, cô lập tức giữ chặt đôi tay than lam của ai đó, thở hổn hển nói:

“Lạc Nguyên...” giọng cô có chút nghẹn ngào.

“Sao em?” chẳng thèm ngẩng lên, tay bị giữ chặt thì miệng hành động.

“Lạc Nguyên! Em sợ...” Tiểu Hi nghẹn ngào nói với anh.

Cái miệng đang hoạt động của Lạc Nguyên bỗng chốc khựng lại, vội vàng nhả ra, anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nói với giọng chắc nịch “Tiểu Hi! Tin anh...”

Cái miệng xấu xa lại tiếp tục tàn sát bờ bãi vùng đồi núi. Đôi bàn tay lại bận rộn đi thám thính khu vực hang động.

Vậy mới thấy, công việc tạo người không phải là chuyện giản đơn. Miệng mồm tay chân và cả cơ thể đều phải hoạt động tối đa, dốc hết toàn lực thì cậu chủ nhỏ mới có thể thuận lợi tiến vào.

Không biết qua bao nhiêu lâu, căn phòng bỗng vang lên tiếng théo chói tai cùng với tiếng vật gì đó rơi xuống đất.

“Anh nói xạo, mau tránh ra, đau chết em thì có.”

Người nào đó vừa bị đập xuống giường, không nản chí, lồm cồm bò dậy, tiếp tục lên giường, nhanh chóng áp sát ai đó, vừa dụ dỗ, vừa năn nỉ ai đó, đồng thời tiếp tục giở trò.

Lại không biết trải qua bao nhiêu lâu, hai người nào đó lại đi ra khỏi phòng. Có vẻ như tấn công thất bại, đành ra ngoài bổ sung năng lượng, dưỡng sức để chiều tối tiếp tục công cuộc chinh phục vùng đất mới.

Người nào đó trong lòng âm thầm tính toán. Tiểu Hi của anh không có kinh nghiệm trong chuyện vợ chồng, lại thêm việc không biết kẻ nào đã tiêm vào đầu cô lối suy nghĩ lần đầu tiên của người con gái sẽ đau đến chết đi sống lại, khiến cô luôn bài xích anh bạn nhỏ của anh. Vì vậy, anh không thể vội vàng tấn công, trong một lúc không thể ép cô thay đổi lối suy nghĩ này được, làm quá e rằng cô sẽ càng bài xích anh bạn nhỏ của anh hơn nữa. Anh chỉ có thể tìm cách để có thể làm cô tự nguyện đón nhận chuyện này mà thôi.

Về phòng, Lạc Nguyên khẽ đánh tiếng thở dài, vờ ngồi buồn bã ở ban công, vừa mân mê ly rượu trong tay, vừa ủ ê ngắm cảnh biển.

Tiểu Hi thấy anh như thế, âm thầm thở dài trong lòng, nhẹ nhàng cầm ly ngồi xuống bên cạnh anh. Cô khẽ nói với anh:

“Ồngax, em xin lỗi!”

Lạc Nguyên xoa xoa đầu cô, miệng cố nặn ra nụ cười méo xẹo.

“Ngốc ạ! Không phải lỗi của em.”

Anh hôn nhẹ lên trán cô.

“Bà xã à! Nếu thấy có lỗi thì cùng uống với anh đi.”

Tiểu Hi ngoan ngoãn ngồi uống cùng anh. Hai người nhẹ nhàng chạm cốc với nhau. Sau một hồi, anh một ly, em một ly, chồng một ly, vợ một ly, ông xã một ly, bà xã một ly, Lạc Nguyên cười khờ, khẽ nghiêng đầu để lên vai Tiểu Hi, thì thầm:

“Bà xã à, em có biết một người đàn ông khỏe mạnh, sinh lý bình thường như anh mà không thể gần gũi vợ mình thì cảm giác rất là khó chịu không?”

Tiểu Hi cười hắc hắc, gục gào gục gặt trả lời anh “Em biết, em biết...”

“Bà xã à! Em sao em lại ghét bỏ anh bạn nhỏ của anh?”

“Không có, không có, em không có ghét cậu nhỏ của anh, chỉ là...”

“Chỉ là thế nào? Đừng nói là em sợ nó nha.”

“Em... em ... không có mà.”

“Ồngốc, không lẽ em lớn như vậy lại sợ một vật bé tẹo như thế này sao?”

“Không phải mà.”

“Ha ha, bà xã, em sợ cậu nhỏ nhà anh sao?”

“Trời ơi! Đã bảo không phải mà.”

“Nếu vậy, bà xã à, bây giờ em có dám vào trong cùng anh làm xong bước cuối cùng không hả?”

Tiểu Hi vỗ vỗ ngực, cười hắc hắc “Tuồng gì, làm thì làm, em mà thèm sợ à, ông xã, chúng ta vào giường làm luôn đi.” nói xong, lắc lư đứng dậy, lôi lôi kéo kéo anh vào giường.

Lạc Nguyên âm thầm đánh chữ V trong lòng, anh biết mà, chỉ có chuốc say cô, đánh vào tự ái của cô thì cách mạng mới có thể thành công. “Giường ơi bọn tao tới đây.”

Trải qua một đêm điên cuồng, ngày mới lại đến. Ánh sáng xuyên qua căn phòng, trên giường một mớ hỗn độn, hai thân thể không mảnh vải che thân, đầu tóc rối loạn đang ôm nhau ngủ. Lạc Nguyên thân mình đầy vết cào, vẻ mặt thỏa mãn, ôm Tiểu Hi đang ngủ trong lòng.

Phía dưới giường, quần áo cùng chiếc ga trải giường trắng muốt dính vết máu đã khô bị vứt lung tung trên mặt đất. Đêm qua, sau khi cách mạng thành công, anh liền ôm Tiểu Hi đi tắm rửa, tiện tay kéo chiếc ga xuống đất.

Tiểu Hi trở mình tỉnh giấc, cả người mệt mỏi không còn sức lực, đêm qua đã xảy ra chuyện gì cô đều nhớ rất rõ. Cảm giác khi hai người trở thành một thật kỳ lạ, hơi men đã làm cô có đủ dũng cảm vượt qua lần đầu tiên ấy, nhưng thật ra nó cũng không thật sự khủng khiếp như cô đã nghĩ. Bây giờ, cô đã chính thức trở thành người của Lạc Nguyên, khoe môi khê cong lên khi nhớ đến chuyện đã xảy ra đêm qua, cô đưa tay vuốt ve những vết cào trên vai và ngực anh, thầm suy nghĩ người đàn ông điên cuồng đêm qua thật sự là Lạc Nguyên của cô sao?

Từ lúc Tiểu Hi tỉnh giấc, Lạc Nguyên liền giả vờ vẫn ngủ say, mặc cô muốn làm gì thì làm. Bây giờ cô lại khiêu khích trắng trợn như vậy, nếu anh có thể tiếp tục giả vờ ngủ thì anh tuyệt đối không phải là một người đàn ông. Anh vội vàng bắt lấy đôi tay đang dạo chơi trên ngực mình, cười một cách vô cùng gian tà, nói với cô:

“Bà xã à, nếu em cảm thấy còn chưa thỏa mãn, anh không ngại phục vụ em tiếp đâu.”

Tiểu Hi khóc không ra nước mắt, ai biết cô đang yên đang lành lại đi đánh thức con sói tham ăn dậy cơ chứ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-xem-thuong-nguu-tieu-hi>